

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 37

Ple del Parlament

Sessió 21, segona i darrera reunió, dijous 10 d'abril de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre l'ús del vel islàmic als espais públics (posposada) 300-00113/15	3
Interpel·lació al Govern sobre el frau dels empadronaments massius 300-00110/15	3
Interpel·lació al Govern sobre la política econòmica 300-00117/15	10
Interpel·lació al Govern sobre la mobilitat a Catalunya 300-00118/15	16
Interpel·lació al Govern sobre l'entrada en vigor de la Llei orgànica 1/2025, de mesures en matèria d'eficiència del servei públic de justícia 300-00111/15	24
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de lluita contra l'ocupació il·legal d'habitatges 302-00081/15	29
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la xacra de l'ocupació il·legal d'habitatges i els seus efectes en la seguretat dels barris i en el mercat de l'habitatge 302-00083/15	40
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior 302-00080/15	51
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de lluita contra l'ocupació il·legal d'habitatges (continuació) 302-00081/15	59
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la xacra de l'ocupació il·legal d'habitatges i els seus efectes en la seguretat dels barris i en el mercat de l'habitatge (continuació) 302-00083/15	60
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior (continuació) 302-00080/15	60
Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional del Poble Gitano 401-00023/15	60
Commemoració del quaranta-cinquè aniversari del restabliment del Parlament de Catalunya	61
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model d'escola catalana 302-00082/15	62

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el dret d'accés a l'habitatge 302-00084/15	72
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model d'acollida migratòria 302-00085/15	83
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model d'atenció a la depen- dència 302-00087/15	92
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política econòmica 302-00086/15	102
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model d'escola catalana (con- tinuació) 302-00082/15	112
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el dret d'accés a l'habitatge (continuació) 302-00084/15	112
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model d'acollida migratòria (continuació) 302-00085/15	113
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model d'atenció a la depen- dència (continuació) 302-00087/15	113
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política econòmica (continuació) 302-00086/15	114

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 21.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Es reprèn la sessió.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els haig de comunicar una nova delegació de vot. La diputada Natàlia Fabian Corbacho, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejo per a la sessió d'avui, 10 d'abril, al matí.

Interpellació al Govern sobre l'ús del vel islàmic als espais públics (posposada)

300-00113/15

Els faig avinent també que, en relació amb el punt 16, el Grup Mixt, tal com estableix l'article 160.6 del Reglament, ha sol·licitat, d'acord amb el Govern, de posposar la interpellació sobre l'ús del vel islàmic als espais públics per tal que s'inclogui en l'ordre del dia de la propera sessió plenària.

Interpellació al Govern sobre el frau dels empadronaments massius

300-00110/15

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el frau dels empadronaments massius. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Joan Garriga i Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Buenos días, señores diputados, señora *consellera*. La vivienda en propiedad, especialmente en las zonas más humildes, ha sido la garantía de libertad, de seguridad y de prosperidad de toda una generación de españoles que han hecho de su hogar el refugio de su familia.

Ustedes se han cargado el ascensor social educativo, la clase media, nuestra industria, nuestro campo, el que estudiando y trabajando duro puedas llegar a fin de mes y comprarte tu propia vivienda, y la propia existencia de la familia como núcleo de la sociedad.

Sus políticas progres y globalistas han traído todos estos males, que, en el caso de la vivienda, son consecuencia de la reducción drástica de la construcción, los elevadísimos impuestos, la pérdida de poder adquisitivo, ese cambio de modelo familiar impulsado por las élites globalistas y el volumen migratorio descontrolado. Y la inseguridad jurídica, con cuarenta y siete normas en diez años relacionadas con la vivienda; sí, lo han oído bien, cuarenta y siete en diez años. Esto demuestra que, a veces, cuanto más reglas, mucho peor.

Y aquí es donde entra el tema del padrón municipal, porque estamos viendo en los últimos meses como están aflorando falsedades relacionadas con el padrón municipal. Y ustedes, en Babia, mirando para otro lado, colaborando y fomentándolo

directamente desde la Generalitat de Catalunya y desde los gobiernos municipales, donde están gobernando con este fraude, empadronando sin ton ni son, sin pedir un título de propiedad, un contrato de arrendamiento. Y lo que es más grave, lo que es gravísimo, lo que es inaceptable: sin informar ni pedir permiso al propietario del inmueble.

El padrón municipal, como saben, es el registro administrativo de los ayuntamientos para tener un control real y legal –repito: real y legal– de dónde viven los vecinos en un determinado municipio. Y debería aportar, pues, lo lógico, realidad y legalidad, información precisa para poder diseñar esas políticas públicas necesarias, esos servicios públicos, esos equipamientos, esas guarderías, esos geriátricos, esos hospitales, todo tipo de equipamientos públicos. Y debería ser una herramienta objetiva para que los propietarios puedan expulsar inmediatamente a los okupas que entran dando una patada en la puerta de sus propiedades y, evidentemente, para tener un control de la inmigración ilegal.

En canvi, a Catalunya, a la Catalunya del PSC i a la Catalunya separatista, tot al revés, perquè amb col·laboració dels ajuntaments i la Generalitat, amb el seu decàleg d'empadronament, el padró municipal és una arma que utilitzen els ocupes per «trolear» els propietaris, i és una arma que utilitzen els ilegals per tindre drets i no pas obligacions. Perquè vostès deixen empadronar sense títol de propietat o de lloguer, amb simples factures, amb un tiquet de Glovo, amb una simple declaració de l'ilegal o de l'ocupa, i lo que he dit abans, lo que és molt greu, sense permís ni consentiment del propietari de l'immoble. I aquesta permissivitat fraudulenta provoca que Catalunya sigui un epicentre de delinqüència relacionada amb l'ocupació i provoca un epicentre d'immigració ilegal, deixant totalment desprotegits els propietaris i els llogaters legítims i devastant les polítiques dels serveis públics i les ajudes socials. *Vamos*, que s'ho estan carregant tot.

Y no estamos hablando de hechos aislados, de exageraciones, de temas sin importancia, no. Mire, hace unos días la Policía Nacional desarticuló una banda que estaba cobrando quince mil euros a cada cliente para conseguirle un padrón falso. Y es una auténtica mafia fomentada por su dejadez y ese decálogo –del que ustedes sacan pecho– de empadronamiento. Hace tan solo unos meses VOX descubrió que en Nou Barris, en Barcelona, en un local habían empadronadas la friolera de 5.900 personas, o, por ejemplo, en Sant Cugat, 439 empadronados en un local público.

Y lo más grave, si cabe: empadronan a gente en domicilios de particulares sin informar y sin pedir consentimiento a los particulares. Palafrugell, 1 de enero, un inquilino firma un contrato, le dejan un tiempo para hacer obras, va a empezar el 1 de abril a vivir y se encuentra que, en mitad, en febrero, le okupan la casa y ya no puede entrar. El Ayuntamiento de Palafrugell ha empadronado a esa familia de inmigrantes.

Tarragona, empadronan a cuatro personas en la casa de una persona –Mohamed, Ahmed, Fátima y Moha, supongo que este debe ser el hijo– sin saberlo él. Y sin su permiso, en su casa, viviendo él, han empadronado a estas cuatro personas.

Igualada. Un matrimonio tiene empadronadas catorce personas. Se da cuenta, va al ayuntamiento y dice: «Oye, ¿quiénes son?» El ayuntamiento no se lo quiere decir; no se lo puede decir, dice el ayuntamiento. ¿Cómo? ¿En su propia casa...? ¿No le pueden decir quiénes son esas catorce personas empadronadas? «Oye, me las desempadronas.» Tampoco quiere hacerlo, el ayuntamiento.

Gerona. Una pareja no se puede empadronar en su nuevo nidito de amor porque resulta que está okupado, que hay doce personas ya empadronadas, todos con nombres poco occidentales.

Vic. Familia muy preocupada, muy preocupada porque de repente llegan unas cartas a su casa a nombre de un tal Hassan o Hassán, no sé cómo se pronuncia. Dicen: «¿Y este quién es?» Y están asustados, realmente asustados.

Parece gracioso, pero no lo es –no lo es. Por eso llaman preocupados a VOX, por eso nos siguen llamando. E invitamos a todos los ciudadanos a que comprueben telemáticamente o presencialmente en sus ayuntamientos quién hay empadronado en su casa. Invitamos aquí, hacemos un llamamiento público, a hacerlo telemáticamente, presencialmente: ¿quién hay empadronado en mi casa? Para saberlo (*alguns aplaudiments*), porque se llevarán sorpresas desagradables.

Es evidente que el fraude en el padrón municipal promovido por el Govern del PSC está directamente relacionado con el incremento de la ocupación y con la inmigración ilegal en Cataluña. Y esta situación tiene unos culpables, sí: ustedes. Necesitamos un padrón que sea real y que proteja a los propietarios de estas irregularidades que fomenta la Administración pública. Es que es para flipar, realmente.

Y por ello exigimos acabar con su fraudulento decálogo de empadronamiento, una nueva regulación que dote de herramientas a los ayuntamientos para no permitir estos fraudes, y que exijan para empadronar a alguien algo muy sencillo: un título de propiedad, un contrato de arrendamiento, y si no hay nada de todo esto, como mínimo..., como mínimo no, exigible, informar y pedir el consentimiento al propietario del inmueble.

Señora *consellera*, para acabar esta interpelación, esta primera parte, le haré tres preguntas. La primera es fácil. Primero: ¿piensa reconocer la existencia de fraude en los empadronamientos? No sé a qué *consellera* mirar, pero bueno, supongo que es la de Igualtat. La segunda –no albergo muchas esperanzas, pero a ver si me la contesta también, que tendrá diez minutos–: ¿piensa tomar medidas para evitarlo? Y la tercera –ya albergo nulas esperanzas, pero bueno, yo se la lanzo–: ¿van a proteger a los ciudadanos que se sienten amenazados ante delincuentes que se empadronan en su casa?

Señora *consellera*, tiene la posibilidad de posicionarse: o con quienes atacan la seguridad de todos o con quienes han vivido años para poder trabajar y conseguir su propia vivienda y quieren que se respete su propiedad. Nosotros lo tenemos claro, ahora le toca su turno.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Eva Menor Cantador, consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies, president. Molt bon dia, diputats i diputades. Miri, com ens tenen acostumats, darrere de la seva falsa preocupació pel benestar de la ciutadania, el que veritablement surt és la seva incansable xenofòbia. Tornen a utilitzar la desinformació per provocar un sentiment d'alarma completament infundat per generar odi cap als col·lectius més vulnerables –*vamos*, un clàssic.

Sàpiga que en aquest cas que parlem del padró no només està atemptant en el seu discurs contra la ciutadania més vulnerable, la seva habitual diana, sinó que també està anant contra els ajuntaments, que en aquest cas són els que tenen la competència, perquè ens trobem davant un tema molt important com per fer aproximacions simples, mancades de suport fàctic i lluny de la veritat.

Aquesta interpellació està, com sempre, plena de demagògia, de poc rigor, amb poques dades transparents. De fet, no ha fet cap menció de cap registre oficial, sempre el seu BOE de capçalera són la xarxa X i les coses que li diuen els veïns i veïnes dels municipis. És veritat que..., bé, jo crec que és més difícil consultar les fonts oficials, adreçar-se als ajuntaments i demanar informació, això ha de ser veritablement esgotador, però com que soc una humanista convençuda i penso que això no obeeix a la mala fe, sinó a la ignorància, i tinc una gran vocació de servei públic, doncs, donaré algunes dades que crec que li resultaran de molta utilitat.

És veritat que vostè ha mencionat la regulació del padró, a l'article 15 de la Llei de bases de règim local –competència municipal, per cert, si no ho sap–, i el que diu

l'article 15 de la llei de bases de règim local és que *toda persona que viva en España está obligada a inscribirse* en el padró del municipi en el que resideixi habitualment. No parla de DNIs, no parla d'orígens, no parla de res més que de la situació de la residència habitual en un determinat municipi.

Miri, hem de complir la llei. Vivim en un estat de dret i hem de complir la llei. Tot el que ha mencionat ja li dic jo que és fals. De fet, els ajuntaments regulen la manera de..., com empadrona les persones i com han d'acreditar aquesta residència, que és l'única cosa que planteja la norma.

I és que el padró –no sé si ho sap– el que té com a objectiu principal és que un ajuntament sàpiga veritablement les persones que viuen en el seu terme municipal; per una raó, per dimensionar els serveis, equipaments i recursos. És també una eina fonamental per garantir els drets i els serveis públics a la ciutadania que viu a Catalunya: la salut, l'educació, les prestacions socials o el dret al vot.

Per tant, negar l'empadronament a una persona que viu en un municipi té dos efectes. El primer, per al propi ajuntament, que no pot dimensionar bé els serveis que necessita prestar al seu terme municipal; també impacta en els recursos econòmics que rep, perquè –no sé si ho sap..., evidentment no ho sap, perquè no governen en cap ajuntament de Catalunya– (*alguns aplaudiments*) els recursos que reben els ajuntaments estan relacionats directament amb la població, també les transferències que reben per prestar els serveis. I també té un impacte claríssim a la ciutadania que viu al municipi, a la que se li nega, per una banda..., té efecte primer, per una banda, als que se'ls hi nega l'empadronament, als que se'ls hi neguen drets i serveis públics –per exemple, a un nen de tres anys, el dret d'anar al pediatre–, i també per a la ciutadania que ja està empadronada –els històrics, que vostès defensen tant–, que també provoca que si els serveis públics no estan ben dimensionats a la població que resideix en el municipi, doncs, també té una afectació indirecta.

Miri, mesurin bé les conseqüències dels seus posicionaments. Vostè m'ha demanat el meu. Jo li dic que mesuri bé les conseqüències del seu posicionament, perquè s'està amb o contra els ajuntaments. I, si no, miri el que està passant amb el seu posicionament a favor del senyor Trump.

La Generalitat està amb els ajuntaments. I, malgrat no tenir la competència, donem suport als ajuntaments a través de la Direcció General per a la Promoció i Defensa dels Drets Humans, amb l'objectiu d'oferir als ajuntaments instruments perquè els processos d'empadronament siguin transparents, segurs, eficaços, en el marc d'un estat de dret, amb garanties d'equitat, de no-discriminació, amb respecte als drets fonamentals de la ciutadania, també als drets de les persones més vulnerables. Els hi donem formació específica perquè sàpiguen com ho han d'abordar. I, per a la seva tranquil·litat, també li dic que també els hi oferim informació perquè sàpiguen detectar les irregularitats en els empadronaments i actuïn en conseqüència.

També és important contribuir a la uniformitat dels criteris, i per això existeixen aquests decàlegs. Al final el que pretenem és que els criteris siguin clars, siguin justos, estiguin consensuats amb els ajuntaments. I en això és en el que estem, estem parlant amb tots els ajuntaments d'arreu de Catalunya, també parlant amb la Xarxa d'Entitats pel Padró, perquè aquest procés sigui el més obert i consensuat possible, evitant pors i donant suport a aquelles àrees que generen més dubtes.

Després d'aquest marc d'explicació més global, donaré dades sobre el problema que plantegen, també per a la seva tranquil·litat. Primer, no tenim dades a Catalunya que ens indiquin que existeixen casos de frau massiu a l'empadronament. Tenim casos d'irregularitat en el padró, denúncies? Sí. Massius? Home... Els hi donaré una dada –jo sí que tinc dades de fonts oficials–: segons el Departament d'Interior, denúncies per casos de frau de l'empadronament, l'any passat, sis. Per dimensionar-ho: denúncies per estafes i frauds digitals? Noranta-cinc mil. Sense parlar de les trucades fraudulentament perquè ens venen serveis, ens roben dades amb els *emails*... En definitiva, la dimensió del problema, doncs, és la que acabo de plantejar.

Irregularitats? Sí, tenim irregularitats per inscripcions indegudes. Aquestes irregularitats tenen moltes raons, no només les que vostès plantegen, perquè també existeixen defuncions que no es notifiquen, existeixen també canvis de domicili que no es notifiquen. I els municipis fan depuracions de padró, i n'haurien de fer més, perquè el municipi té l'obligació de tenir les dades reals de les persones que hi viuen, en el municipi.

Segon, tenim un sistema per detectar irregularitats. El sistema funciona. Vostè va fer, sota el meu punt de vista, un irresponsable comentari a les xarxes socials atribuint a un determinat ajuntament, l'Ajuntament de Barcelona... Li va atribuir, amb tota la lleugeresa, que estaven permetent frau massius en el seu ajuntament. En aquest cas l'ajuntament va respondre. Eren quatre persones. Va respondre i va donar de baixa automàticament l'empadronament.

Per tant, senyor Garriga, no tenim un problema de frau massius en l'empadronament. El seu discurs està ple d'afirmacions sense contrastar, ple de desinformació. El que vostès proposen i diuen no és el que necessiten els ajuntaments ni el que es mereix la ciutadania. Els alcaldes i alcaldesses, majoritàriament, volen garantir els drets de la ciutadania i que aquests drets siguin compatibles amb el marc jurídic i amb la convivència. Torno a repetir que si tinguessin alguna alcaldia ho sabrien.

I no dirien coses com les que van manifestar a les xarxes socials, posant la ciutadania en contra de les seves institucions. I molt menys en un moment en el que estem afrontant el repte de gestionar onades migratòries. Hem de saber gestionar-ho bé, gestionar-ho amb serenor, amb responsabilitat, amb realisme, amb solidaritat i, sobretot, amb un projecte clar que miri al futur. Un futur que ha de passar necessàriament per plantejar que aquest debat és un benefici col·lectiu; centrar-nos només en els seus discursos estereotipats, racistes i xenòfobs el que ens farà és endarrerir com a societat.

I continuarem desmuntant les seves mentides, perquè no beneficien ningú. El padró, de moment, és la palanca que necessiten les persones, vinguin d'on vinguin, per poder prosperar, per poder treballar i, en definitiva, generar l'ecosistema adient per poder desenvolupar el seu projecte de vida amb dignitat. Catalunya sempre s'ha caracteritzat per ser una terra d'acollida, per ser una terra que estima, i volem que segueixi sent-ho. Volem construir un futur sense odi, respectuós amb els valors democràtics i amb els drets de tothom.

I acabo amb una pregunta a l'aire, perquè quan m'estava preparant aquesta interpellació la primera cosa que vaig fer és recórrer a la RAE per dimensionar les paraules. I la definició de «frau» és la següent: «acció contrària a la veritat i a la rectitud, que perjudica les persones contra les que es comet»; «massiu: en massa, en grans quantitats». Si un frau és una acció contrària a la veritat, a la rectitud, que perjudica les persones contra les quals comet, i «massiu» és fer-ho en massa, jo em pregunto: qui està fent frau massius a la ciutadania?

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Gràcies, consellera. Yo, con todo el respeto..., se lo digo con todo el respeto institucional y personal, aunque no nos conozcamos, pero yo creo que no tiene muy buenos compañeros y se han sacado el tema de encima, porque yo creo que era un tema de Territorio, de Interior, de Justicia, no de Feminismo. No sé qué tiene que ver aquí el tema del feminismo, en este tema, pero bueno. (*Remor de veus.*)

No ha entrado en el problema de fondo. Sí que existe fraude masivo. Mire, será masivo después de este llamamiento, porque la gente no va por la calle y se encuentra un amigo y dice: «¿Qué tal? ¿Te has pedido el padrón este año?» No, la gente no se

pide el padrón nunca, solo cuando lo tiene que hacer por un trámite. A partir de aquí, ya tira durante muchísimos años con ese. Entonces, si la gente hiciese eso de pedir «quién está empadronado en mi casa» empezarían a salir muchísimos más de los que hay, que son muchísimos.

Porque dice que los casos son del caso X, de Twitter, ¿no? Pues mire, el de Palafrugell es un caso personal. Es decir, 1 de enero, contrato de arrendamiento, un tío que es pintor y no puede entrar porque en mitad de las obras le han okupado una vivienda. Y el ayuntamiento no responde. El ayuntamiento ha empadronado ilegalmente a unos inmigrantes, porque lo ha hecho sin consentimiento del propietario y sin título, cuando había un título de propiedad y un título de arrendamiento. O sea que de X nada. Realidades totalmente auténticas, y muy duras, por cierto. (*Alguns aplaudiments.*)

Con relación al decálogo de empadronamiento que ustedes siempre defienden, es que su decálogo es una invitación a los ayuntamientos a pasar auténticamente de la ley, a perjudicar a los propietarios y a los legítimos inquilinos, y también a los servicios sociales. Entre las medidas de su decálogo está empadronar a personas okupas, es que está previsto; aceptar infraviviendas, barracas, caravanas, cuevas; hacer prevalecer el deber de empadronamiento a acreditar un título de propiedad. Y por eso están legitimando a los okupas. Y están ustedes potenciando la inmigración ilegal, dándoles unos derechos a unas personas que entran dando una patada en la puerta. Los empadronan ahí y tienen todos los derechos y ninguna obligación.

Pacto nacional del padrón. Ustedes amenazaron la semana pasada con sus socios, con Esquerra, con Comuns y una plataforma seudookupa, a exigir un nuevo pacto por el padrón en Cataluña. ¿Para obligar a los ayuntamientos a qué? A cometer ilegalidades, a pasar de los propietarios y de los legítimos inquilinos y empadronar a quien sea, cuando ustedes tendrían que tener la obligación de pasar esos datos a la Policía Nacional para ver si hay ilegales y que regularicen su situación o se devuelvan a sus países de origen. (*Alguns aplaudiments.*)

Ustedes dicen que tienen que empadronar a todos. Dicen que la ley les obliga, y que les va muy bien a los ayuntamientos para dinero, evidentemente, pero no ha de ser así. Es que hay que respetar la ley, es que lo hacemos los ciudadanos. Hay que respetar la ley, también los ayuntamientos. ¿Y por qué...? Mire, por tomar un ejemplo, ¿por qué no, lejos de empadronar a gente en domicilios que los particulares ni lo saben, empadronan a ilegales en Ferraz o en su sede en la calle Pallars? Porque estoy seguro de que, si se empadronan, si esta noche viene un okupa a la calle Pallars, su sistema de seguridad privada los va a echar de la sede del PSC, con *serenor*, pero los van a echar. (*Remor de veus.*) En cumplimiento de la legalidad, con *serenor*, ¿eh? Eso es lo que van a hacer. Pero es que el resto de catalanes no tienen seguridad privada en sus casas, no tienen ese privilegio. Entonces, ustedes no exijan a los particulares lo que ustedes no quieren cumplir. (*Alguns aplaudiments.*)

Luego, subyace en su contestación una pregunta de: «¿Qué hacemos con las personas...? Algo hemos de hacer. ¿Las hemos de empadronar?» Pues, mire, le voy a dar ideas. Si son ilegales, billete de vuelta; si son okupas ilegales, billete de vuelta; si son nacionales necesitados, vivienda social –vivienda social–, como se hizo en su municipio, en Badia del Vallès, hace ya muchísimos años, y si no es posible, mientras, residencias. Pero nada de empadronar a gente en casa de personas particulares, de propietarios, sin su consentimiento y sin informarles para nada. Y eso se está haciendo y ustedes lo quieren potenciar. (*Alguns aplaudiments.*)

Para acabar, le reitero que es necesario un cambio de ordenamiento. Nosotros en la moción se lo vamos a plantear en tres puntillos. Una reforma de la ley nacional y unas instrucciones claras para los ayuntamientos que permitan proteger a los propietarios, tener una herramienta para poder echar rápidamente al que okupa sus viviendas sin su permiso. Es que es algo muy grave. Ya le digo, en Pallars no va a pasar,

porque tienen seguridad privada y porque con *serenor* los expulsarían; no se quedarían ni a dormir una noche, en su sede.

Que den instrumentos a los ayuntamientos para no empadronar a ilegales, para proteger nuestras fronteras, para acabar con las mafias que trafican y acaban con la vida de muchas personas inocentes.

Y acabar con la saturación de los servicios sociales. Eso es lo que hay que hacer, reformando la ley.

Señora *consellera*, nosotros lo tenemos claro, hay que acabar con el fraude del padrón; veo que usted no. Pero nosotros, cuando gobernemos, lo haremos posible.

Gracias.

El president

I per fer la rèplica té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies, president. Miri, senyor Garriga, tinc molt bons companys, això no..., que no el faci patir. I també li diré, amb respecte..., amb «carinyo» no, perquè no li tinc «carinyo» (*remor de veus i rialles*), però sí amb respecte, que jo porto el Departament d'Igualtat i Feminisme, no només porto els temes de feminisme.

El torno a il·lustrar –això seria molt senzill, com mirar la pàgina web de la Generalitat de Catalunya, però jo crec que vostès no acostumen a consultar més dades que les que surten a la xarxa X–..., que dintre de les meves responsabilitats també hi ha l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació i la Direcció General per a la Promoció i Defensa dels Drets Humans, que jo crec que en aquest moment és imprescindible sobretot per desmuntar paraula per paraula el seu discurs d'odi, per combatre el seu racisme, la seva xenofòbia i la seva desinformació, que dinamiten la convivència pacífica, la tolerància, el respecte a la ciutadania. Ho estem fent amb campanyes, ho farem amb el Consell Assessor de Drets Humans, que aglutina entitats, societat civil, també grups parlamentaris. Donarem un pas molt important per crear les estructures per garantir que a Catalunya, des de tots els àmbits de la societat, es treballi per protegir els drets humans. Ja sé que és una agenda que a vostès no els interessa. En això estem molt lluny, i em sento molt molt molt orgullosa de no tenir res a compartir amb vostès. (*Alguns aplaudiments.*)

Aquests són els primers exemples d'una estratègia que culmini amb l'aprovació del pacte nacional contra els discursos d'odi precisament per contrarestar coses com les que esteu... Vostè ha fet referència al meu municipi, a Badia del Vallès. Vostè va fer una visita al meu municipi i, entre d'altres coses que va dir, quan va explicar la visita al municipi va lloar el passat franquista del municipi de Badia del Vallès. I jo li dic que, en aquest cas, aquest temps passat sens dubte no va ser millor. I per això estem, per contrarestar aquestes amenaces, perquè ja sabem on estan tots vostès.

Vostè parla de realitats i fa menció d'una persona coneguda del seu entorn. Jo l'hi he dit, irregularitats n'existeixen. Jo no nego el problema –jo no nego el problema. I, de fet, estem treballant en això. Estem contrarestant, amb aquest decàleg, que no només serveix per al que vostè diu..., perquè el padró no té res a veure amb les ocupacions irregulars, no barregi temes ni barregi agendes ni barregi carpetes. I, de fet, vostè parlava també del compliment de la llei. Ho torno a dir: article 15, llei de *bases de règimen local*. Mireselo..., perquè en cap cas diu les coses que vostè manifesta.

Vostè ha parlat d'«infravivendes», vostè ha parlat de moltes coses que sí que es controlen per part dels ajuntaments. Hi insisteixo, si vostè tinguéssiu alguna persona que dirigís un ajuntament, vostè sabria precisament com es controlen les «infravivendes» en casos de reagrupament i vostè sabria les comprovacions que es fan del padró. Quan es comproven, hi va la policia local a visitar els habitatges per veure si veritablement hi viuen persones..., o quan es demana documentació, perquè quan hi ha una persona empadronada en un habitatge no és veritat que, si l'ajuntament ho sap, no digui re a aquesta persona i li demani informació.

El que està passant és com el que està passant amb l'Administració digital, en molts casos, que quan s'obre la porta de poder fer els tràmits per l'Administració digital s'obre la porta al frau. L'hi he dit, en altres casos hi ha frau digital: 95.000 casos en altres àmbits; sis en el cas del padró. Per tant, sí, nego la major. No existeix un problema de frau massiu d'empadronament. Ho sostinc i ho mantinc.

Gràcies.

El president

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política econòmica.

Interpel·lació al Govern sobre la política econòmica

300-00117/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Anna Navarro i Descals.

Anna Navarro i Descals

Bon dia, president. Consellera, diputats, diputades... Ens trobem davant d'un punt d'inflexió històric. El món no està canviant com ho havia fet abans, s'està reconfigurant. I en aquest tauler global Catalunya ha d'escollir si vol ser una espectadora o una actora amb veu pròpia.

La complexitat econòmica actual no és conjuntural, és estructural, i ens demana el millor de tots nosaltres: visió, rapidesa i acció. El nostre model productiu, la nostra competitivitat i el nostre benestar estan en joc. L'ascens del proteccionisme liderat per Trump i per moviments reaccionaris d'Occident suposa un gir geoeconòmic molt profund. Els aranzels que es proposen no només són una barrera comercial puntual: alteren preus, trenquen cadenes de valor, generen incertesa, erosionen marges i afecten no només les empreses que exporten als Estats Units, sinó tot el teixit productiu.

Catalunya representa el vint-i-cinc per cent de les exportacions de tot l'Estat espanyol. Sectors com l'agroalimentari, químic, farmacèutic o metallúrgic en són especialment vulnerables, però també són, si els protegim i enfortim, motors de país i de futur.

Ara bé, consellera, deixi'm anar a una reflexió que potser encara no s'ha considerat prou: els aranzels no només afecten el comerç exterior; tenen un impacte transversal que afecta com les empreses gestionen les seves inversions, la seva cadena de subministrament, el seu finançament i fins i tot la seva estratègia de localització.

Mirem cinc impactes que em semblen molt importants. Número u, impactes sobre la inversió estrangera directa. Les empreses multinacionals sempre estan revisant les seves ubicacions logístiques i de producció per evitar riscos i fer balança. Si Catalunya no genera condicions de seguretat jurídica i logística, pot quedar-se fora d'aquestes reubicacions.

Un altre impacte sempre és el de la innovació. Quan les empreses grans pateixen incerteses, el primer que retallen molts departaments que es miren primer a llarg termini són els departaments d'R&D, que és on hi ha la recerca, l'enginyeria, el desenvolupament de producte i, per tant, la innovació. I això vol dir menys patents; menys patents vol dir menys transferència de coneixement i una pèrdua directa de competitivitat.

El tercer impacte és sobre la cadena de subministrament digital. La guerra comercial també és tecnològica. Aquí hem parlat molt de productes, però això també va molt de tecnologia. Alguns components, com els semiconductors o el *software*, els sensors o els sistemes de la intel·ligència artificial, ja estan subjectes a aquestes restriccions i això afecta directament empreses catalanes dels sectors TIC i industrial.

Un altre impacte és sobre la planificació fiscal i financera. Les empreses afectades pels aranzels veuen com les seves estructures de preus, de marges i contractació es tensen. Això implica moltes vegades ajustar les plantilles, renegociar contractes, repensar la gestió de tot el risc, les inversions. I cal que l'Administració ho tingui en compte, si vol dissenyar polítiques públiques eficients i acompanyar especialment les pimes que potser no tenen aquests departaments o aquests assessors que els puguin ajudar amb la planificació fiscal i financera.

I, per últim, un impacte que m'agradaria molt que penséssim és l'impacte reputacional i de marca de país de Catalunya. Un país que no actua amb estratègia i rapidesa pot quedar fora del radar inversor global. Com ens entenen, els americans, a Catalunya? Saben qui som? Som part d'un altre país? On som? Quin valor tenim? La reputació d'una economia no només es construeix amb el PIB; es construeix amb fiabilitat, eficàcia, màrqueting i molta capacitat d'execució.

Per això avui no només la interpel·lem, consellera; li fem una crida perquè el Govern català sigui la brúixola i no un espectador. El que ve, el que estem veient no és una crisi com les altres, és tota una transició. I només els que s'anticipin sobreviuran amb força, són els que sempre estan mirant per endavant. Ens preocupa que Europa encara no tingui tota una resposta decidida i que Catalunya no tingui una veu pròpia en un moment com aquest. És molt important que Catalunya es reconegui.

Sabem que s'han anunciat 1.500 milions d'euros, però només 300 són recursos nous i molts encara no tenen suport normatiu aprovat. El problema no és només la xifra, és l'execució: quan hi podran accedir?, com?, amb quin impacte?, quin acompanyament donem a totes les empreses catalanes? No poden esperar mesos. Necessiten reestructurar cadenes, renegociar acords, reorientar estratègies. I per fer-ho requereixen suport, recursos i un acompanyament ferm i molt acurat.

Per això des de Junts hem proposat un pla estructural amb quatre eixos amb un únic objectiu: blindar el futur econòmic de Catalunya.

Parlem d'un primer eix, la diplomàcia econòmica i mercats emergents: Acció. Acció ha d'esdevenir una autèntica agència d'intel·ligència econòmica. Cal obrir canals també a Àsia, a l'Àfrica, a Llatinoamèrica, actualitzar el mapa d'oportunitats i posar dades i eines a disposició no només de les grans empreses, sinó de les pimes. I, per favor, recuperem, si us plau, la presència institucional. Encara no tenim delegat als Estats Units i al Canadà. Com volem influir-hi, als Estats Units, si no hi som? Hi hem de ser. Si ni tan sols hi som, és molt complicat representar Catalunya, és molt complicat per a les empreses americanes entendre què és Catalunya. Necessitem aquesta agència funcionant molt fortament.

El segon eix, el suport directe a empreses i famílies. Proposem un fons àgil per cobrir sobre costos aranzelaris, incentius fiscals per a exportadors i mesures de contenció de l'impacte inflacionari sobre famílies vulnerables. Un país només és competitiu si també és just.

Un tercer eix, la reindustrialització amb el valor afegit. Invertim amb criteri. Apostem pel *deep tech*, per la innovació, per la propietat intel·lectual i la capacitat de patentar i escalar. Ajudem les pimes a créixer i a professionalitzar-se. I estudiem la creació d'una marca feta a Catalunya, *made in Catalonia*. Que s'entengui, que ens vegin, que ens reconeguin, que sigui reconeguda internacionalment. Ens va..., de la nostra reputació, de sobirania econòmica.

I un quart eix, el posicionament a dins d'Europa. Catalunya ha de participar activament en l'elaboració d'una resposta europea. El *dumping* encobert xinès i la guerra comercial amb els Estats Units són amenaces bastant reals, però no hi podem respondre amb improvisació. Ens cal intel·ligència diplomàtica, aliances sòlides arreu del món i una estratègia compartida. Som europeus, però també som una economia que vol tenir veu pròpia.

Gràcies, consellera.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Bon dia, president. Moltes gràcies. Bon dia, consellera, diputats i diputades. Diputada Navarro, li agraeixo molt aquesta interpellació i el to. Crec que en moments difícils, en moments incerts, on el ciutadà moltes vegades mira les institucions esperant una resposta pausada, tranquil·la, pensada, està bé que els grups parlamentaris intentem fer un debat serè i intentem posar tota la intel·ligència –parlàvem d'intel·ligència diplomàtica– al servei d'aquesta resposta que hem de donar.

Com ha canviat, d'ahir a avui, aquesta situació. Ahir parlàvem del vint per cent dels aranzels a Europa. Vam anar a dormir ahir amb el deu per cent... És a dir, realment és imprevisible, l'Administració Trump. No sabem quina nova notícia ens portarà demà, i això, òbviament, ens genera molta incertesa. Però és veritat que el Govern de la Generalitat o els governs en general han de prendre mesures, malgrat aquests canvis de rumb i de timó que fa el president Trump. Perquè és veritat que, com vostè deia, l'ordre mundial està canviant, no?, estem en un nou paradigma i, per tant, ens haurem d'anar adaptant a aquest nou paradigma.

Nosaltres diem des de fa molt temps que Catalunya vol formar part de la resposta europea en aquest nou paradigma mundial. I la primera resposta que vam donar, molt abans d'aquest anunci dels aranzels, va ser aquest pla «Catalunya lidera», del que ahir també se'n parlava a la sessió de control. Un pla que el que pretén, i ho deia també vostè, és intentar posar les condicions perquè siguem capaços d'atraure inversions, perquè siguem capaços de crear empreses més resilients basades en el coneixement i la tecnologia, que siguem capaços de tenir una economia més forta. I allà ja es parlava de moltes coses.

I quan vostè anava parlant anava apuntant-me alguns elements, però jo estic molt d'acord que s'han de posar les condicions més enllà de Trump, diguéssim. I això vol dir, doncs, infraestructures físiques, que les tenim una mica obsoletes, i cal que..., ja no només –no vull deixar-ho de dir– rodalies, on la consellera Paneque hi està treballant molt, sinó també altres tipus d'infraestructures viàries, aeroportuàries, portuàries, que són importantíssimes per a la nostra activitat econòmica.

Però és molt important també l'energia. Si no tenim energia, si no tenim potència energètica, és difícil que puguem atraure algun tipus d'empreses. Per tant, hem de tenir un bon desplegament de les energies renovables, per exemple, si volem fer hidrogen verd, perquè, si no, doncs, no en podem fer, tant que se'n parla. Necessitem tenir infraestructures intel·ligents, és a dir, que arribi la xarxa perquè hi pugui haver activitat a tot el territori. És veritat que hem de fer molta feina.

Ara és veritat que està plovent i, per tant, l'aigua sembla, consellera, que ja no és un element crític, però necessitem aigua, oferta d'aigua. Hi ha moltes empreses que són intensives en aigua, no només al sector agrícola. Per tant, estic d'acord amb vostè que hem de treballar en molts fronts perquè Catalunya sigui forta, tingui unes condicions que permetin que les empreses que hi ha creixin, que noves es posin en marxa, i que siguem també capaços d'atraure talent i inversió. I això ho hem de fer amb o sense Trump, però és veritat que en aquest sentit és importantíssim.

També és cert que aquesta amenaça de Trump ens ha de remoure. I el Govern, ho saben vostès, perquè els hi hem explicat i vam fer una reunió dilluns, a la que agraeixo molt que el seu grup vingués i, a més, hi vingués amb propostes, perquè és veritat que la portaveu del seu grup, la Mònica Sales, ens va presentar un document amb aquests quatre blocs que vostè una mica ara concretava... Ens ho estem mirant per poder incorporar coses. Diguéssim que la bona notícia, per dir-ho així, és que coincidim molt en les mesures, probablement perquè és difícil que n'hi hagi moltes més, no?, però en els quatre grans blocs que vostè deia, doncs, el Govern hi coincideix.

I ara estem veient com ho concretem per intentar, doncs, que sigui el millor pla possible. Un pla que haurà de ser viu, que s'haurà d'anar adaptant, ja ho veiem, també amb els nous anuncis, però és important que intentem anar tots a l'una donant una resposta unitària a aquesta situació.

I és veritat que ho hem de fer dins d'Espanya i ho hem de fer a Europa. I nosaltres intentem tenir veu a Brusselles. El president hi ha anat ja dues vegades, el conseller, altres consellers com el d'Agricultura... I avui precisament el president Illa està a Milà rebent la presidència dels quatre motors d'Europa –són Baden-Württemberg, Roine-Alps, Catalunya i Llombardia– justament també per tenir veu com a territoris més innovadors i industrialitzats a Europa. És a dir que tenim una gran voluntat i un gran sentit europeu, en aquest sentit, i volem formar part d'aquesta resposta des de Catalunya.

I moltes de les actuacions que anem fent les fem coordinades i també transmetent el nostre valor afegit, si ho volem dir així, al que s'està fent des d'Europa, intentant influir en aquest quinquenni financer que s'ha d'aprovar. I, per tant, estem intentant això, que Catalunya tingui veu i que se'ns escolti. I que també les nostres singularitats, que són moltes, també, en el camp de l'economia..., som, com deia vostè, la regió més exportadora, probablement de les més innovadores, conjuntament amb el País Basc, doncs això també ho hem de fer veure, perquè probablement s'han de prendre decisions diferents en funció dels territoris.

Jo volia atendre alguna de les coses que vostè deia. Parlava, per exemple, de les empreses. És veritat que segurament..., el que ens diuen també els experts, que hi deu haver empreses que encara no són conscients de com les afectarà aquesta situació dels aranzels, tenint en compte també aquests canvis que fa l'Administració Trump. Però és igual, hem d'estar a prop. Des d'Acció s'està treballant per una oficina única d'atenció a les empreses, que sigui la que d'alguna manera rebí tota l'atenció i després redirigeixi a qui correspongui, fent un assessorament més important a les empreses per intentar ajudar-les a obrir altres mercats –ho deia vostè. És veritat que Estats Units és un mercat molt important. Ens ha costat molt obrir-lo perquè, entre altres coses –vostè ho coneix molt bé, segurament és la que millor ho coneix dels que som aquí–, és un mercat molt important no només pel volum, sinó per la renda *per capita*. És difícil substituir el mercat americà.

Per tant, nosaltres hem de dir, i ho hem de dir clarament –ho deia avui el conseller Ordeig en un mitjà de comunicació–: per nosaltres Estats Units és important i no l'hem d'abandonar, però la situació ens obligarà a obrir-nos a d'altres, no? I aquí..., a Sud-amèrica podem trobar Brasil o Mèxic com a interessants, però també mirem a Àsia, als Emirats Àrabs també, a Àfrica..., és a dir que evidentment hem d'obrir... I Acció ha d'adaptar-se també a aquesta situació. Per això hem dit que, si cal, reforçarem algunes de les oficines o n'obrirem de noves, clar que sí, per també donar servei a les empreses.

Però és probable que també les empreses rebin un primer cop des del punt de vista econòmic, i, per tant, hem obert aquesta línia que l'hem reorientat, que ja..., o hem demanat a l'ICF que ho faci, amb aquests 900 milions, per intentar donar crèdits per al circulat, crèdits per a les inversions amb un any de carència o quatre o cinc anys de carència, a tornar en cinc o en quinze anys. Per tant, per donar un cert oxigen a les empreses ens sembla que això és molt important. I, com vaig dir ahir, doncs, des de dilluns ja es pot trucar a l'Institut Català de Finances per demanar un assessorament.

De fet, a l'Institut Català de Finances es fan entre nou i deu operacions al dia, és a dir... I ara hem justament ampliat la plantilla amb trenta persones per poder donar resposta també a molts dels programes que hem posat: el de l'habitatge –que és un, evidentment, que ha crescut molt, amb 600 milions–, però també aquest. I, per tant, doncs, alguns dels programes o de les propostes que hem posat en marxa en aquests moments ja tenen algú darrere del telèfon que els pot ajudar i assessorar.

Però és obvi que hem d'afinar molt bé algunes de les propostes. En el cas dels ajuts, per exemple, ens hi hem d'ajustar molt bé. Ens deien els agents socials i econòmics el dilluns que era important que tinguéssim tota l'atenció posada en que cal ajudar les pimes. Catalunya és un país de pimes, ho deia també aquí ahir. I, per tant, hem de veure com ens ajustem perquè siguin elles les que rebin els ajuts per a la internacionalització, per a la multilocalització. És a dir, ho hem de poder ajustar bé. I ara ho estem treballant per intentar, doncs, això, afinar, afinar-ho bé i que siguin realment elles qui rebin tot aquest suport del Govern de la Generalitat.

Hem respost el més ràpid que hem pogut. Evidentment, hem demanat l'ajuda dels grups, perquè ens sembla que aquest és un tema que necessita el màxim consens, i estarem amatents a qualsevol de les seves propostes. Ens estem estudiant el paper que ens van entregar el dilluns, i espero que el puguem anar completant.

Crec que és important que mantinguem, doncs, aquest to i que mantinguem aquest esperit constructiu. Crec que també és un missatge al ciutadà, que deu estar en una situació d'incertesa, de dir: «Bé, què passarà?» I crec que és important també donar un missatge de seguretat. Escolta, hi ha un govern que vol respondre, que ho vol fer de la mà dels altres grups parlamentaris, sumant a les propostes que fa el Govern d'Espanya i també a les que esperem que faci Europa, perquè és veritat que necessitem una resposta ja unitària. Som el sis per cent de la població, però potents: 450 milions d'habitants que tenim molt a dir en aquest nou paradigma mundial.

Moltíssimes gràcies, senyora Navarro.

El president

Gràcies, consellera. I per fer la rèplica té la paraula la diputada senyora Anna Navarro i Descals.

Anna Navarro i Descals

Gràcies, consellera Romero. Miri, entenem que els paquets d'ajuts i mesures són el que són, però sense pressupostos a Madrid, sense pressupostos a Catalunya, aquests instruments són molt complicats i pobres.

Ara bé, que aquests fons arribin no garanteix per si sol l'efectivitat o com treballarem amb aquestes empreses. Les pimes catalanes, que representen el gruix del teixit empresarial, necessiten instruments pràctics: per exemple, crèdits tous, assessorament específic –que ara vostè en parlava– per a operacions amb divises... Potser són coses, temes més complicats, que hi han pimes que no han pogut tenir aquests exercicis abans, no?, ajudes directes, etcètera. Necessitem un paquet ambiciosament quirúrgic, com ja dèiem, no?, que ajudi a reorientar l'exportació a nous mercats, i no tots els mercats estan preparats per acollir-nos.

Llavors, aquí, consellera, entra una altra qüestió essencial, que és el talent. No n'hi ha prou amb estructures administratives. Necessitem reforçar Acció –que em sembla que estava dient que n'estan ampliant la plantilla– amb perfils molt especialitzats, amb gent que ho hagi fet abans, professionals amb coneixement del comerç exterior, de la gestió de risc també –molt important–, com les empreses tenen una capacitat o no d'arriscar, i de la diplomàcia econòmica, que sàpiguen tractar amb dos països alhora, i a vegades amb potències tan fortes com els Estats Units o altres països com el Canadà.

Necessitem també que s'articuli entre el sector públic i les cambres de comerç, els clústers i els col·legis professionals com collaboraran tots, perquè aquí hi ha gent de tots aquests col·lectius que poden treballar plegats. No posem la transformació del model productiu només a les esquenes de les empreses. És clar, com ja sabem, al Govern s'ha d'exigir lideratge, i aquest lideratge es concreta amb pressupostos, execució i calendari. És evident que sense pressupost aprovat l'abast real d'aquestes mesures queda condicionat. No neguem l'esforç del Govern, però el marge és bastant limitat. Caldrà que ens assegurem, aquí al Parlament, que es compleixi cada euro anunciat i que no es perdi ni un sol dia per activar els ajuts.

Aquests dies entrarem en un context global –o ja hi hem entrat– molt marcat per una escalada aranzelària que posa a prova l'equilibri del sistema comercial internacional: impostos aplicats als béns importats, que han esdevingut una eina política i econòmica que afecta profundament les relacions entre països, les economies locals. Aquesta situació, liderada per l'Administració de Trump, ha trencat amb dècades de cooperació multilateral que tant havíem treballat, basada en el lliure comerç i en els principis de l'Organització Mundial del Comerç.

Des d'Europa la resposta hauria de ser molt pragmàtica, molt coordinada. Acceptar que els Estats Units acaben de sortir del sistema comercial internacional no implica una venjança, sinó actuar amb fermesa. I també cal calcular i imposar aranzels òptims basats en l'elasticitat de la demanda per minimitzar costos i protegir sectors molt claus, fer-ho sense sortir de l'ordre establert.

Catalunya ha demostrat que en contextos difícils sap reinventar-se –ja hem passat altres coses molt fortes, com la covid, per exemple–, però això no pot ser responsabilitat exclusiva del sector privat. Cal un lideratge institucional i aquest acompanyament que parlàvem. Vostès, el Govern socialista, estan lligats de mans i peus de les polítiques dels Comuns, i així –permeti'm que l'hi digui– serà molt difícil d'avançar.

Dit això, dir-li que en situacions globals que atempten contra la competitivitat i el progrés econòmics Junts hi serà, amb responsabilitat, amb exigència, com ja han demostrat els diputats de Junts a Madrid exigint el pes econòmic català. Junts hi serà per exigir, per proposar, per ajudar i per fiscalitzar i, si cal, per liderar on no arribem.

Moltes gràcies, consellera.

El president

I per fer la rèplica té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Moltes gràcies, president. Doncs que bé, no?, fer aquests debats així, serens, en què ens posem a disposició per sumar esforços. Jo li agraeixo molt, diputada, el to i la predisposició.

A mi m'agradaria que poguéssim fer acords també amb Junts per Catalunya, com ho fan vostès amb el Govern d'Espanya. Sempre ho he dit, li he dit a vegades al senyor Castellà: vostès pacten a Madrid en benefici de les empreses o dels ciutadans de Catalunya; doncs m'agradaria que també ho poguessin fer aquí, i més en un tema tan complex com aquest, que realment està canviant, com deia molt bé vostè, aquest paradigma econòmic mundial. I penso que necessitem el màxim d'esforços i d'intel·ligència política per sumar tots les propostes.

Jo només..., una cosa, que ja l'hi vaig dir al diputat Castellà, però que repeteixo. Miri, l'any 21 no hi va haver pressupostos i estàvem enmig d'una pandèmia, i el Govern de Junts i Esquerra va funcionar bé. Va ser capaç d'incorporar recursos que venien del Govern d'Espanya i de la pròpia Generalitat, i va poder tirar endavant moltes propostes, molts ajuts a fons perdut a les empreses. I va anar bé. I a vegades es pot tenir pressupost i altres no.

Nosaltres ja ho hem dit: no hi haurà pressupost per al 25 per diverses raons, però estem treballant intensament ja en un primer paquet de 2.100 milions –esperem que en vinguin d'altres– perquè aquests recursos de més que estem tenint degut a que l'economia va bé, doncs, s'hi puguin incorporar i, per tant, poder treballar. Jo vull donar també un missatge de tranquil·litat, com vaig fer ahir. Amb aquests instruments que tenim, que són els decrets llei de suplement de crèdit, podem incorporar recursos i, per tant, podem gestionar. I ho saben vostès molt bé perquè, en fi, han format part de molts governs i en moltes èpoques no hi ha hagut pressupost. I, per desgràcia, ens hem trobat tots plegats en aquesta situació. Per tant, podrem fer coses, no? Jo crec que això és important. I és veritat: propostes quirúrgiques, s'hauran de fer, molt sofisticades, molt

afinades, perquè, si no, no tindrem el resultat esperat. I en això hi estic absolutament d'acord.

Nosaltres ja vam fer dilluns una primera reunió amb agents socials i econòmics, també amb les cambres, amb les tretze cambres de Catalunya. Volem treballar conjuntament amb elles –en alguns programes ja ho fem–, perquè tenen molta capillaritat per tot el territori, molt coneixement del teixit empresarial. I, per tant, ho seguirem fent. És veritat que ha de ser amb el lideratge del Govern, però treballarem conjuntament per poder desenvolupar els programes que millor s'adeqüin a la situació de les empreses.

Vostè parla dels perfils especialitzats. Jo també vull dir –no depèn del meu departament, però els conec bé–..., a Acció hi ha gent molt professional. Fa molts anys que fan una feina molt rellevant –i ho sap també vostè– en l'àmbit internacional, perquè és el que porten fent des de fa molts anys, i fan una gran feina. Segurament els haurem d'augmentar, aquests professionals o aquesta tasca, perquè és veritat que el moment ens ho demana, i així ho farem. I estic convençuda que el conseller Sàmpel ja hi deu estar pensant.

Parlava d'Espanya, també, d'aquesta resposta unitària. Justament avui hi ha una reunió que ha convocat el Ministeri d'Economia, Comerç i Empresa on assistirà el conseller Sàmpel justament també per cercar una certa resposta unitària i també copsar una mica la impressió dels diferents territoris. Aquí Catalunya hi té un pes important –ho ha dit vostè–: el vint-i-cinc per cent de les exportacions les fan empreses catalanes i, per tant, hem de tenir un pes en les ajudes i en qualsevol resposta que es doni. I això és el que avui anirem a dir.

També una proposta que ens feia Esquerra Republicana, que és que, si tornen a haver-hi ajuts, fins i tot europeus, es tingui en compte el paper de Catalunya i intentem descentralitzar una mica les decisions. Amb els Next Generation no ens n'hem sortit, és veritat. Hi ha hagut algunes decisions que s'han pogut prendre des d'aquí, però majoritàriament no. I això ens ha condicionat, moltes vegades, perquè no és el mateix la situació de Catalunya que la de Múrcia o la de Roine-Alps. I, per tant, això ens ha dificultat poder fer aquestes propostes quirúrgiques que resolguin algunes de les situacions en concret a Catalunya.

En tot cas, crec que coincidim en l'anàlisi. També crec que coincidim en que cal anar junts a donar respostes. Nosaltres estem treballant intensament per aterrar el pla que els hi vam presentar el dilluns, i espero que amb les seves propostes i les d'altres grups puguem donar una resposta unitària a aquesta situació de crisi i també un missatge als ciutadans de Catalunya, que és que també ens podem posar d'acord, també som capaços de treballar junts en moments difícils en benefici dels ciutadans i de les empreses.

Moltíssimes gràcies pel to, de veritat, i per aquesta conversa. Gràcies.

El president

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la mobilitat a Catalunya.

Interpel·lació al Govern sobre la mobilitat a Catalunya

300-00118/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé. Doncs moltes gràcies, president. Conselleres, diputades i diputats... Efectivament, Junts per Catalunya presentem una interpellació, en aquest cas, sobre la mobilitat, si bé és cert que ja hem parlat molt del ferrocarril, tant del Corredor

Mediterrani –jo mateix– com evidentment de rodalies, i que ens volem focalitzar en un altre gran problema que tenim, a banda de les rodalies, al nostre país en mobilitat, que és l'AP-7. De la resta de la xarxa viària entenem que ja en parlarem al monogràfic que nosaltres mateixos tenim presentat.

L'AP-7 és aquesta via –tothom ho sap– segregada que recorre la part més poblada, on viu el noranta per cent de la població catalana, des del Pertús, al nord-est, fins a Uldecona, al sud-oest. És una via que mesura 350 quilòmetres sempre, però que mai mesura tres hores i quart, que és el que s'esperaria que hauria de durar aquesta via, perquè al final les distàncies, en termes de benestar, en termes de competitivitat, les hem de mesurar en temps, i no pas en distàncies.

I què ha passat? Doncs des de setembre del 21, que es van aixecar els peatges, aquesta via, que ja era l'autopista amb més trànsit de tot l'Estat, especialment al tram de Barcelona a la Jonquera, ha incrementat, òbviament –era previsible–, el seu trànsit. De fet, es calcula en un quaranta per cent; en un seixanta, vuitanta per cent pel que fa a camions, segons quina zona mirem. I aquest increment de trànsit ha vingut retroalimentat, a més a més, pel fet, com dèiem, que rodalies no funciona i, per tant, hi ha molta gent que es passa del transport públic al transport privat i col·lapsa encara més l'AP-7.

També ve retroalimentat pel fet de no tenir un corredor mediterrani acabat, i acabat com Déu mana, eh?, no un tercer fil, sinó una via separada. Això fa que en aquests moments a Catalunya tinguem un quatre per cent de transport de mercaderies per ferrocarril, molt lluny de la mitjana europea i molt lluny de l'objectiu que ens marca la Unió Europea per al 2030, que és un trenta per cent –estem al quatre per cent. Amb això també ajudaríem, òbviament, a descollapsar aquesta autopista AP-7.

Què més ha passat? Increment del trànsit i baixada del manteniment. Quan hi havia el concessionari, doncs, es mantenia la infraestructura, l'AP-7; en aquest moment, no hi ha manteniment, hi ha esvorancs. I, per tant, els catalans ara ens veiem obligats a triar entre si ens juguem la vida caminant per les vies de Renfe o si ens juguem la vida esquivant forats per l'AP-7. Aquesta és la tristesa de la manca d'inversions a Catalunya.

Aquest increment del trànsit i aquesta baixada del manteniment són un còctel perfecte per incrementar, òbviament, les incidències, la sinistralitat. I, de fet, els números canten, malauradament, no? En un context en què a Catalunya el primer trimestre del 2025 hem augmentat un quaranta-sis per cent les persones mortes en accident de trànsit en vies interurbanes –moltes a l'AP-7– respecte al mateix període del 2024, resulta que, si mirem què ens diu el Servei Català de Trànsit, en els darrers sis mesos hi ha hagut només sis dies –sis dies en els darrers sis mesos– en els quals no hi hagi hagut cap incidència que hagi provocat un increment de les retencions respecte a les que ja tenim de base.

Increment de les retencions. Per exemple, en el tram de Tarragona, el 2019 hi va haver 383 hores de retenció –el 2019–, i al cap de cinc anys, el 2024, després de l'aixecament dels peatges, de 383 hem passat a 1.294 hores de retenció. Per tant, hem més que triplicat les hores de retenció. De tots són sabuts els accidents malaurats que hi ha hagut: principis de febrer, l'Hospitalet de l'Infant, va provocar catorze hores de tall de l'AP-7; principis de març, incendis de camions al Vendrell, a Castellet i la Gornal van provocar vuit hores de retencions. I també el Servei Català de Trànsit ens diu que la majoria d'accidents provenen d'avançaments prohibits de camions.

Per tant, abaixar la velocitat? Home, és la solució fàcil, no?, abaixar la velocitat, però això encara ens disminueix més la competitivitat que representa que no tinguem aquesta via d'alta capacitat en condicions.

La Generalitat, dintre les seves competències, pot aplicar aquestes mesures de prohibir els avançaments, de jugar amb la intel·ligència artificial, fer més controls, zones variables de velocitat, etcètera. De fet, es va parlar en la compareixença de

la consellera Parlon i ho van portar els companys diputats Rius i Abella i, per tant, aquí no hi entraré. El que cal realment és més manteniment, més qualitat de la via, per tant, i més capacitat, inversions, obres, i en això és en el que em centraré. I, de fet, era previsible. Nosaltres, quan vam estar al Govern, quan es van alliberar els peatges de la C-32, el que vam fer..., d'acord que no és suficient, però almenys vam preveure, ens vam anticipar i vam fer que fos una via més permeable, no? Això l'Estat no ho ha fet, i vostès a Madrid no s'han plantat per exigir que aquesta AP-7 sigui la via que necessitem.

A partir d'aquí, jo he fet un treball de recerca aquests dies de les obres que hi ha previstes a l'AP-7 i de les que no hi ha previstes i nosaltres reclamem. Els hi repassaré una mica. Tenen un conveni de finals de l'any passat, vostès, signat amb el *ministerio*, per fer obres durant nou anys, del 25 al 33, per valor de 250 milions d'euros, que és exactament el 0,5 per cent dels 50.000 milions d'euros de dèficit d'inversions històric, eh? O sigui, estem parlant d'un conveni que aquí n'hem fet bombo i plate-ret, i resulta que és el 0,5 per cent del que ens deuen. Però, en fi, nosaltres comprem aquestes obres, eh?, evidentment. Són necessàries, però no són suficients.

Les repasso. Hi ha la remodelació dels enllaços de Girona nord, Girona sud i de la C-35 a Maçanet de la Selva; el nou enllaç de Sant Celoni nord; la remodelació de l'enllaç de la C-60 a la Roca del Vallès; l'ampliació de plataforma de Montornès del Vallès fins a Mollet i la remodelació de les connexions –aquí li demanem si aquesta remodelació de connexions inclou també la C-59–; els accessos a Montmeló i a Parets del Vallès i completar la connexió amb la C-17 i la C-33; la remodelació de l'enllaç de la B-30, la C-58, la nacional 150, que és aquest nus que és el punt més negre de «vialitat» catalana, que és el que en diem el «nus del Baricentro»; la millora de la B-30 a Cerdanyola del Vallès.

Inclouen també en aquest conveni seu amb el *ministerio* la remodelació de l'enllaç de Vilafranca del Penedès. Recordem que a Vilafranca del Penedès, quan tu vens del sud cap al nord, l'única possibilitat que tens de sortir és, de les tres sortides que hi ha, en la del sud; en canvi, a Vilafranca centre, Vilafranca nord, no hi ha la possibilitat de sortir de l'autopista. Per tant, entenem que en aquesta obra vostès afegiran la sortida, en sentit nord, precisament a Vilafranca del Penedès centre, eh? –això, si ens ho pot confirmar...–, i també l'entrada en sentit sud.

I, a partir d'aquí, hi ha quatre nous enllaços, que són els de Banyeres del Penedès, la C-51 al Vendrell, la T-315 de Bellissens i el de Masdenverge-Amposta, que és el que permet accedir cap al Montsià sud. Això ho han lligat amb una encomanda de gestió també a finals d'aquest any, en què hi ha aquests 250 milions d'euros per a l'AP-7 i l'AP-2, però hi ha també 200 milions d'euros per a la ronda Nord –pobrets 200 milions d'euros, d'això en parlarem al monogràfic d'infraestructures– i hi ha també 260 milions d'euros per a la nacional 260 –pobrets, els 260 milions d'euros, perquè és 1 milió d'euros per quilòmetre, eh?, però d'això en parlarem al monogràfic.

A partir d'aquí, hi ha un programa d'actuacions de juliol de 2022 del *ministerio*, i jo el que he fet és..., m'he entretingut a mirar totes les obres que hi havia allà i que vostès no han inclòs en el conveni. Evidentment, també les volem totes, i són necessàries, però no són suficients. Repasso les que hi havia i que vostès no han inclòs en el conveni. I voldria saber, evidentment..., li demano si això ho està vetllant algú. Algunes tenen projecte –per tant, ens preocupen menys– iniciat; per tant, se suposa que això va fent el seu curs, però em centraré sobretot en els que no tenen ni projecte. Estem parlant dels enllaços de Ferran, a Tarragona, eh?, com a nous enllaços, i de l'A-7 a l'Hospitalet de l'Infant. Com a nous enllaços, n'hi ha tres que sí que tenen projecte iniciat a l'entorn del 2023, que són Figueres centre i Vilafant, Roda de Berà i l'A-7, però en aquest cas a Tarragona nord.

Pel que fa a millora d'enllaços que no tinguin ni projecte iniciat, almenys pel que jo he pogut trobar dedicant-m'hi hores i recorrent tota l'AP-7, eh?: la Jonquera nord,

Orriols-l'Escala i Santiga. Sí que té projecte iniciat el de Martorell, eh?, com a millora d'enllaços.

Pel que fa a construcció de carrils addicionals, tenim que hi havia prevista en aquesta programació de juliol de 2022, hi insisteixo, del *ministerio* –sempre parlo de nord a sud, per situar-nos–: del Pertús a la Jonquera, de Montmeló a Parets del Vallès, i, en el cas d'Hostalric a Montornès del Vallès, sí que hi ha iniciat el projecte des de Sant Celoni fins a Montornès, però no pas des de Sant Celoni fins a Hostalric. Aquí també voldríem saber com està el tema.

Hi ha també en aquest programa del *ministerio* la connexió de la B-23 a Castellbisbal fins a la connexió amb l'AP-2 al Vendrell, però, en canvi, a nivell de projecte només hi ha, d'aquest tram, fins a Vilafranca del Penedès, i, a més a més, dividit en dos trams fins a Martorell. Voldríem saber si a Martorell enllaça l'un amb l'altre. A partir d'aquí, l'Hospitalet de l'Infant - Amposta: hi ha també aquesta programació i hi ha adjudicat el projecte –febrer de 2023. Després explicaré que nosaltres demanem molt més que no pas l'Hospitalet-Amposta.

I pel que fa a vies complementàries –perquè no tot és només l'AP-7, sinó les vies que la segueixen paral·lelament–, en el programa hi ha inclosa la duplicació de la nacional II amb la variant de Figueres; els nous enllaços de la connexió amb l'AP-7, nord i sud, de Figueres, i la duplicació de calçada d'Orriols fins a la riera de Cinyana. I pel que fa, finalment, a la nacional 340, duplicar la via, o sigui, seguir convertint en A-7 la nacional 340 des de la Móra fins a Ferran. També després explicaré que nosaltres demanem més que això.

Per tant –se m'acaba el temps en aquesta primera intervenció–, el que li demanem és, del que hi havia programat el juliol 2022 pel *ministerio* i que no està inclòs en el seu conveni de finals de 2024, qui ho està vetllant, sobretot les que no tenen projecte, i en quin punt es troben.

Després continuaré. Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies, president. Senyor Vergés, diputats, diputades, conseller... La veritat és que no se n'ha pogut estar, eh?, de fer, doncs, alguna..., aquests titulars que li agrada fer a vostè, que... La veritat és que sap que això no contribueix a les solucions. I fer aquestes bromes, aquests jocs de paraules, vinculades a una qüestió tan seriosa com és la mobilitat jo crec que no hi contribueix.

Sap vostè que jo li respecto moltes de les seves propostes, que hem treballat en la legislatura passada de manera –sincerament, l'hi dic– professional, amb rigor. I, per tant, no em deixa de despertar certa perplexitat, no?, veure que té la capacitat d'aportar i, a la vegada, doncs, té aquesta posició de no acceptació de cap mena de responsabilitat del que ha passat fins ara per part de governs liderats per la seva formació i d'una atribució absoluta de totes les responsabilitats al Govern que porta vuit mesos. No deixa, bé, d'això, de despertar-me aquesta certa perplexitat. Ara li faré un repàs, eh?, d'aquestes inversions vinculades a AP-7 i AP-2, però, vaja, crec que hi hauria una altra manera de treballar més propositiva, en qualsevol cas.

També l'hi dic, jo crec que durant aquests últims anys, aquestes últimes dècades, la mobilitat no s'ha tractat de manera estratègica. Vostè, de fet, feia una aproximació trossegada de la mobilitat. Sé que avui vostè vol dedicar la interpellació concretament a l'AP-7 –és veritat que hem parlat molt de rodalies, dels eixos ferroviaris–, però crec que no és una bona manera d'aproximar..., la mobilitat trossegada. En tot cas –vostè ho deia–, en el Ple monogràfic segurament en podrem tenir una visió més global. Però crec, vaja –la realitat és tossuda, sobretot mesurable–, que la mobilitat

no la mesurarem amb discursos, sinó que l'hem de mesurar amb inversions, i, per tant, ara em centraré en aquesta qüestió amb obres i fets.

Però la realitat és que en aquests mesos de govern sí que hem volgut fer una planificació global de la mobilitat del país, per tant, dels eixos ferroviaris, però també dels viaris, i veure..., tenir-ne una planificació, que crec –molt sincerament, eh?– que és el que ha faltat aquests últims anys i dècades, una planificació global de la mobilitat del país. De fet, en algunes intervencions feia referència a aquesta primera corona metropolitana de setanta quilòmetres i com estructurem la resta del territori amb transport interurbà, amb transport per xarxa viària, amb transport ferroviari, l'eix Transversal, l'orbital..., en fi, tota una sèrie d'infraestructures que crec que mereixen una mirada més global.

També l'hi dic, crec que ningú s'hauria volgut trobar amb aquesta situació. No saltres assumim els dèficits que tenim d'infraestructures i de mobilitat en el país, però crec molt sincerament també –i aquesta seria la resposta a la primera part de la seva interpellació– que seria de justícia reconèixer que això s'arrossega de fa dècades i que això no va començar, com li he dit altres vegades, el 12 d'agost del 2024. Fa set mesos que varem començar la legislatura. Reconeixem aquests dèficits, però els hem volgut afrontar no buscant culpables, no mirant al passat, sinó acceptant aquest present –que, ja l'hi dic, ningú s'hagués volgut trobar, però és el que és– i treballant per resoldre amb la màxima brevetat totes les mancances. I jo crec sincerament també que en aquests set mesos –i si vostès volen treballar conjuntament i contribuir-hi, doncs, ho farem amb molt de gust– estem posant les bases d'una transformació profunda de la mobilitat del nostre país que es basa en l'àmbit de la seguretat, per descomptat, en l'àmbit de la sostenibilitat, també de l'equitat i de l'equilibri territorial i de la modernització de totes les nostres infraestructures en els diferents àmbits de mobilitat.

Però passem a la xarxa viària, que ha estat la segona part de la seva interpellació. Efectivament, el 2020-21 es van alliberar 463 quilòmetres de peatges. Com a conseqüència, hi ha hagut un increment del quaranta per cent del trànsit i un vuitanta per cent de pas dels vehicles pesants. I per això, efectivament –en això hi coincidim–, cal reforçar infraestructures, serveis i recursos.

Aquesta resposta a una demanda que va ser històrica a Catalunya i que va atendre el Govern de Pedro Sánchez exigeix, per tant, ara una actualització. Hem aprovat –malgrat que deia que no en volia parlar, però sí que l'hi vull dir, ni que sigui aquest esment– el programa 2+1, un programa que s'havia començat a treballar pel Govern anterior, pioner, on hi hem abocat 660 milions d'euros fins al 2030, que ha de millorar 425 quilòmetres, en aquest cas, de la xarxa pròpia de la Generalitat de Catalunya per disminuir fins a un vint per cent la mortalitat en els xocs frontals. Hi ha algun tram menor, molt menor, que no tindrà aquesta segregació en el 2+1, però, en la majoria, amb segregació amb blocs de formigó o amb separació metàl·lica.

A l'octubre, efectivament, vam signar tres convenis per un valor de 710 milions d'euros, amb actuacions específiques a l'AP-7, a l'AP-2 i a la nacional 260. No vol dir que no hi hagi més recursos, però hi havia aquesta primera encomanda. També l'hi dic, vostè sap com funciona, això: l'encomanda significa transmissió de recursos, però els anteriors governs haurien d'haver fet els deures i fer els projectes. També l'hi dic, ens vam trobar sense molts projectes treballats. Per tant, tenim l'encomanda, tenim els recursos, i ens hem posat des del primer moment a treballar aquests projectes. Ho dic perquè vostè apuntava alguns projectes, no?, que estaven en estudi. Doncs sí, s'estan treballant i s'estan realitzant, en aquests moments, els projectes.

A través d'aquesta encomanda de gestió millorem més de trenta punts d'accés a aquestes vies. Hi ha en marxa, en aquests moments, ampliacions de carrils a trams clau com Martorell, Vilafranca o Sant Celoni i Montornès, per un valor –import global– de 500 milions d'euros; nous enllaços –ara n'hi faré un breu repàs, en aquests quatre minuts que em queden–; millores d'enllaços existents; reforç de la capacitat

i de la funcionalitat, i actuacions complementàries per fer alguns desdoblaments o nous aparcaments segurs de camions.

Tot plegat, el que li detallaré, ara són 1.000 milions d'euros en el seu global, quaranta-dues actuacions i un impacte socioeconòmic estimat de 170 milions d'euros d'estalvi a l'any en temps, en accidentalitat i en emissions.

Li faig aquest repàs ja, puntual, d'aquests 1.000 milions d'euros. Nous enllaços a les autopistes. Vostè en deia alguns, deia que altres mancaven. Ho faig de nord a sud també, com vostè, i així a veure si ho podem anar alineant.

Inversió programada. Li parlo dels nous, eh?, no de les millores. Setanta-sis milions d'euros –per arrodonir–, catorze actuacions. Li dic els que ja estan programats i després els que estan en estudi. Programats: Figueres centre, Sant Celoni i la Batllòria, Banyeres, C-51 al Vendrell, Roda de Berà, Ferran, Tarragona nord i l'Hospitalet de l'Infant. Aquests són els que, de nord a sud, tenim en aquests moments ja programats. En estudi: en estudi, en aquest eix, dos. Vostè em feia esment d'un, Mont-roig del Camp i Masdenverge –crec que és del que vostè feia esment. Aquests són nous enllaços en aquests moments programats i en estudi, per tant, en fase de projecte.

Millores d'enllaços ja existents, de nord a sud: Jonquera nord, Orriols, Girona nord i sud, Maçanet, C-60 a Granollers, Santiga, nacional 150, C-58, Martorell, Vilafranca centre. Aquests, tots ells, programats i, per tant, en inici d'execució; de fet, alguns han començat ja la seva execució.

Millora de la funcionalitat i de la capacitat. Aquí tenim, sobretot, sis trams. Aquí ja li no parlo de punts puntuals, sinó de trams en què millorem la capacitat i, per tant, la fluïdesa del trànsit i, per tant..., també la disminució, esperem, de l'accidentalitat. Hi ha el tram de la Jonquera; després, dos trams de Girona a Barcelona, el d'Hostalric - Sant Celoni - Montornès i el de Montmeló - Parets del Vallès. De Barcelona a Tarragona, el tram B-23 Martorell - Vilafranca - el Vendrell, i de Tarragona cap al sud, Vila-seca a l'Hospitalet de l'Infant i de l'Hospitalet de l'Infant a Amposta. Tots aquests estan programats. En estudi, el de l'Hospitalet de l'Infant.

I en actuacions complementàries, en aquests segons..., després puc continuar, eh?, perquè tinc un resum de totes aquestes inversions de 1.000 milions, però per apuntar-ne algunes: en programació, en aquests moments, seixanta quilòmetres. Hi ha, per exemple, la duplicació de la variant..., tant la de Vilafant com la de Figueres; hi ha també la duplicació a Orriols, per dir-li de les comarques gironines, i, després, també hi ha un tram de la Móra just abans de Tarragona amb l'enllaç amb Ferran. Aquestes serien les més destacades.

Totes aquestes que he dit, les últimes, també estan en aquests moments en programació. En tot cas, he intentat distingir les que els hi mancava el projecte. Efectivament, de les que vostè m'ha dit –intentava seguir-les–..., algunes de les que ha dit ja estan en programació. Per tant, espero que celebrin..., vostè ha dit «qui ho està vetllant?», doncs ho estem vetllant des de la conselleria, i espero que celebri que hem pogut avançar en alguns dels àmbits que vostè em deia que no estaven en aquests moments en programació. Sí que ho estan, i amb projectes acabats.

Moltíssimes gràcies.

El president

I per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé; doncs gràcies. Consellera, vostè parlava de que només porten set mesos al Govern. Home, jo li recordaria que vostès formaven part del tripartit, u; i segon, que l'exalcaldessa de Gavà va ser durant tres anys ministra de Transports al Gobierno d'Espanya, i que l'AP-7 és una infraestructura espanyola (*alguns aplaudiments*) i qui ha de fer la inversió és Espanya, i vostès són el PSC, són el PSOE, i qui ho ha de vetllar. Però, en fi, com sempre, el que vol és centrifugar les culpes.

La veritat és que s'ha dedicat a repetir una mica les que jo ja havia dit. A mi el que em preocupa... Ja sé que estan..., jo ja ho he dit, estaven programades el juliol 2022. Jo el que vull saber és si vostès, doncs, les estan vetllant i en quin punt estan. En qualsevol cas, jo, com deia abans, hi afegiré les que no estan ni programades ni estan en el seu conveni.

Començo. El nou enllaç de l'eix Transversal, de la C-25 a Vilobí d'Onyar. En el cas del quart carril, que va de la connexió de la B-23 a Castellbisbal a la connexió de l'AP-2 al Vendrell, nosaltres demanem integralment..., que sigui tot un quart carril i, a més a més, que en el tram de Martorell, per salvar el casc antic i perquè no s'afecti encara més aquesta zona, es passi amb túnel. Això no sé si vostès ho tenen o no previst, ja ens ho confirmarà.

Completar l'enllaç de Vilafranca del Penedès nord, també, amb que hi hagi sortida a l'autopista Nord i entrada cap al sud. Això no està previst enlloc.

El nou enllaç de la C-15 a Vilafranca del Penedès, precisament, també; la millora de capacitat dels enllaços de la C-32 a Sant Vicenç de Calders; de l'A-27 i la nacional 240 a Tarragona, i a la Canonja, de la T-11 i la C-14. I que el tercer carril, l'hi deia abans, al sud sigui entre Vila-seca i Vinaròs. Està programat entre l'Hospitalet de l'Infant i Amposta, que és un tram intermedi; nosaltres el que demanem és la totalitat.

I pel que fa a vies paral·leles, l'AP-7 és prou important com perquè hi hagués, de fet –i ara els de la CUP se m'espantaran, però...–, quatre carrils en aquesta infraestructura, eh? Quatre carrils per banda, dos especialitzats per a camions i dos especialitzats per a cotxes. Això seria molt complicat, eh?, perquè hi ha edificacions a tocar, etcètera. Nosaltres el que demanem és que es faci aquesta A-7, aquesta via complementària paral·lela, que al final des del nord fins al sud no deixa de ser la nacional II, a continuació la C-35, que ja sé que està inclosa en el seu programa de 2+1, la B-30, en aquest cas, i, finalment, la nacional 340. Que això esdevingui realment una via paral·lela, que, a més a més, el que fa és donar robustesa, perquè encara que tinguem una autopista de vuit carrils, si hi ha un accident molt greu de camions, queda tallada completament i, en canvi, això et dona flexibilitat, no?

En aquest sentit, demanem el desdoblament integral del tram gironí de la nacional II. Ho vam aprovar l'altre dia en la Comissió de Territori a proposta nostra. Això no està previst per vostès; vostès, de fet, es van abstenir en això. Allargar la B-30 de Barberà del Vallès fins a Montmeló. Seguir fent que la nacional 340 sigui l'A-7, eh?, que sigui un 2+2 de la Móra a Torredembarra; no només de la Móra a Ferran, com deia vostè ara, sinó de la Móra a Torredembarra. I, finalment, en tota l'AP-7 fer que els vorals exteriors siguin de dos metres com a mínim i els interiors d'1,5, perquè això, si hi ha un accident, evidentment, dona molta més capacitat per poder reaccionar.

Hi ha altres mesures que no són mesures dures, que no són obres, a afegir. I aquí hi ha, evidentment, ho hem dit abans, el Corredor Mediterrani, que rodalies Renfe funcioni, que els plans alternatius de transport de Renfe també funcionin, que hi hagi aparcaments dissuasius intermodals, que es faci manteniment. Però hi ha un concepte que és un concepte clau, que nosaltres, Junts per Catalunya, fa anys que estem defensant, que és que s'implanti l'eurovinyeta, tal com ens està demanant Europa. Nosaltres sempre l'hem demanat i Espanya sempre s'hi ha negat. I, de fet, darrerament Espanya el que ha fet és no fer cas d'aquesta exigència europea i dir que ja farà més transport de mercaderies per ferrocarril, que tampoc ho està fent.

Aquesta vinyeta permetria realment un pagament per ús, un pagament dissuasiu. Caldrien unes bonificacions als nostres empresaris, evidentment, però que els camions que venen de pas, doncs... Que, a més a més, molts són espanyols. És que és increïble que l'Estat espanyol no estigui invertint en rodalies. Dius: «Bé, perquè això ho fan servir els catalans», però que no estigui invertint en una via que la fan servir ells per anar cap a Europa és absolutament increïble, no? En qualsevol cas, aquest pa-

gament per ús és necessari implantar-lo i ha d'anar lligat, òbviament, a un traspàs de la infraestructura. Perquè si fem un pagament per ús –ja ho veig a venir, eh?– i resulta que recaptem uns diners, per a què es faran servir?, doncs per a altres vies i per a altres històries de l'Estat espanyol. Necessitem que aquesta via sigui nostra. Per això reclamarem en la moció subsegüent, també, el traspàs perquè aquests diners es reverteixin realment aquí, en aquesta via o en la resta de la xarxa viària catalana, i també per millorar el transport públic.

I, com a conclusió, em remeto altre cop a la proposta de resolució del desdoblament de la nacional II que vam fer l'altre dia a la Comissió de Territori a instàncies nostres. Vostès van votar abstenció a que es desdoblí el tram gironí de la nacional II i van votar abstenció a que l'Estat ens traspassi la infraestructura per fer nosaltres el desdoblament integral d'aquest tram gironí de la nacional II. O sigui, vostès ni fer ni deixar fer. I, en canvi, vam aconseguir, Junts per Catalunya, aprovar tant una cosa –amb unes majories– com l'altra –amb unes altres majories.

Jo el que vull pensar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, president– és que en la moció que els hi presentarem subsegüent a aquesta interpellació no faran el mateix i no tornaran a ser el Govern del ni-ni aquí –ni nació ni gestió– ni el Govern del ni-ni a Espanya –ni fer ni deixar fer.

Moltes gràcies.

El president

I per fer la rèplica té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Bé, no..., és que no vull gastar molt temps, però, és clar, és que vostè fa el salt dels governs de progrés al 2024, o sigui, lo que va passar pel mig vostès ho ignoren sistemàticament. Home, van passar dotze anys, eh?, senyor Vergés. (*Alguns aplaudiments.*) Van passar dotze anys. Jo no sé...

I per un costat em diu «no, això ho ha de fer Madrid» i per l'altre em diu «i qui ho vetlla?». Doncs ho vetllem nosaltres. Sí, s'ha de ser exigent, efectivament. Defensem els interessos de Catalunya, i en això estem. Ara, el que li he dit és que no m'he trobat la realitat que a mi m'hagués agradat, ni per a mi ni per a ningú. I, per tant, davant dels problemes, solucions. I estem en aquest present. I jo no hi vull insistir, però, clar, si vostè fa un salt quàntic d'anys, de dotze anys, bé li hauré de dir que alguna cosa devia passar en aquell temps. Perquè avui són vostès molt exigents amb els traspassos i tot plegat, però, en canvi, quan hi eren, no ho sé, no es va avançar ni un sol mil·límetre en aquestes qüestions. En cap –en cap, en cap–, senyor Vergés; en cap traspàs d'infraestructures, ni viàries ni ferroviàries. Ni un mil·límetre, van avançar vostès.

Per tant, jo el que li demano si us plau és que el coneixement que té vostè el posi en favor de Catalunya –ja no dic d'aquest Govern– i, per tant, totes aquestes qüestions..., com sap, la porta de la conselleria és oberta per poder-les estudiar amb detall. És veritat que hi ha alguns dels temes que vostè ha dit que no estan inclosos en aquest moment. També l'hi dic: alguns dels que vostè m'ha marcat territorialment s'han de treballar. És una proposta que vostè fa que nosaltres podem veure amb bons ulls, però concretament algunes de les infraestructures tenen, efectivament, una intensitat de consum de territori important, i això requereix un diàleg previ amb els ajuntaments, que s'està fent concretament en aquest tram de Vila-seca a Vinaròs, que vostè ja n'ha fet esment. S'està treballant amb els ajuntaments, tant per part del ministeri com del Govern de la Generalitat..., per parlar amb els ajuntaments afectats i veure també quina opinió es té des del territori i intentar buscar, doncs, opcions que també comptin amb aquest consens.

Vostè apuntava molt als set mesos i a l'àmbit de rodalies, també. I és veritat, fa set mesos vam començar la legislatura, set mesos que hem intentat..., des del principi, el primer que ens vam trobar, donar la cara i donar explicacions a la ciutadania del pla alternatiu de transport de Roda de Berà, que va ser pensat pel Govern anterior, que hi vàrem poder introduir algunes millores, però des de l'inici, per l'ús que en feien els propis ciutadans..., en qualsevol cas, millores que ens varen venir des de les plataformes. Set mesos també per emprendre algunes obres –no passa res– pensades, dissenyades, definides pel Govern del president Aragonès i que hem volgut continuar.

Set mesos per iniciar aquesta maquinària de transformació, que, com li deia, pivota sobre el principi fonamental d'una planificació, posar les bases de la futura mobilitat de Catalunya, també en un entorn –saben que m'agrada posar aquest element, perquè és que és molt present– d'un increment demogràfic. I, per tant, és veritat, ens trobem amb unes infraestructures pensades –i aquí, doncs, la responsabilitat serà de tots– per a 6 milions d'habitants i resulta que en som 8 i mig. I, per tant, hem d'actualitzar, treballar des del present, però planificar també la Catalunya 2040-2050. I jo crec que aquest sí que és un exercici on podríem convindre i convergir els diferents grups parlamentaris d'aquesta cambra, jo crec que fora bo.

Per tant, una aproximació global dels eixos viaris, però també ferroviaris; metro també, com dic, amb aquesta idea d'una primera corona dels setanta quilòmetres de l'àrea metropolitana, i veure també com aquests eixos viaris nord-sud i transversals poden articular la Catalunya tota amb equilibri territorial.

Vostès han volgut convertir, i l'hi deia al principi, rodalies i l'AP-7 en el focus de l'apocalipsi, no? «Tot això és un desastre», «tot això funciona malament»... I, sí, la situació és complicada. Si ho és, si ho he dit des del principi, jo crec que mai m'he volgut amagar d'aquesta situació. Hi ha incidències a la xarxa cada dia, ho sap tothom, però no són problemes nous, i encara menys han estat ignorats per aquest Govern.

Per tant, a mi m'agradaria acabar tornant a estendre la mà. Jo crec que l'àmbit de la mobilitat ens ocuparà els propers anys. Crec molt sincerament que les bases que estem posant des del Govern són bones bases de desenvolupament. Hem de treballar des del present per millorar les qüestions més urgents tant en l'àmbit ferroviari com en l'àmbit viari, però hem de pensar i dissenyar també la Catalunya del 2040 i el 2050. Aquí m'agradaria a mi poder comptar amb la reflexió i les aportacions de tots els grups d'aquesta cambra, perquè estic segura que ocupa, que preocupa i que totes les contribucions seran benvingudes.

Per tant, aquests són el capteniment i la posició d'aquesta consellera.
Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre l'entrada en vigor de la Llei orgànica 1/2025, de mesures en matèria d'eficiència del servei públic de justícia

300-00111/15

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'entrada en vigor de la Llei orgànica 1/2025, de mesures en matèria d'eficiència del servei públic de justícia. És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Lúdia Ferré i Ferré.

Lúdia Ferré Ferré

President, consellers, diputats, diputades, molt bon dia a tothom. Avui, primer que res, voldria començar la meua intervenció recordant que tot just un dia com

avui, un 10 d'abril de 1980, el Parlament de Catalunya va poder celebrar la seua primera sessió després de la restauració de la democràcia. Aquesta data, de la que aquest any en celebrem els quaranta-cinc anys, simbolitza la recuperació de les institucions d'autogovern a Catalunya després de la Dictadura franquista. Avui, igual que llavors, els socialistes defensem un parlament fort i al servei de la ciutadania, que respongui als reptes que l'actualitat ens planteja, en un món cada cop més convuls i mancat de valors que, malauradament, certs discursos ens recorden dia a dia en aquesta cambra.

Feta aquesta introducció, avui estem aquí per parlar de la llei d'eficiència, i, com ja hem dit moltes vegades, la societat està en contínua evolució. Els avenços tecnològics i les transformacions en les relacions humanes són constants, i el dret ha d'evolucionar en paral·lel, adaptant-se i donant resposta a tots aquests canvis.

En els darrers anys hem presenciats modificacions significatives. L'inici del segle XXI va estar marcat per l'entrada en vigor d'una nova llei d'enjudiciament civil que va representar una transformació profunda, ja que substituïa l'anterior normativa de l'any 1881. Aquesta reforma va ser clau per modernitzar el funcionament del sistema judicial. Posteriorment, també s'han anat introduint canvis rellevants en l'àmbit jurisdiccional, com per exemple pot ser la creació dels jutjats de violència sobre la dona, que suposa un avenç important en la protecció i resposta als casos de violència de gènere.

Però, tot i aquestes reformes, que han estat transcendents, la seua aplicació s'ha centrat principalment en parts específiques del servei de justícia, sense abordar la seua reforma en la seua totalitat. No obstant això, enguany jo crec que s'ha assolit un dels canvis més importants en la història judicial espanyola dels darrers segles. Amb l'aprovació i entrada en vigor de la llei d'eficiència processal, entrem a un sistema on hi ha una reforma integral destinada a modernitzar i agilitzar el sistema judicial en el seu conjunt.

L'objectiu principal d'aquesta llei és donar resposta a la necessitat de modernitzar i agilitzar el sistema judicial, reduint els temps d'espera i les despeses associades als procediments judicials. Probablement l'aspecte més rellevant ha estat la incorporació dels MASC –o mitjans adequats de solució de controvèrsies– com a requisit de procedibilitat abans d'accedir a la via judicial en temes civils, mercantils i familiars.

Amb la incorporació de mecanismes com la mediació obligatòria i altres sistemes de resolució de conflictes –com conciliació, arbitratge...– es trenca amb l'herència d'una justícia excessivament litigiosa. Aquest canvi no només s'implementa per reduir la càrrega de treball als jutjats, sinó que també promou fomentar solucions consensuades que reduïsquen temps i recursos. S'aposta clarament per la cultura del diàleg i consens entre les parts, aspectes fonamentals per mantenir la convivència pacífica.

També hem de fer menció de la transformació dels jutjats de pau. Aquests seran substituïts per les oficines municipals de justícia, que tindran una estructura més moderna i funcional, amb capacitat d'atendre les necessitats dels municipis d'una manera més eficient. Es pretén apropar la justícia al ciutadà mitjançant un sistema judicial més descentralitzat i integrador, donant la possibilitat als ciutadans de les zones rurals o que no tinguen a prop els jutjats que tenim avui en dia, doncs, que es puguin sentir més connectats amb les institucions que els representen.

Una altra novetat seran els tribunals d'instància, que substituiran el model tradicional de jutjats dispersos, conformant una estructura més integrada. En lloc de comptar amb diferents jutjats especialitzats, com per exemple ara és civil, d'instrucció, mercantil..., en una localitat, ara es busca reunir-los en un únic tribunal amb diverses seccions. Això permet una coordinació més efectiva entre els magistrats i una gestió millorada dels recursos humans i materials.

També és molt important la digitalització, perquè la llei fa èmfasi en la digitalització del sistema judicial, facilitant la tramitació i promovent l'ús de les noves

tecnologies per millorar la comunicació entre les parts implicades. Aquesta modernització digital facilita l'accés als procediments judicials; per una part, permet una gestió més eficient i respectuosa amb el medi ambient, a l'eliminar el format paper, i també planteja desafiaments especials en termes de ciberseguretat i bretxa digital que caldrà abordar amb estratègies adequades perquè ningú quedi enrere.

En conclusió, aquesta llei no només pretén resoldre els problemes estructurals del sistema judicial, sinó que també busca incrementar la confiança dels ciutadans en la justícia. Els beneficis potencials inclouen una disminució del nombre de litigis innecessaris, una major rapidesa en la resolució dels casos i una millor experiència dels usuaris que interactuen amb el sistema judicial. L'adaptació dels tribunals de Catalunya a la nova normativa constituïx, sens dubte, un repte immens i alhora apassionant.

Hem escoltat en múltiples ocasions el nostre conseller expressar que Catalunya se posicionarà com la punta de llança en l'aplicació d'aquesta norma. Aquestes declaracions reflecteixen el ferm compromís del Govern de la Generalitat no només amb l'execució de la normativa, sinó també amb la convicció dels valors i beneficis que aquesta comporta. Els primers passos del Govern i de la conselleria que vostè encapçala han estat decidits i esperançadors.

Per exemple, vull destacar especialment l'acord anunciat fa pocs dies amb el CICAC, que ha suposat un increment de 9,5 milions d'euros acumulats al servei de justícia gratuïta. Aquesta inversió representa un pas crucial per garantir que tots els ciutadans puguin accedir al sistema judicial, incloent-hi els MASC, independentment de la seua capacitat econòmica. Amb això es materialitza una idea fonamental, que és que un dret només pot ser considerat com a tal si els ciutadans tenen l'oportunitat real d'exercitar-lo.

Però, com dèiem, hi ha molts reptes, conseller. No només es tracta de modificar l'oficina judicial i invertir en instal·lacions, sinó que també hem de modificar les tasques del personal que hi presta el seu servei. Cal adequar els sistemes informàtics, els nous procediments, fer requeriments de procedibilitat, modificar tot el modelatge dels jutjats, així com la senyalització que suposa la nova oficina judicial. Per tant, s'han de dotar d'equipament tecnològic les noves oficines de justícia al municipi. El passat 3 d'abril ja va entrar en vigor l'obligació d'acudir a aquests mètodes, als MASC, i el proper termini serà al juliol, on hauran d'entrar..., el funcionament de les trenta-tres primeres oficines judicials.

En conjunt, aquests canvis tenen com a finalitat fer de la justícia un servei més humà, eficient i alineat amb els valors democràtics. El seu èxit dependrà en gran mesura de la implementació pràctica i de l'acceptació tant dels professionals del dret com de la ciutadania.

Conseller, confiem fermament que la tasca que correspon al seu departament sigui desenvolupada amb la rapidesa i eficiència que el moment exigeix. Estem molt allunyats d'aquells que s'entesten a obstaculitzar el treball de les comissions sectorials. Ens posicionem al costat del Govern, que s'erigeix com a defensor d'una cultura d'avanç constant, col·laboració efectiva i compromís amb el progrés sostenible, posant al centre el benefici de la ciutadania.

I, per acabar, ja que n'acabo de fer menció, sí que li voldria demanar, en la seua intervenció, si ens podria fer una valoració sobre l'absència dels consellers del Partit Popular a la Conferència Sectorial de Justícia que va tenir lloc la passada setmana.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. I per fer la resposta té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyores i senyors diputats... Feia esment la diputada que avui fa justament quaranta-cinc anys que des d'aquesta mateixa tribuna i presidència, doncs, es va instituir el Parlament, recuperant una institució central del nostre autogovern. Al fil d'això, he buscat un fragment del discurs inaugural pronunciat per l'aleshores president Barrera que em sembla que ve a tomb i ajuda a centrar la intervenció.

Deia el president Barrera: «Els catalans hem estat titllats moltes vegades de moure'ns entre dues característiques que ens són molt peculiars: el seny i la rauxa. I és precisament sota aquests dos signes que hauríem de saber conjuminar la mena d'entrelligat que ens portés el difícil equilibri, o sigui, la rauxa convertida en una conducta i una actitud plena d'ambició, però plena també d'imaginació, i el seny, en el sentit de saber fer les coses ben fetes.» I continuava el discurs.

Ho dic perquè l'aplicació d'aquesta llei i tantes i tantes altres coses intentarem guiar-les per aquestes tres característiques, dues de seny i de rauxa, que deia en aquell moment el president Barrera, què és l'ambició –per tant, anirem tan enllà, serem punta de llança en l'aplicació de la llei–; la imaginació, perquè hi han reptes importants que caldrà resoldre des de la imaginació també, però també des del seny de fer les coses ben fetes. Això és el que d'alguna manera ens guia en l'aplicació d'una llei que és un canvi copernicà, que és un canvi de paradigma. No és un ajust més per anar passant, sinó que fa un canvi de paradigma realment important.

I un canvi de paradigma que tan sols aconseguirem assolir i fer efectiu d'una manera eficient i útil a la nostra ciutadania si som capaços d'alinejar-nos, doncs, els diferents agents, que en som molts i cadascú té la seva part de responsabilitat: totes les institucions, per descomptat, tot el que és el poder judicial; el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que ha renovat la presidència precisament el dilluns d'aquesta mateixa setmana, i agraeixo la feina feta pel predecessor i la feina per endavant que farà la nova presidenta; el Consell General del Poder Judicial, amb qui tenim una relació fluida; la fiscalia, òbviament; l'Administració de justícia, tant en la part que pertoca al ministeri com en aquella part que ens correspon al Govern de la Generalitat; els operadors jurídics i els col·legis professionals –d'advocacia, de procura, de notaris, de...–, les organitzacions sindicals o el món local. Tots aquests estem concernits en l'aplicació d'aquesta llei i és important que anem en la mateixa direcció. I em plau dir que anem raonablement tots remant en la mateixa direcció.

Com ho estem afrontant? Des de la compareixença que vaig demanar en comissió fins avui... Vaig esmentar quins eren els cinc àmbits de treball. Voldria passar balanç de què és el que s'ha fet en cada àmbit. El primer àmbit és el dels aspectes normatius i de personal, un segon d'adequacions tecnològiques, un tercer d'adequació de les seues judicials, un altre de formació, difusió i gestió de tot el canvi, i, finalment, el tema dels mitjans adequats de solució de controvèrsies.

En el primer àmbit, que són els aspectes normatius i de personal, em plau comunicar que hem assolit un acord amb el vuitanta per cent de la representació sindical. És a dir, STAJ, UGT i CSIF han firmat un acord per a la implementació d'aquesta llei, i aquest és un capítol important. Sense l'acord sindical fora tot molt més difícil. Per tant, deixar constància d'aquesta bona feina i d'aquest acord, que és fruit d'ambdues parts.

També hem aprovat la resolució que estableix el model d'oficina judicial. Això ja està aprovat. Hem aprovat les trenta-tres relacions de llocs de treball de les oficines judicials i del registre civil. Hem aprovat vuitanta-dues relacions de llocs de treball de totes les oficines judicials als municipis que s'han d'implementar en aquesta primera part, perquè saben que la llei entra en successives fases. Hem convocat el procés d'acoblament dels llocs singulars i dels llocs genèrics de les oficines judicials i del registre civil i hem consensuat amb la secretaria de govern del Tribunal Superior

de Justícia de Catalunya i amb el Ministeri de la Presidència, Justícia i Relacions amb les Corts els llocs de treball dels lletrats, els LAJs, de l'Administració de justícia a Catalunya. Per tant, el paquet, aquest primer, d'aspectes normatius i de personal està en marxa, amb acords i decisions ja preses.

Pel que fa a l'adequació tecnològica, tenim definides les configuracions necessàries per adequar els sistemes d'informació al nou model organitzatiu. Hem adaptat ja, a dia d'avui, els esquemes de tramitació i models de documents en un vuitanta-cinc per cent –encara ens queda un quinze per cent de feina per fer. Hem previst un pla pilot de dinamització..., de mediació digital entre una oficina..., el pla pilot del Registre Civil de Tarragona i una oficina de justícia municipal, i estem dissenyant un pla per equiparar tecnològicament aquestes oficines.

I també hem tramitat una auditoria d'espais de totes les oficines de justícia municipal, perquè aquest és un capítol important i necessitem saber quin és l'estat de la qüestió. És obvi que aquestes coses no es faran de la nit al dia, sinó que..., s'han impulsat, algunes d'elles requeriran un cert temps per a la implementació.

El tercer àmbit de treball és l'adequació de les seus judicials. Em plau dir-los que acabem d'iniciar un pla pilot en la seu judicial de Santa Coloma de Gramenet en aquest sentit i que estem finalitzant, doncs, els estudis preliminars per a l'adequació de les seus a la nova organització dels set partits judicials que entraran en vigor en la primera fase, no? Aquí sí que voldria fer un esment, perquè també pertany al Departament de Justícia, que moltes d'aquestes feines les fem a través del Cire, del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, i això per nosaltres té un valor afegit, posar-los també en línia dels reptes que tenim com a govern.

Pel que fa a la formació i difusió, hem incorporat els continguts de la formació dels jutges. Em plau comunicar també que dilluns signem un acord amb el Consell General del Poder Judicial –dilluns a la tarda–, amb la presidenta del Consell General del Poder Judicial, per a la formació dels jutges des del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada del Govern. Per tant, també amb el *consejo* anem alineats. S'ha elaborat un pla de formació per a l'àmbit de la justícia municipal i s'han fet un munt de jornades, algunes a proposta nostra, d'altres a proposta dels col·legis –fonamentalment, de l'advocacia, que no exclusivament–, en les que tantes vegades com se'ns ha convidat, per descomptat, hi hem pres part.

I pel que fa referència, doncs, a tot el tema dels mecanismes alternatius de solució de conflictes, jo subratllaria un acord que és molt important, que és el que vàrem fer just el dia abans d'entrar en vigor la llei, que hi entrava el dia 3 d'aquest mes, amb el Consell de l'Advocacia Catalana, és a dir, tots els col·legis sense excepció. Un acord que el que fa és permetre que ningú quedi al marge de poder anar per la via de la conciliació i de la resolució alternativa de conflictes.

Què ens hauria pogut passar, si no tinguéssim aquest acord? Doncs que totes aquelles demandes civils i mercantils que anessin per la via o arribessin de la mà del que és la justícia gratuïta, del que és el torn d'ofici, quedarien excloses probablement per incapacitat d'atendre econòmicament, doncs, aquesta condició *sine qua non* per poder pledejar, perquè la llei fa aquest canvi que aposta per la mediació i per la resolució alternativa de conflictes abans d'interposar la demanda. L'acord, que és d'un muntant d'1,1 milions d'euros –puja tota la col·laboració amb la justícia de Catalunya a 9,8 milions d'euros–, ens permetrà que ningú ningú ningú quedi exclòs de la mediació i, per tant, tothom tothom tothom podrà ser atès. I aquesta llei entra en igualtat de condicions, mai millor dit, evidentment, per a tothom. Per tant, també agrair la predisposició del CICAC, del consell de col·legis de Catalunya.

Hi ha un altre àmbit, que no és menor, que vostè ha esmentat i que en donarem compte més endavant..., però també el Govern aquesta mateixa setmana, fa dos dies literalment, hem aprovat el pla de justícia de pau i proximitat amb l'horitzó 2025-2028. Saben vostès que hi va haver alguns moments que la justícia de pau es va, d'alguna manera, posar en qüestió en el tràmit d'aquesta llei, però que finalment ha

quedat incorporada en la llei. Per tant, el que fem és un pla que té diferents aspectes: de formació als jutges i jutgesses de pau, d'accions de formació i suport, d'auditoria també d'espais –perquè de tot hi ha a la vinya del Senyor en els espais dels jutges i jutgesses de pau–, de tecnologia, etcètera, etcètera. Per tant, aquest és un pla ambiciós, amb vocació i amb visió de legislatura, que també el posem en marxa i que afecta 898 municipis. Tenen jutges o jutgesses de pau tots els municipis de Catalunya llevat d'aquells que tenen una seu judicial. Per tant, estem parlant d'un àmbit molt molt important.

I una darrera consideració. Vostè em demanava quina era la meua opinió, perquè el divendres de la setmana passada teníem una conferència sectorial aquí a Barcelona, la fèiem a Sant Pau, un espai realment emblemàtic, per avaluar precisament l'entrada en vigor d'aquesta llei. I nosaltres hi anàvem amb tota aquesta informació i amb molta més informació, perquè era una reunió llarga i densa, i, malauradament, i ho lamento –ho vaig fer en aquell moment i també ho vull fer des d'aquesta tribuna, atès que vostè em pregunta al respecte, doncs–, els representants de les comunitats autònomes governades pel Partit Popular no hi varen entrar, amb la qual cosa van impedir que hi hagués quòrum. Jo puc entendre la dissensió, puc entendre la protesta, puc entendre que no volguessin participar... –de fet, el dia abans van participar del sopar, eh?, això, dit sigui de passada–, que no vulguin participar de la reunió, que vulguin fer constar en acta tot lo que vulguin, però em costa molt d'entendre, i ho lamento profundament, i els ho dic mirant-los als ulls, que no es dignessin a entrar en una reunió que el que pretenia era avaluar l'estat de la qüestió (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), l'entrada en vigor (*remor de veus*), amb una llei transformadora amb la qual...

El president

Silenci, si us plau...

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

...el Govern de Catalunya està profundament compromès, amb l'expressió que hem dit una i mil vegades, que som i serem punta de llança en l'aplicació d'aquesta llei perquè és bona per al conjunt de la ciutadania.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de lluita contra l'ocupació il·legal d'habitatges.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de lluita contra l'ocupació il·legal d'habitatges

302-00081/15

És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Diputats... Conseller –anava a demanar la paraula per al·lusions, però com que havia d'intervindre ara...–, escolti'm, si el senyor Bolaños hagués admès lo que el reglament estableix de la petició d'incloure a l'ordre del dia les peticions dels consellers del Grup Popular, hi haguessin estat asseguts. (*Alguns aplaudiments.*) Són vostès els que es van negar a incloure lo que el reglament permet que demanin els consellers. La culpa és seva.

Bé, parlem d'ocupació, que és lo que ens toca ara a la moció. I, miri, una mica, jo crec que plantegem una moció subsegüent a la interpellació i després d'aquella

interpellació... Jo crec que hem de primer aclarir què és això de l'ocupació, perquè jo crec que hi han moltes vegades que no està clar. Escolti, tota ocupació il·legal és un delictes. No hi ha això que diuen alguns, ocupacions delinqüencials i ocupacions no delinqüencials. No hi ha ocupacions no delinqüencials. Qualsevol ocupació d'un bé immoble en contra de la voluntat del seu propietari és un delictes, del 245.1 o del 245.2, delictes lleus. Totes. I, si no, a més, també hi ha la violació de domicili del 202 del Codi penal. I això és lo que hem de tindre en compte. Potser, per certa flexibilitat que es va donar en una època, s'entenia que hi podien haver... Segui qui sigui el propietari de l'immoble, és un delictes; per tant... I és un delictes no perquè algú s'ho hagi inventat, sinó perquè els representants de la sobirania nacional al Congrés van acordar-ho. I, per tant, és el poble el que mitjançant els seus representants va acordar que totes les ocupacions siguin un delictes, i per això estan incloses al Codi penal.

Miri, a la nostra moció hi ha un principi bàsic i que creiem que és fonamental: el que ocupa il·legalment, el que comet un delictes, se l'ha de desallotjar amb absoluta immediatesa. I això és lo que pretenem també amb la modificació. Però el que és vulnerable, se l'ha de protegir, i l'ha de protegir l'Administració pública. I aquest és una mica és l'esperit de la moció: desallotjar qui comet un delictes, protegir qui és vulnerable.

I aquest esperit de la moció es recull en tres aspectes fonamentals: un primer, un missatge de contundència. Un missatge de contundència, perquè en certs moments certs governs van entendre que això de l'ocupació era una cosa menor i que, bé, es podia permetre i que no passava res. No, escoltin, és un delictes i l'hem de perseguir. I ho hem de transmetre a la població, als ciutadans. Per què? Perquè necessitem seguretat jurídica perquè entrin més «vivendes» al mercat, perquè tenim un problema de «vivenda». Per tant, la seguretat jurídica incrementarà el nombre de «vivendes». Per tant, lo primer és un missatge de contundència als ciutadans de que la Generalitat de Catalunya vol actuar contra l'ocupació il·legal. I aquesta és la primera part de la nostra moció.

La segona, aprofitar la situació actual. Aprofitar que la Llei 1 de 2025 ha establert el judici ràpid, que les ocupacions es facin per judici ràpid. I, per tant, també aprofitar que hi ha una resolució de la junta de jutges de l'Audiència Provincial de Barcelona amb la qual s'estableix la necessitat de que s'identifiqui a tots els ocupants.

Mirin, és una situació habitual als jutjats: una ocupació es denuncia, van... Quan no estava determinat que anés per judici ràpid, anava amb unes diligències prèvies. Es demanava als Mossos que identifiquessin, identificaven; després, quan anaven a citar-los, ja els que ocupaven eren uns altres, i això s'allargava mesos, fins que al final, com no hi havia una identificació d'aquelles persones, se procedia a l'arxivament d'aquestes diligències.

Què ha passat ara? Bé, la junta de jutges de l'audiència provincial, què diu? No es pot arxivar, sinó que s'ha d'identificar sempre els ocupes. Bé, escoltin, lo que hem de fer és precisament fer que els Mossos d'Esquadra, immediatament, quan hi hagi la denúncia, identifiquin, els citin al judici ràpid en vint-i-quatre hores –perquè és un judici ràpid, és un judici de delictes lleus d'enjudiciament immediat–, els citin al jutjat i se resolgui l'ocupació. Doncs aquesta és la utilització dels mitjans que ja tenim ara i que estan aprovats.

I després un tercer punt, que és avançar cap a aquesta desocupació en vint-i-quatre hores, que és..., mitjançant les propostes legislatives que hi han al Congrés dels Diputats, i que s'aprovin i que tinguem un sistema legal que ens permeti protegir la propietat.

Aquest és el contingut de la nostra moció. I ja se m'acaba el temps.

Jo sí que voldria, des del Grup Popular, agrair el tarannà dels diputats amb qui hem negociat les esmenes i hem arribat a un consens important. Perquè jo crec que

és important per als ciutadans de Catalunya aquest consens, demostrar tots aquests aspectes als ciutadans de Catalunya.

I vull agrair al company Antoni Poyato i a la companya Maria Àngels Planas la seva predisposició i el seu tarannà sobretot per negociar unes esmenes i per fer una moció que, més que interessar al Partit Popular i..., hem posat per davant els interessos dels ciutadans de Catalunya per donar seguretat jurídica i per incrementar les «vivendes» que puguin estar al mercat i solucionar un problema extraordinari que tenim, perquè el quaranta per cent de les ocupacions són a Catalunya. I agrair-los, doncs, aquesta voluntat per ajudar els ciutadans de Catalunya.

Res més. Moltes gràcies.

El president

Hi ha tres grups que hi han presentat esmenes. Per tal de defensar-les en el Ple, té en primera instància la paraula, i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, presidente. Señores y señoras diputados, señora *consellera* Parlon, señora Menor... Miren, noticia de ayer: «La OCDE suspende a España en derechos de propiedad debido al fenómeno okupa.» España se ha colocado en la posición veintidós de treinta y siete países.

En fin, si en España la situación es preocupante, la situación en Cataluña puede calificarse de auténtico drama. Concentra casi la mitad de las ocupaciones de España y el doble –el doble– que Madrid y Andalucía juntas; no está mal, el doble que Madrid y Andalucía juntas. Este es el resultado de años de políticas permisivas con la ocupación ilegal, de una política de empadronamientos fraudulentos de inmigrantes ilegales que también fomenta la ocupación ilegal.

Y, miren, los socialistas han promovido la ocupación ilegal y han puesto obstáculos a la recuperación de viviendas okupadas, por ejemplo, imponiendo por decreto la suspensión de los desahucios, una medida que se estableció en el año 20 para seis meses y que cinco años después, hoy, en el 25, sigue vigente. Salvador Illa prometió cincuenta mil viviendas de protección oficial y que la primera convocatoria llegaría en febrero de 2025. Hoy, 10 de abril, no hay ni rastro de este faraónico anuncio.

No pueden seguir cargando su ineptitud en las espaldas de los particulares, obligando a los propietarios privados a hacer lo que ustedes no han hecho y que es una obligación de la Administración, que es ayudar a los españoles vulnerables. Por eso apoyaremos las propuestas que plantea el PP en su moción, como esperamos que también ustedes, señores del PP, apoyen las que hemos formulado nosotros en la nuestra, porque lo que se propone es bueno y es razonable.

Pero sí queremos dejar constancia de que una parte de la responsabilidad de la situación que se produce en España con la ocupación ilegal, hombre, la tiene también el PP, porque fue Rajoy, cuando era ministro de Administraciones Públicas, en el 97, el que ordenó empadronar inmigrantes ilegales aun en los casos de ocupación ilegal; porque fue un ministro del PP, Rafael Catalá –por cierto, también de un ejecutivo de Rajoy–, que en la reforma del Código penal del 2015 rebajó los delitos de usurpación de vivienda, que pasaron a ser un delito leve.

Y, como colofón, entendemos que es absolutamente injustificable que el PP haya aprobado en febrero el decretazo omnibus, ¿verdad?, en el que se incluyen medidas que impiden el desahucio de los «inquiokupas», que, por cierto, constituyen el noventa por ciento de los casos de ocupación en España. Y se impide su desalojo incluso en los casos en que existe una sentencia judicial favorable..., en favor del propietario.

Esta es la herencia del PP, que ni populares ni posteriormente socialistas han revertido diez años después de esa reforma del Código penal en 2015. Un código penal que, gracias a unos y a otros, castiga con más pena sustraer un *smartphone*, que lle-

va pena de seis a dieciocho meses de prisión, que okupar una casa, que resulta con una pena de tres a seis meses de multa.

Miren, Junts ha presentado una proposición de ley en el Congreso de los Diputados que seguramente concitará el apoyo de VOX, del PP y de otros grupos de la cámara del Congreso –ya veremos del Partido Socialista–, que presenta medidas que son de justicia y que, por cierto, otros grupos hemos presentado en el Congreso de los Diputados y que ustedes otras veces han rechazado o han bloqueado.

Y, mire, a Junts sí que le tenemos que decir que no son creíbles en esta cuestión de la ocupación ilegal, porque yo creo que actúan no por convicción, sino por interés electoral. Mire, Junts ha vetado siempre todas las reformas legislativas de otros grupos, incluso la presentada por VOX, por ejemplo, en la exhaustiva proposición de ley orgánica que presentamos el 15 de junio del año 22, que garantizaba la expulsión de los okupas. Y Junts también tiene que explicar por qué tolera la ocupación en los más de trescientos municipios en los que gobierna en Cataluña, permitiendo, por ejemplo, que se empadronen okupas e ilegales, o por qué su alcalde de Olot, el señor Agustí Arbós, dice que dejará empadronarse a ilegales en edificios públicos. En fin, yo creo que deben ustedes darles muchísimas explicaciones a los catalanes.

Y, mire, en cuanto a la enmienda que hemos presentado, una enmienda que hemos presentado al punto 2.f de la moción del PP, que ustedes no han aceptado, la hemos presentado con un doble sentido. Primero, que se garantice la prioridad nacional en cualquier ayuda pública, también en materia de vivienda, porque nuestros recursos son limitados y la solidaridad y la justicia primero nos obligan a cuidar de los nuestros. Y, en segundo lugar, porque pensamos que hay que reformular el concepto de vulnerabilidad para evitar que muchos caraduras se aprovechen de la situación para vivir del sistema con la falsa excusa de la vulnerabilidad, y porque la Administración no tiene por qué prestar apoyo en materia de vivienda a los inmigrantes ilegales, que son muchas veces aquellos que okupan. Ser inmigrante ilegal no te convierte en vulnerable con preferencia a los españoles; ser inmigrante ilegal debería ser motivo de aplicación de la ley de extranjería y de expulsión del territorio nacional. *(Alguns aplaudiments.)*

Y, mire –acabo–, señor Huguet, ha dicho usted: «No hay que distinguir entre ocupaciones delincuenciales y no delincuenciales», y ustedes aceptan una enmienda del PSC, la enmienda 8, que justamente distingue entre las ocupaciones delincuenciales y no delincuenciales. Señor Huguet, ustedes *(alguns aplaudiments)* han comprado el marco mental, el marco ideológico de la izquierda. No se pueden distinguir, todas son absolutamente delictivas.

Y, mire, también han aceptado enmiendas de Junts. Entonces *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*, nos sorprende –y acabo con esto, presidente– y nos parece vergonzoso que acepten enmiendas de socialistas y separatistas y, sin embargo, no acepten una enmienda de VOX dirigida a proteger primero a los españoles vulnerables.

Muchísimas gracias.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Antoni Poyato Rodríguez.

Antoni Poyato Rodríguez

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades... Diputat Huguet, en primer lloc, li vull donar les gràcies per la presentació d'aquesta moció, perquè ens permet parlar del primer problema que té aquest país, que no és l'ocupació, però sí que ho és l'habitatge.

Compartim un punt de partida, que és que no hi han ocupacions bones: totes són dolentes i totes són ilegals i, per tant, requereixen una resposta legal. Però no compartim amb la seva moció la simplificació del fenomen de l'ocupació, perquè és un fe-

nomen complex. Aborda només una part del problema, que és la repressió, i ha oblidat les causes estructurals i socials que comporten l'ocupació. Nosaltres sí que fem una distinció entre ocupacions, tenint en compte que no n'hi ha cap de bona, però sí que hi han dos realitats i, per tant, creiem que hi han d'haver dos respostes.

Una és l'ocupació delinqüencial. L'ocupació delinqüencial està vinculada a màfies, està vinculada a problemes veïnals, a seguretat, a convivència i moltes vegades també altres situacions delictives. En aquest cas, la resposta ha de ser clara, ha de ser clara i contundent: l'aplicació del Codi penal; la utilització dels judicis ràpids, que ara, amb la reforma de la llei d'enjudiciament criminal, ens permetrà fer-ho, i també la intervenció immediata dels cossos de seguretat. Ja tenim mesures en marxa: tenim la Unitat Central d'Intervenció en Conflictes en l'Habitatge, tenim el pla operatiu específic d'habitatge i protocols policials que estan en contínua revisió i millora.

Però hi ha una altra ocupació que a nosaltres ens preocupa especialment, que és la que respon a necessitats habitacionals. I en aquest cas estem parlant de persones vulnerables, com vostè molt bé ha dit, famílies que no troben alternativa, i aquestes persones no són delinqüents, són víctimes de la manca de polítiques d'habitatge. Aquí la resposta ha de ser social, i no policial. Cal coordinació amb els serveis socials, accés a habitatges d'emergència o reallotjaments o ajudes al lloguer. També tenim mesures actives i que estan en marxa: les mesures d'emergència o els programes com Reallotgem o Garantim.

Amb relació a la moció, li diré que n'hem fet una lectura crítica, responsable i sense cap apriorisme, i hem aprovat les propostes que hem considerat que eren respostes que fomentaven la resposta legal. Però hem esmenat i hem transaccionat allò que hem considerat que era excessiu, potser desequilibrat i –dit amb tot respecte– alguns aspectes que hem trobat que eren poc rigorosos. Igualment, li agraeixo la receptivitat de les nostres propostes.

Només assenyalaré un parell d'aquestes esmenes. Una és al punt 2.e, on hem rebutjat el terme d'«oficina antiocupa», perquè ens semblava que criminalitzava d'una forma gratuïta, i hem proposat un servei de coordinació entre Generalitat i ajuntaments, tal com recull la Resolució 482. I també hem donat un suport exprés i explícit a la reforma que ens permet la Llei orgànica 1/25, però igualment reclamem garanties de coordinació amb els partits judicials catalans.

En el tema de l'ocupació ens deixem molts aspectes al tinter, però sí que m'agradaria esmentar-los, i ja els desenvoluparem en propers plens. Un és el racisme immobiliari; un problema que és silenciats, però és una discriminació que existeix per raó d'origen o de cognoms. Ens trobem amb persones que tenen feina, que tenen recursos, però no poden accedir al mercat del lloguer habitual per problemes de segregació. És una forma moderna de segregació que caldria combatre institucionalment. I llavors també tenim un aspecte important, que és la coordinació institucional –poso d'exemple el model de Santa Coloma de Gramenet–, on hi ha una conjunció entre ajuntaments, justícia i policia per treballar d'una forma conjunta. En aquest cas, necessitem bases de dades compartides –Mossos, jutjats–, protocols homogenis arreu del territori o creació de comissions locals de seguiment i mediació.

Vaig acabant. El fenomen de l'ocupació no té una sola causa i, per tant, no tindrà una sola solució, però com a Administració sí que tenim unes obligacions. La primera, garantir la seguretat i la convivència, però també hem de donar resposta a la vulnerabilitat i enfortir la coordinació institucional. Li puc assegurar que el Govern de Catalunya no serà permissiu amb l'ocupació, ni ho és ni ho serà, però tampoc farem populisme amb el sofriment de la gent.

I ja acabo. Entenc que no es pot lluitar contra l'ocupació només amb por i càstig. Crec que cal fer-ho amb dades, cal fer-ho amb rigor, cal fer-ho amb responsabilitat, però sobretot cal fer-ho amb justícia social.

Gràcies.

El president

I, finalment, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, conselleres... En els darrers deu anys el nombre d'ocupacions a Catalunya s'ha multiplicat per cinc. Sí, sí, ho han sentit bé: s'ha multiplicat per cinc. Segons les dades del Departament d'Interior, hem passat de 2.186 el 2013 a 9.247. La tèbia resposta legal i judicial contribueix a la proliferació de les ocupacions il·legals, sovint vinculades a les xarxes delinqüencials. Molts habitatges ocupats són utilitzats per les xarxes de narcotràfic, generant conflictes de greu convivència i també d'inseguretat, especialment en els barris més vulnerables. Les administracions i les entitats socials es troben amb habitatges ocupats que podrien estar destinats a famílies vulnerables, seguint els protocols establerts.

No podem permetre que això segueixi passant. A Catalunya ja és possible expropiar temporalment habitatges buits de grans tenidors per destinar-los a lloguer social, però la proliferació d'ocupacions impedeix que aquestes mesures puguin ser efectives. La resposta que la política ha de donar a aquest problema no poden ser aquests nyaps ni aquestes modificacions que acaben complicant, dificultant les solucions i, sobretot, perjudicant els propietaris. Ens cal valentia, mesures concretes i clares que siguin viables per a qui les ha d'implementar.

Nosaltres, des de Junts, actuem en els diferents fronts –ho fem en el Parlament, ho fem també en el Congrés dels Diputats i, en la mesura que podem, també en els ajuntaments–, i ho fem amb fermesa. Amb la seva passivitat, el seu bonisme, l'esquerra ha permès les ocupacions i a petits propietaris indefensos a viure processos inacabables per poder recuperar el seu immoble, processos que fan perdre els diners, l'energia i la confiança en l'Administració, que hauria de vetllar també per ells.

Hi ha partits –i no cal que digui els noms, ja sabem quins–, que posen més focus en els propietaris que en els ocupes, que s'equivoquen d'adversari i converteixen la víctima en botxí. Les ocupacions són una violació de la llei, però també un atemptat contra la propietat privada. Nosaltres, des de Junts, no deixarem sols els qui fan bé les coses. Hem proposat –i ho defensem amb fermesa– que l'ofensiva legal per facilitar la recuperació d'habitatges ocupats arribi a bon port. Acabem amb aquesta injustícia. Nosaltres proposem solucions valentes; d'altres, de manera intencionada, simplifiquen la qüestió i obvien que la major part de les ocupacions són delinqüencials i no de famílies vulnerables.

Bé, com jo deia, treballem des de tots els fronts possibles. Des del Congrés hem aconseguit que s'admeti a tràmit una proposta per recuperar la propietat en un termini de quaranta-vuit hores. El text, presentat amb l'assessorament del col·legi d'advocats, proposa que el jutge pot ordenar el desallotjament immediat si els ocupants no acrediten el seu títol legítim. També es vol retallar el temps perquè el propietari pugui recuperar casa seva, com passa doncs a altres països, com és Itàlia o França.

En el Parlament també hem presentat una proposta per tal que, en el cas que es faci mal ús de l'habitatge buit, l'ajuntament pugui actuar en comptes del gran tenidor. La proposició de llei, la modificació 5/2006, que vam presentar Junts aquest febrer d'enguany, vol permetre que la comunitat de propietaris pugui exercir l'acció contra l'activitat dels qui hagin ocupat il·legalment un pis o un local i que realitzin activitats danyoses per a la finca o il·legals. Hem presentat una esmena en aquest punt de la moció.

També nosaltres, des de Junts, refermem el suport al món municipal; és perquè és qui realment coneix i pateix aquest problema. I, per això, hem presentat una esmena també en el punt 2, per reforçar la protecció social que presten els ajuntaments per

tal, doncs, que se'ls doti de més mitjans econòmics i també mitjans necessaris per tal de poder-ho dur a terme.

L'habitatge digne i el dret a la propietat privada són drets que estan contemplats en la Declaració universal de drets de l'ONU. I ho direm ben alt i ben clar, encara que els partits que governen oficialment a l'Estat, la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona, o els que hi governin a l'ombra, que també n'hi ha, no tinguin clara, per exemple, la defensa de la propietat privada. Nosaltres, des de Junts, estem compromesos amb tots els drets, el de l'habitatge i també el de la propietat privada, i no farem el joc als qui tergiversen els debats.

Moltíssimes gràcies.

El president

A continuació, és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes, per fixar la seva posició. En primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Laia Cañiguerol i Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Moltes gràcies, president. En aquest Parlament, cadascú de nosaltres, cada grup parlamentari, representa idees, realitats, persones diferents. El Partit Popular defensa i impulsa polítiques pensades per afavorir les persones que més tenen i els més poderosos. Poden fer els discursos que vulguin, però, quan governen, les seves polítiques a qui beneficien és a la minoria de la nostra societat que més té. Ja els hi he dit en altres mocions que posar un punt bo enmig de tot el text no ens fa oblidar certes coses. Tot i així, vull reconèixer i posar en valor el bon to del diputat Huguet, i, per això, també dir-li que votarem a favor en un dels punts.

Però Esquerra Republicana no podem oblidar el seu marc ideològic. La problemàtica de l'habitatge que tenim en el nostre país és, en part, culpa d'iniciatives com la liberalització del sol de l'Aznar, perquè vostès, quan governen, governen per a aquestes grans empreses a canvi que després hi col·loquin els seus fills.

Nosaltres, Esquerra Republicana, estem a anys llum de vostès. Representem la gent normal: la gent treballadora que es lleva cada dia per anar a treballar; els autònoms, que aixequen les persianes; la gent emprenedora que, amb molts esforços, ha impulsat petites o mitjanes empreses; la gent gran, la gent que després d'anys de treballar molt, ara gaudeixen de la jubilació o sobreviuen, perquè també han d'ajudar els fills i els nets.

A tota aquesta gent, volem aprofitar avui aquesta intervenció per enviar-los un missatge molt clar, perquè vivim en un món on certs discursos han instal·lat la idea en la gent normal que sortiran a comprar el pa i quan tornin es trobaran la casa ocupada. I això és mentida, perquè això és violació de domicili, i l'actuació és immediata; també en les segones residències. I, per tant, vull ser molt clara, perquè es fan discursos esbiaixats i molt alarmistes, creant ansietat a les bones persones treballadores que, després d'anys de treballar, tenen un o dos pisos.

Que no us enganyin per fer negoci, perquè hi ha moltes empreses que estan fent molts beneficis gràcies a la vostra por, i per això avui hi ha bancs i empreses telefòniques que venen alarmes.

Que no us enganyin, que no us posin al mateix paquet que els grans tenidors, perquè aquests que us volen posar en el mateix paquet, aquests que diuen defensar-vos, en realitat van en contra vostra. Perquè les persones que tenen un o dos habitatges no són el mateix que els grans tenidors. Perquè la gent normal, la gent de classe treballadora i la gent de classe mitjana, un dels problemes més grans que té, que tenim avui en dia és, justament, l'accés a l'habitatge.

I és això del que ens hem de preocupar, de les polítiques d'habitatge, perquè cal garantir que els nostres fills i les nostres filles es puguin independitzar abans dels trenta anys; que la gent que es vol separar no es vegi obligada a compartir pis perquè

no té recursos per anar-se'n de casa seva; que les persones que viuen de lloguer des de fa uns anys en un pis no es vegin obligades a canviar-se. Perquè l'accés a l'habitatge és el que dona accés també a molts altres drets. I, en definitiva, Esquerra som aquí per defensar els drets per sobre dels privilegis.

Dit això –i després, com que hi ha una altra moció d'aquest tema, podré estendre'm–, hi ha un problema real en les ocupacions. Hi ha també un problema real amb bandes organitzades que actuen de màfies, que trafiquen amb cases buides, que actuen i s'aprofiten de la desesperació de moltes famílies que no tenen cap altra alternativa. Hi ha ocupacions que responen a activitats delinqüencials.

I vull ser molt clara: Esquerra Republicana estem en contra d'aquestes ocupacions, estem en contra de les ocupacions que generen molèsties als veïns i veïnes. Però també és real que alguns grups parlamentaris volen equiparar el que és violació de domicili amb usurpació d'immobles. Hi ha grups que volen equiparar la gent normal amb els grans tenidors.

Per tant... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Després continuaré, perquè tenim una altra moció –acabo, president–, però si volen lluitar contra l'ocupació, també pressionin la justícia espanyola per la seva lentitud i, sobretot, posin els habitatges buits dels grans tenidors, com la Sareb, a disposició de la ciutadania, que ja els hem pagat.

Gràcies.

El president

Per fixar la seva posició, i en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades, tornem a fer l'enèsim debat d'una moció de la por, patrocinada per Securitas Direct o per Movistar o per totes aquestes empreses que s'estan lucrant gràcies al negoci de la por i gràcies al negoci de les alarmes.

Llavors, jo volia posar algunes dades per començar; dades que són públiques del Ministerio de Interior, que són recents també –del mes de març–, *(remor de veus)* que diu que durant el 2024 va haver-hi...

El president

Silenci, si us plau.

Susanna Segovia Sánchez

...setze mil denúncies per ocupació, que van afectar exactament el 0,05 per cent del parc d'habitatges. d'un parc d'habitatges d'uns 27 milions d'habitatges que hi ha a tot l'Estat espanyol, només uns trenta mil habitatges estaven afectats per ocupació. Vull dir, posem el marc: el 0,05 per cent del parc d'habitatge de tot l'Estat espanyol.

També podem parlar del CEO, de quina és la principal preocupació dels catalans i les catalanes, d'un vint-i-tres per cent dels catalans i les catalanes, que és l'accés a l'habitatge –un vint-i-tres per cent. La preocupació per l'ocupació no arriba mai ni al dos per cent dels catalans i les catalanes..., que sigui la seva principal preocupació.

Però és que no és només això. D'aquest 0,06 per cent que suposen les ocupacions del parc total d'habitatge, només un set per cent són habitatges habituals o segones residències. Unes mil en tot l'Estat espanyol –tot Espanya, no Catalunya. De tots els 27 milions d'habitatges que hi ha a tot Espanya, només mil, el 2024, van ser ocupacions en segones residències o habitatge que està habitat, que és el que seria el delictes de violació de domicili, que és un delictes amb penes de presó i en el qual els Mossos poden actuar..., o la policia que toqui segons on es faci, poden actuar immediatament. La resta són delictes d'usurpació, que és un delictes lleu amb una falta.

Ho dic perquè dimensionem una miqueta de què estem parlant en aquesta moció. Estem parlant d'aquests mil habitatges o estem parlant d'aquests trenta mil a tot l'Estat espanyol? De quins estem parlant exactament?

Però és que, a més a més, aquesta desinformació i aquesta por –que ja ho ha dit també la diputada d'Esquerra– que vostès volen que la gent gran tingui, perquè així, quan arribin les empreses d'alarma, els hi diguin: «Sabeu que han ocupat? Sabeu que aquí al costat teniu uns no-sé-què...», i que és gent gran, molta gent gran que està comprant la por gràcies als discursos de desinformació que fan determinats mitjans i determinats partits polítics. Aquesta preocupació afecta només un dos per cent de la població de Catalunya –només un dos per cent. I és una preocupació, hi insisteixo, molt induïda per la intoxicació i la desinformació de determinats mitjans de comunicació i determinats partits.

Qui són els que fan les ocupacions, la majoria de les ocupacions? Jo..., la diputada de Junts m'agradaria que em passés la dada que diu que la majoria de les ocupacions són amb fins delinqüencials. Jo no l'he trobat. M'agradaria la dada i la font, perquè resulta que, quan fas una denúncia per ocupació, no pots establir que el que estan fent a dintre és conrear marihuana o viure-hi. És difícil. M'agradaria i li demano de veritat que em faciliti la dada, perquè jo del que sé i del que es pot veure és que la majoria de les ocupacions són famílies vulnerables, que la majoria de les ocupacions són en habitatges buits i la majoria de les ocupacions són habitatges buits de grans tenidors.

Moltes de les famílies que ocupen és perquè, per exemple, no els hi fan un contracte perquè tenen un nom, un cognom o una aparença racialitzada, que és el que en diem «racisme immobiliari». I ahir va poder escoltar vostè les veïnes de Salt com li explicaven que, moltes vegades, pel color de la pell o per l'accent que tenen o pels cognoms, ni tan sols els deixen veure un pis de lloguer. Estan absolutament exclosos del parc.

Moltes són per impagament de lloguer o per finalització del contracte i perquè són incapaços de trobar un habitatge que puguin pagar. I molts d'aquests es queden més temps, sí, perquè no poden marxar, perquè no tenen una alternativa. I perquè l'alternativa que se'ls ofereix és, com explicaven ahir a Salt, tres nits en una pensió a deu quilòmetres de distància, en un altre poble, per exemple. Si tres nits en una pensió pensem que és una alternativa habitacional, anem malament.

I volia acabar amb un missatge cap al Partit Socialista, perquè haig de dir que a la interpellació ens va sorprendre la intervenció de la consellera Parlon, ens va sorprendre positivament, però no entenem massa el que han fet amb aquesta moció i les esmenes que han fet i com han acabat validant la criminalització de les persones que ocupen. Perquè jo els hi recordo que vostès estan en un govern gràcies a un pacte d'investidura que el que diu que ha de fer el Govern és un servei d'acompanyament a les persones en situació de pèrdua d'habitatge, no criminalitzar-les.

Gràcies.

El president

Ara és el torn del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensa la Terra. I en representació d'aquest grup, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, a mi em sap una mica de greu que en aquest plenari no tinguem cert consens de que tots aquests tipus de mocions no les titllem de «mocions espantaiques» realment patrocinades per determinades empreses. El debat sobre l'ocupació és un debat esbiaixat. Jo també crec que seria important que s'aportin les dades o que fem tots un esforç per tenir-ho aquí verificat, perquè comença a ser bastant preocupant el grau de demagògia que hi ha en aquest plenari.

Nosaltres ho recordarem una vegada i una altra, perquè són dades del ministeri: l'ocupació avui dia significa un 0,05 per cent a nivell d'estat. Compte amb utilitzar els termes de l'extrema dreta. El «bonisme» –bonisme de l'esquerra– és un terme de l'extrema dreta. Si ens posem amb els percentatges, jo me'n recordaré del tres per cent. Així que aneu amb compte.

Percepció del problema: 893 vegades més. Això és el que està passant en aquest estat i en aquest país: el que està passant és que tenim un problema que representa un 0,05 per cent i que, en canvi, entre els dos mil enquestats de l'última enquesta que es va fer, la majoria de la gent creia que ningú estava absent de que el poguessin ocupar, i hi havia una percepció 893 vegades més. I amb això s'està fent misèria política. Perquè anar contra la gent que està en una posició més dèbil quan estem en una posició de fortalesa, que és el que es cobra aquí per la gran majoria dels diputats, que no tenen els codis ètics que sí que tenim alguns partits, és misèria política.

I jo entenc que ser del PP avui dia ha de ser dur, perquè passar de tota la trama de corrupció de les constructores a estar fent la feina a les empreses d'alarma, que han duplicat els seus beneficis en set anys, home, doncs és dur, claríssimament, suposo que és baixar l'escalafó empresarial.

Mirin, el que passa en aquest país és que reps una trucada que et diuen –en castellà, clar–: «¿Sabe que en su zona se ha detectado un aumento de ocupaciones con violencia? ¿No le importa que ocupen su casa?» Però mai poden aportar les dades sobre això.

Després –perquè els hi agrada també parlar de «xiringuitos»–, als llocs on governa la dreta, l'extrema dreta, la dreta extrema –és igual ja el nom, perquè hi ha una tendència a la unificació que esparvera–..., hi ha una oficina antiocupes, a Xixón. Això no deu ser un «xiringuito»! Doncs, home, no han treballat gaire, perquè en tot el 2024 van rebre tres trucades. Sembla que els serveis d'emergència del País Valencià eren prescindibles i, en canvi, és superimportant tenir tota una oficina muntada per a tres trucades en un any.

A mi em preocupa que vinguin a parlar de delinqüència, honestament, perquè no m'ha donat temps ni tan sols a escriure-m'ho, imaginin com estem, però crec que el Partit Popular precisament té el *Pasapalabra* de la delinqüència: Gürtel, Púnica, Lezo, Acuamed, Nóos, Andratx, Arena, Baltar, Bárcenas, Biblioteca... I així totes les lletres. Crec que..., bé, no ho sé, no sé per què li donem bola la resta dels partits. Em preocupa honestament que li donem la bola la resta dels partits.

Perquè no hi ha ocupacions bones; perfecte. A Salt, la setmana que ve hi ha quatre desnonaments. Què han de fer? La gent ha d'anar a viure a un cotxe amb la seva família. A l'escola estan deixant tots els mobles i totes les coses de dues famílies ja. I això..., la responsabilitat és política, perquè no hi ha ocupacions quan a les cases hi viu la gent.

«Bonisme» és venir aquí i ser capaços de disparar, encara que sigui discursivament, contra gent que té una posició tan feble, quan aquí, i també al Congreso, no hi ha la valentia política de legislar per garantir el dret a l'habitatge. Així que... Bé, jo ho deixaré aquí, però, de veritat, penso que la nostra tasca és no comprar aquest marc. Perquè no hi hauria ocupació delinqüencial o com n'hi vulguem dir, si aquí hi hagués garantit el dret a l'habitatge. Per tant, és responsabilitat nostra, del conjunt. I si no ho fem –si no ho fem–, seguiran guanyant i guanyant a través d'aquesta por. O sigui, nosaltres mateixos.

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé; primer de tot, permetin-me que saludi l'exdiputat d'Aliança Catalana, en Ramon Abad, un honor i un plaer tornar a coincidir en aquest hemicle, i qui l'acompanya també, la Vicki Novell, per ser avui presents aquí. Benvinguts!

L'ocupació no és un dret, és un delict; un delict que es comet amb absoluta impunitat i reincidència arreu del territori català, sense que l'Administració intervingui dràsticament per erradicar-lo. Repeteixen per activa i per passiva que l'habitatge és un dret. Diguin-me, no és un dret també viure a casa sense topar amb bosses d'escombraries, tràfic de drogues o prostitució cada cop que obres la porta i surts a l'escala? Perquè aquesta és la realitat de molts ciutadans, que veuen incrèduls com penques i delinqüents esbotzen portes, ocupen pisos, punxen el llum de la comunitat i fan negoci a costa d'un pis del que no són propietaris. I, per acabar-ho d'adobar, n'hi ha que utilitzen l'escala i les zones comunitàries per amuntegar deixalles, vendre substàncies o, fins i tot, fer les seves necessitats.

Ho explico amb cruesa perquè hi ha formacions polítiques en aquesta cambra que editen manuals d'ocupació, com si l'ocupació fos quelcom amable, divertit, trencador o progressista. Doncs no. Les ocupacions il·legals trasbalsen la vida de la resta de veïns, atempten contra el dret a la propietat privada i generen un greuge als ciutadans que fan mans i mànigues per pagar cada mes el seu lloguer o hipoteca.

Durant molts anys l'Administració ha fet els ulls grossos davant aquesta realitat i ha considerat automàticament vulnerables els qui la practicaven. En comptes d'en durir les lleis i aplicar protocols severos per tallar de soca-rel el fenomen, s'ha atiat i fomentat, deixant que els ocupes en sortissin indemnes. Saben quants propietaris han trobat el pis completament destrossat després d'anys d'aventures judicials? N'hi ha que, a part de fer cuina i bany nous, han hagut de fer arranjaments estructurals, perquè els ocupes havien retirat bigues, columnes o tirat a terra parets per ajuntar cambres.

I davant aquest panorama desolador, on és l'Administració pública? Enlloc. L'Administració que els hauria d'haver protegit i retornat els béns no és enlloc quan toca fer inversió per revertir desperfectes. I l'extrema esquerra encara es pregunta per què hi ha propietaris que no posen el pis a la borsa de lloguer. Volen que els hi faci un manual per explicar-los-ho?

Aliança Catalana farà costat a qualsevol proposta que maldi per frenar el desgavell actual i garantir el dret a la propietat privada. Seny i ordre.

El president

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Mirin, si nosaltres hem acceptat esmenes i inclús criticaven que haguéssim esme..., és simplement per una raó: perquè som el partit de la política útil i lo que volem és tirar endavant la política útil dels ciutadans. Per a benefici dels ciutadans de Catalunya, tindre una moció que doni seguretat jurídica als propietaris.

Miri, i als Comuns..., escolti'm, jo no represento cap empresa d'alarmes. Potser que parli amb els seus socis de govern aquí i a Madrid, que controlen la principal empresa d'alarmes del país. (*Alguns aplaudiments.*) Parlin amb ells.

Quant a la companya d'Esquerra, dir-li que l'hi agraeixo. Li agraeixo, almenys, que tinguin la deferència de votar a favor una part de la moció. Però dir-li que, escolti, no som el partit dels poderosos. Sap una cosa? Som el principal partit votat a Espanya. Milions de persones voten el Partit Popular i no som totpoderosos. Governem en onze comunitats autònomes i en algunes amb majoria absoluta. Ens vota el ciutadà de peu, el ciutadà que té dificultats cada dia. (*Alguns aplaudiments.*) Sortim

de la demagògia que som el partit dels poderosos. Som el partit dels ciutadans i, per això, governem en onze comunitats i som el principal partit de l'Estat.

Escolti, quant a les esmenes, acceptem les esmenes del Partit Socialista, precisament per aquesta voluntat d'arribar a acords i d'arribar a una moció que doni suport a que..., i tinguem un plantejament fort de l'ocupació, donem estabilitat i seguretat jurídica als ciutadans. Hem transaccionat amb Junts les esmenes que..., la 1 bis, i hem transaccionat també la 3.

I, per tant, aquesta serà la moció que presentarem a votació i que demanem el vot de tots els grups parlamentaris per tirar endavant, doncs, una cosa que és important per als ciutadans de Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 19 de l'ordre del dia.

La senyora Laure Vega em demana la paraula. En virtut de quin precepte?

Laura Fernández Vega

Sí, per la interpellació directa que s'ha tirat aquí a que hi havia algun partit que havia editat un manual antiocupes, només aclarir que cap partit d'aquest plenari...

El president

És l'article...

Laura Fernández Vega

...ha editat mai un manual antiocupes, és la seva organització juvenil Arran.

El president

Molt bé. Era per allusions. Si el Grup Parlamentari del Partit Popular vol intervenir... No? (*Pausa.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la xacra de l'ocupació il·legal d'habitatges i els seus efectes en la seguretat dels barris i en el mercat de l'habitatge

302-00083/15

Doncs passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el divuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la xacra de l'ocupació il·legal d'habitatges i els seus efectes en la seguretat dels barris i en el mercat de l'habitatge. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i, per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bé; moltes gràcies, president. Señoras consejeras, señoras y señores diputados, ¿por qué Cataluña es el paraíso de la ocupación ilegal no ya de España, sino de Europa? Esa es la gran pregunta a la que la izquierda y la extrema izquierda nunca pueden responder. ¿Por qué doblamos en ocupaciones a Andalucía y a Madrid juntas? Y tiene una clara respuesta: porque todos los gobiernos de la Generalitat sin excepción, Junts, Esquerra, PSC y Comunes, en todas sus formas, han sido condescendientes cómplices e instigadores de los ocupas. Trias, pues, paralizando el desalojo de Can Vías y pagando el alquiler a los ocupas del Banc de Gràcia; Colau, alcaldesa gracias a su historial ocupa, o Esquerra y el PSC aprobando leyes que protegen a los ocupas frente a los legítimos propietarios. Y esa es la razón de que en Cataluña se haya convertido la ocupación en un paraíso.

Miren, el mensaje que se percibe por parte de los ciudadanos es muy claro: «Si puedes, ocupa. Es muy probable que entonces no te pase absolutamente nada.» Y lo

que nosotros decimos es que hay que revertir este mensaje en un sentido absolutamente contrario: «La ocupación es un delito y como tal será perseguido y castigado. Toda ocupación es delictiva sin distinción y los poderes públicos no van a tolerar la ocupación.»

Miren, lo que hizo la *consellera* Parlon en la interpelación durante el pasado Pleno nos parece que fue algo peligroso. Le quitó gravedad al hecho de que se ocupen viviendas vacías y justificó la ocupación en casos de vulnerabilidad. Y, claro, la agencia catalana de *l'habitatge* resulta que tiene más de mil viviendas sociales ocupadas. Ocupas perjudicando a miles de familias vulnerables y que han cumplido los requisitos legales y esperado pacientemente durante años para obtener un piso. Aquí hay que preguntarse, entonces, quiénes son los verdaderos vulnerables.

Y miren, decía la *consellera* en el debate que tenía que ser serio y en esta moción le traemos varias propuestas, en dos sentidos. Acciones legislativas, porque desde luego hay que modificar leyes para combatir esta lacra. El Código penal, para aumentar las penas tanto en la usurpación como en el allanamiento, porque no puede ser, ya lo he dicho antes, que tenga más pena usurpar un móvil, robar un móvil que ocupar una casa. De la ley de enjuiciamiento criminal, y en esto va, entiendo, lo que se va a debatir ahora próximamente en el Congreso, ¿verdad? Que se pueda permitir la medida judicial cautelar de desalojo, que se dote a las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado de los medios necesarios, que se agilicen los procedimientos penales. También de la ley enjuiciamiento civil. Aquí hay que agilizar y ampliar el proceso de desahucio de ocupas en el procedimiento denominado de tutela sumaria, ¿verdad?, del artículo 251.4 de la ley enjuiciamiento civil. También hay que impulsar la modificación del Código civil de Cataluña para que las comunidades de propietarios puedan tener legitimación frente a los ocupas en las comunidades, porque un solo ocupa puede destrozar ya no una comunidad, sino todo un vecindario.

Pero, mire, hasta que estas reformas legislativas no vean la luz, hay mucho que se puede hacer, simplemente con voluntad política. Y yo, señora *consellera*, le voy a dar tres ideas. En primer lugar, replique lo que hizo en Santa Coloma de Gramenet a toda Cataluña. Llegue a acuerdos con el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña y con los jueces decanos de los cuarenta y nueve partidos judiciales para que se agilice la celebración de los juicios inmediatos por delito leve en caso de ocupación y que puedan tener lugar dentro de la semana de guardia. Esto se puede lograr si los Mossos d'Esquadra llevan a cabo la identificación de los ocupas con rapidez.

Consellera, yo..., a veces nos preguntamos: ¿Tiene usted o tenía usted más competencias como alcaldesa en materia de seguridad que como *consellera* de Interior? Yo creo que no –yo creo que no. Y lo que hizo allí lo puede replicar a nivel de Cataluña.

Otra idea: modifique el protocolo normalizado de trabajo de los Mossos d'Esquadra. Porque, mire, actualmente la situación es así. No hay un plazo legal, y eso es verdad, para considerar un delito de ocupación como un delito flagrante. La jurisprudencia, sobre todo Vicente Magro, que es un magistrado de la Sala Segunda del Tribunal Supremo, que ha intervenido en muchos congresos de ocupación ilegal de los que llevan a cabo el Colegio de Abogados de Mataró y el Colegio de Abogados de Barcelona y yo he tenido oportunidad asistir a varios de ellos, dice que, por ejemplo, el plazo suele considerarse en la jurisprudencia del Supremo entre veinticuatro y cuarenta y ocho horas. Bien, a día de hoy.

Y otra idea que hay que tener en este punto: que, dentro del plazo de flagrancia, ¿verdad?, la policía puede actuar por su propia autoridad y sin necesidad de orden judicial. Pues aquí podemos hacer mucho –aquí podemos hacer mucho. Los Mossos d'Esquadra, señora *consellera*, no lo están haciendo bien. Yo le voy a explicar el caso de Teresa, que es una mujer que vive en el Vendrell, en la calle Roda, número 9, primero segunda. El otro..., bueno, hace unos meses, mira por la mirilla –de madrugada, oye ruidos– y en el primero tercera unos señores están arrodillados en la puer-

ta, forçant la cerradura y se meten dentro del piso. Llama a los Mossos, les dice a los Mossos: «Oiga, acaban de ocupar el piso de al lado del rellano.» Los Mossos vienen, llaman a la puerta, no abre nadie y se van y le dicen que no pueden hacer nada. Eso es lo que no puede permitirse y lo que no puede ocurrir. Y por eso le pedimos que se pueda modificar ese protocolo de actuación de los Mossos d'Esquadra.

Y, por último, también le damos otra idea, que es atacar el fraude de los empadronamientos masivos en Cataluña. Porque hay que cortar de raíz que los ocupas y que los inmigrantes ilegales puedan empadronarse en una vivienda ocupada. Cataluña no puede ser la ONG del mundo. Cataluña no puede ser la ONG de África. Y igual que los catalanes no vamos por el mundo exigiendo alquileres que se ajusten a nuestros sueldos u ocupando viviendas que no son nuestras, tampoco podemos permitir que lo hagan quienes llegan de forma ilegal a nuestra tierra.

Muchísimas gracias.

El president

Hi ha un grup parlamentari que hi ha presentat esmenes. Per defensar aquestes esmenes i en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Dotar els cossos policials d'eines i de seguretat jurídica per desenvolupar la seva feina és cabdal i, en el cas de les ocupacions, més, perquè la fragilitat, desempara i fiscalització en la que es mouen desincentiva els agents i contribueix a la cronificació d'un problema que hauria de tenir fàcil solució en menys de vint-i-quatre hores. És evident que, sense endurir el Codi penal i sense combatre decididament les màfies que operen a casa nostra, no podrem redreçar la situació. I per combatre-les hem de saber com actuen.

Els hi explicaré el que hem detectat reiteradament a Ripoll. Immigrants marroquins que esbotzen portes de pisos, ja sigui en edificis abandonats i degradats del barri vell o en pisos de blocs habitat, canvien els panys i venen un joc de claus a compatriotes seus acabats d'arribar de manera irregular que sospitem que han dut ells mateixos fins aquí cobrant-los una taxa. Les claus del pis ocupat les hi venen per valors compresos entre els 400 i els 2.000 euros. Qui les compra, que no té bàsicament coneixements de l'idioma..., o sigui, que quan avisen els veïns i nosaltres ens hi presentem amb la policia local, truquen immediatament aquell que els hi ha venut les claus.

Iniciem, doncs, la desocupació i arriba el mafiós, que, com qui no vol la cosa, fa veure que passava casualment per allà davant i que ha topat amb l'escena de casualitat i s'ofereix ràpidament a fer de traductor. I, és clar, amb aquesta excusa es col·loca al costat d'ells assegurant-se que no el denunciïn per estafa. Això impedeix que puguem provar el delictes, perquè per por i suposem que també per intimidacions, mai l'acaben denunciant. I aquest patró es repeteix constantment sense que puguem fer-hi gaire res a nivell legal.

El tràfic d'humans hauria de ser perseguit implacablement. La situació és gravíssima i anirà agreujant-se arreu del territori si no hi fem res. Aquestes persones, que contribueixen a traficar d'un continent a l'altre amb persones, haurien de ser immediatament expulsades sense cap tipus de contemplació. Cal defensar sense embuts ni excepcions el dret a la propietat privada i fer costat políticament tant als propietaris com als agents policials que participen en aquestes desocupacions. Qui ha de patir desempara i inseguretat jurídica són els ocupes. Els ocupes i prou.

El president

A continuació, poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mercè Esteve i Pi.

Mercè Esteve i Pi

Gràcies, president Rull. Consellera Parlon, consellera Menor... Bon dia a tothom. Senyors de VOX, seguim, continuem. A Junts som conscients que les ocupacions il·legals delinqüencials són un greu problema, que afecten la seguretat i la qualitat de vida dels nostres veïns i veïnes que la pateixen i també generen un sentiment d'impotència en els nostres ajuntaments, donat que no tenim prou eines per restablir la convivència en els nostres municipis. Com hem dit, les dades s'han quintuplicat, segons el Departament d'Interior, en els últims deu anys, i això és molt preocupant, sí.

No podem oblidar que l'habitatge digne és un dret, però també que és l'Administració qui té l'obligació de garantir aquest dret. I podem dir que les polítiques d'habitatge en els darrers anys no han resolt el problema, però això no dona cap dret a ocupar de forma il·legal, donat que el dret a la propietat privada també existeix i aquest s'ha de respectar i s'ha de fer respectar.

També hi ha qui barreja, amb mala fe, debats, vinculant vulnerabilitat i ocupacions, i hi ha qui en fa un gra massa, com estem veient. A Junts tenim molt clar que les ocupacions conflictives i delinqüencials degraden la convivència i generen inseguretat, i per això hem actuat i hem presentat tres lleis, una al Congrés dels Diputats i dues aquí al Parlament de Catalunya. I l'objectiu d'aquestes és retornar la possessió al propietari o llogater en un temps màxim de quaranta-vuit hores, presentant davant del jutge el títol de possessió; la modificació de la llei d'enjudiciament criminal, per agilitzar els judicis per usurpació d'immobles, i la supressió del tràmit de vulnerabilitat econòmica, que sovint s'utilitza per dilatar processos injustificadament. Tot això evitarà que les màfies hi vegin un negoci.

Però la nostra llei també vetlla per aquelles persones vulnerables que han estat enganyades per aquestes màfies i preveu que l'Administració es faci càrrec de reallotjar si en l'habitatge ocupat hi ha una família vulnerable.

Mirin, nosaltres no podem compartir mai propostes com les de VOX, que plantegen desallotjaments sense ordre judicial o la persecució d'entitats que defensen el dret a l'habitatge. Vull afegir que Junts per Catalunya també vetlla perquè els bancs o fons inversors assumeixin les seves responsabilitats, perquè no deixin els pisos buits per llargues temporades o perquè actuïn en cas que aquests hagin estat ocupats i compliquin la vida dels veïns. Per això també vam tirar endavant aquesta llei catalana, que permet que es puguin sancionar les persones jurídiques grans tenidores que mantinguin habitatges desocupats de forma injustificada, que, en cas de no actuar, les comunitats de veïns o els ajuntaments puguin exercir accions judicials directament i, fins i tot, en els casos més greus, es pugui expropiar temporalment l'ús d'aquests immobles per destinar-los a lloguer social.

Per tant, això no és només una resposta a l'ocupació, sinó també una resposta a l'emergència habitacional que viu el país. Perquè, ho torno a dir, el dret a l'habitatge no es pot veure com un privilegi en aquest cas, sinó com un dret fonamental.

En definitiva –en definitiva–, el que avui debatem no és només una moció, són dues maneres d'entendre la política: VOX aposta pel càstig, per la por, pel titular fàcil, i Junts apostem per les solucions reals, per la convivència, pel respecte als drets, la seguretat i l'habitatge digne. Per tot això, rebutgem aquesta moció i reafirmem el nostre compromís amb una Catalunya segura, justa i amb futur.

I si de debò volen actuar, senyors de VOX, els convidem a donar suport a les propostes que Junts han presentat al Congrés dels Diputats i aquí al Parlament de Catalunya, que de moment el seu grup no els hi ha donat suport.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Laia Cañigual i Olivé.

Laia Cañigual Olivé

Moltes gràcies, president. Bé, acabem de tenir el mateix debat a la moció anterior, així que intentaré no repetir-ho i aprofitaré per ressaltar o ampliar alguna de les qüestions.

De fet, no podem restar callats quan veiem forces polítiques com VOX utilitzant el fenomen de les ocupacions per generar por, estigmatitzar la pobresa i defensar exclusivament els interessos dels grans tenidors i dels fons voltors. Com hem comentat anteriorment, és evident que hi ha ocupacions conflictives delinqüencials que generen problemes de convivència. I ningú les defensa. Vull ser molt clara: a Esquerra Republicana estem en contra de les ocupacions, volem abordar aquesta qüestió; però VOX ha optat per simplificar el debat i criminalitzar per sistema, amb l'objectiu, com dèiem, de generar por, conflicte i vots.

En aquesta moció, no hi ha ni un punt que busqui buscar solucions reals a un problema real. A Esquerra Republicana no neguem en cap moment l'existència d'un problema, però el que no farem és posicionar-nos al costat dels que van de valents, però són uns covards. Com vostès: van de valents, però a la realitat són covards, perquè només ataquen els febles. Volen solucionar els problemes amb les ocupacions? Doncs ataquin els grans tenidors, ataquin la Sareb, que té un munt de pisos buits que són un niu de problemes. Aquest és el problema que es troben els alcaldes i les alcaldesses, que han de fer front als problemes de convivència que generen les ocupacions en una comunitat de propietaris, en un poble o en una ciutat.

Sé que vostès no poden parlar amb els seus alcaldes i alcaldesses, perquè no en tenen, però ja els hi explico jo. Els bons alcaldes i alcaldesses que treballen per la seguretat i la convivència dels seus veïns i veïnes ho tenen clar: és imprescindible que els pisos i locals de la Sareb i dels altres grans tenidors que ara mateix estan buits passin a mans de la Generalitat o dels ajuntaments, perquè no només evitaríem espais buits que són susceptibles de ser ocupats, sinó que a mans dels ajuntaments podrien posar-los a disposició de joves, per exemple, que ara mateix no es poden independitzar.

Siguin valents i vagin a Madrid a reclamar el que ens pertoca. Perquè, a més a més, els pisos de la Sareb, els ciutadans i les ciutadanes ja els hem pagat. Posin-se al costat de les persones de classe treballadora i classe mitjana i plantin cara als grans tenidors, que no denuncien les ocupacions, que no mantenen els immobles i, el que és més greu, que deixen el pis buit en comptes de donar-hi un ús.

I per acabar amb les ocupacions, necessitem un parc públic d'habitatge social adequat, preus assequibles, en definitiva, polítiques d'habitatge com les que hem continuat impulsant aquesta setmana en aquesta cambra.

I, per altra banda, també necessitem una justícia eficient, no la lentitud i la inoperància de la justícia espanyola. Siguin valents i reclamin a l'Estat espanyol el que ens pertoca a Catalunya en inversió en jutjats. El problema amb les ocupacions no és qüestió dels Mossos, els Mossos ja fan la seva feina en molts casos; el problema el tenim als jutjats, perquè l'Estat espanyol no inverteix el que ens pertoca als catalans i les catalanes, perquè ens falten un munt de jutjats. Per això, siguin valents, no siguin covards.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i té la paraula el diputat Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Vicepresidenta, *consellers*... Nosotros daremos respaldo a esta moción, porque compartimos el objetivo que comporta, que es proteger a los propietarios, evidentemente, castigar al delincuente y, evidentemente, socialmente respaldar a aquellas personas que tienen un problema habitacional, pero para el cual la solución no es

llevarlos a cometer un delito, que es la ocupación, sino que las administraciones les tienen que dar solución.

Y la ocupación de inmuebles no es un derecho; es un delito. Y eso es algo objetivo. Suelen distinguir entre diferentes tipos de ocupación, pero todas son delictivas. Lo decía antes, aquellas personas que tienen un problema y necesitan una solución habitacional, es la Administración quien les tiene que dar una solución, no un privado, a costa de que se cometa otro delito: que se vulnere su derecho a proteger su propiedad.

Luego, tenemos las mafias; las mafias que ocupan pisos, los alquilan, los narcopisos y algunas ocupaciones que se dedican a plantar marihuana. Y, luego, tenemos los profesionales de la ocupación, que vienen de la extrema izquierda, que causan problemas a los vecinos, que causan desorden público, como en Can Vies, como en la Casa de la Muntanya o como hacía la líder okupa Ada Colau en la calle Magdalenas.

Y yo, como se han dicho muchas cosas, les contaré una fábula, porque ya está bien de la hipocresía de la izquierda, de la extrema izquierda: a ustedes, si les ocupan una casa, ¿qué harían? ¿Qué harían ustedes? Les cuento una fábula que dice, según la leyenda, que está basada en un hecho real. Les explico. Había una vez un terrateniente catalán que dice que en su día había sido diputado de la CUP, de nombre Benet Les suena, ¿verdad? ¡Ah!, es verdad. Entonces, sí, la fábula es real. Este gran terrateniente tenía once propiedades y él como miembro de la extrema izquierda, pues, defendía la ocupación de inmuebles, de segundas residencias... Pero, ¡oh, sorpresa!, un día le ocuparon uno de sus once inmuebles. ¿Qué pasó? ¿Qué pasó? Que llamó a los Mossos d'Esquadra –llamó a los Mossos d'Esquadra. Y durante un período de tiempo, el terrateniente Benet, desde que llamó a los Mossos d'Esquadra hasta que se desalojó su inmueble, se transformó de forma mágica en un gran tenedor inmobiliario capitalista que defendía su derecho a la propiedad. Evidentemente –evidentemente–, cuando se desalojó ese inmueble –cuando se desalojó–, volvió otra vez a promocionar ocupación de segundas viviendas..., la suya, no, evidentemente, pero siguió promocionando la ocupación de inmuebles.

Moraleja –moraleja–: para la izquierda, lo tuyo es de todos y lo mío es mío, incluida la flauta y la bicicleta.

Yo creo que ya está bien de hipocresía, porque si a ustedes les ocupan un inmueble, lo que van a hacer es llamar a la policía para que se desaloje.

Hemos hecho de Cataluña –de Cataluña– y, sobre todo, de Barcelona, la capital de la ocupación ilegal. ¿Queremos ser capital de algo? Sí, lo somos, de la delincuencia en la ocupación de inmuebles.

Y, para resumir –para resumir–: respaldo absoluto a todas aquellas personas que se les vulnera su derecho a la propiedad; respaldo absoluto a las personas que tienen necesidad de una vivienda, siempre por los cauces legales y es la Administración pública que se tiene que hacer cargo de ellas y no cometiendo un delito, y todo el peso de la ley contra los profesionales de la ocupación y las mafias organizadas.

Gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns..., un moment. Del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, la veritat és que jo avui estic bastant content. I estic content, perquè hem passat des de fa unes setmanes..., en una moció que va plantejar VOX a la Comissió d'Interior, deia que els Mossos d'Esquadra havien de desallotjar qualsevol persona que estigués ocupant –un delictes–, sense parlar res de la necessitat de tenir una ordre judicial o no. I no parlava ni de la flagrantia, ni de les vint-i-quatre hores ni de res. En aquell moment, ens van informar –també al Partit Popular, que va donar suport a aquella moció–, que, efectivament,

la jurisprudència era molt clara: hi ha d'haver una ordre judicial. I en aquells casos en els que es permet aquesta intervenció sense aquesta ordre, té a veure amb el concepte de flagrància, que no és del tot fàcil i que té la seva complexitat. Però vostès ens deien que això no era cert i que podien perfectament en una moció demanar-li a la consellera d'Interior que els Mossos fossin a desallotjar tot això que la consellera volgués. Doncs no, no es pot. Efectivament, els hi vam dir, i avui, a les seves mocions, recullen que hi ha un estat de dret i que vostès també ho han de fer respectar. Llavors, penso que és una bona notícia. Estic content, perquè fa unes setmanes VOX volia que els Mossos fessin com fa Desokupa i avui plantegen coses que no tenen cap mena de sentit, però han avançat.

I és que, mirin, hi ha una qüestió que es diu el «dret a la inviolabilitat del domicili». Estem en un estat de dret. Hi ha una sèrie de drets fonamentals que a vostès no està clar si els hi agraden o no –jo entenc que no. Llavors, en aquest sentit, hi ha una qüestió molt clara: no es pot fer un desallotjament sense que hi hagi aquesta ordre judicial, i només i en alguns casos es pot entrar. Perquè, si no, vostès el que faran serà posar en perill també els funcionaris públics que estan fent aquesta feina. Perquè també els hi explicaré una cosa molt important: el domicili és un concepte que res té a veure amb el que planteja VOX; el domicili, per molt que agradi o no, és allà on les persones estan residint i estan vivint, amb independència del títol o no –això és un altre debat, i per això estem aquí. S'ha de respectar la legalitat i no valen dreceres.

I els ho dic perquè vostès, que han donat suport a empreses de desocupacions de manera pública, penso que estan generant un problema molt greu. Perquè el que no pot ser és que la gent s'agafi la justícia per la seva mà i vagin allà... En lloc d'anar als Mossos i seguir els canals oportuns que tenen a qualsevol estat de dret, el que tenim és la proliferació d'empreses de desocupació, que el que estan fent és generar un greuge afegit a una situació. Que hi han, de fet, empreses, com Antiokupa Tarraco..., que han estat imputades diferents persones d'aquesta empresa de desocupacions. Llavors, anem amb compte; anem amb compte en validar segons quins marcs d'actuació.

I ho dic perquè passem de les empreses de desocupació a voler que els Mossos actuïn com si fossin Desokupa, sense cap mena d'ordre judicial i sense respectar la legalitat. I ara tenim la nova figura, que a mi em genera molta por, que es la de l'alcalde que va a desocupar. A vore, s'han de fer totes les actuacions legals perquè la justícia faci el que ha de fer, però el que no pot ser es anar amb veïns, persones i intimidar aquelles persones que poden o no estar cometent un delictes. Llavors, ho diem molt clar: s'ha de respectar l'estat de dret. No volem que els Mossos, com planteja VOX, facin de Desokupa. No volem Desokupes i no volem alcaldes que facin també de Desokupa. L'estat de dret està per a lo que està.

I, efectivament, calen solucions, i per això cal una justícia amb molts més mitjans que la que tenim ara a dia d'avui, i això... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau. Silenci. (*Remor de veus.*) Diputat Wagensberg, silenci, si us plau.

Andrés García Berrio

És important reforçar el servei de la justícia. No se poden tenir dreceres. I si a dia d'avui no tenim la capacitat de treballar de manera àgil a la justícia és perquè no s'hi ha invertit prou, perquè no ho han volgut molts governs de manera consecutiva, i ara en tenim una oportunitat.

I, per un altre costat, la gent està en situació de molta vulnerabilitat. Estic convençut que moltes de les famílies en situació de vulnerabilitat l'últim que havien pensat a la seva vida que farien seria haver de viure en una situació que no sigui la de tenir un lloguer o una propietat o que algú li deixi un pis. Llavors, hem de tenir un parc públic de lloguer, que no el tenim perquè no s'ha fet la feina abans, i hem de

reforçar totes les mesures socials perquè se resolgui la situació, però en cap cas contra l'estat de dret, com plantegen algunes formacions en aquest Parlament.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Sí; jo aniré ràpid, perquè si entre dos partits ja fan les mateixes mocions, tampoc crec que hi haguem de dedicar molt de temps. Haurem de veure quines diferències té amb la llei que tant li agrada a Junts al Congreso. Però sí que m'agradaria aclarir alguna cosa, perquè ja van uns quants processos electorals des de que el diputat Benet Salellas va estar aquí, i aquí s'acaba de mentir de nou, en aquest plenari; a més, en una cosa que a mi em sembla bastant miserable, que és aprofitar que a vegades hi ha gent que se'ns han mort els pares massa joves i que, per tant, doncs han heretat, perquè això va anar així. Em sembla una mica trist. Però, bé, no passa re. Tampoc..., vull dir, és un partit que ve d'haver absorbit un altre partit com Plataforma per Catalunya, que jo m'ho conec bastant, que es dedicaven a fer terrorisme, sí, perquè les dones no poguéssim avortar a la clínica Dexeus, per exemple. Però no passa re, vull dir que no esperaria tampoc que tinguessin gaire altura moral.

Però, vaja, m'agradaria explicar –perquè ho sàpiguen tots i no intentin tenir aquestes tendències tan *tristillas*– que en aquell moment que el diputat Benet Salellas estava en aquest plenari..., i que, per cert, és propietari bàsicament de la meitat de la casa on vivia, del despatx d'advocats que havia sigut del seu pare, que havia mort, d'uns camps de secà. Perquè quan diem «propietat»..., no diguin que és propietat: camps. Si algú vol anar a ocupar els camps i treballar-los està bé, però ja estan treballats, gràcies. I que, evidentment, és mentida que mai ell ha hagut de trucar a Desokupa o coses d'aquestes que vostès patrocinen. Això és mentida. Però, bé, en aquest plenari es pot dir lo que sigui. En tot cas, dir que els primers de patrimoni eren Lluís Llach, Germà Bel, Artur Mas, Miquel Iceta, Xavier García Albiol; tenien bastant més patrimoni que, en aquell moment, Benet Salellas. Cadascú que se'n faci càrrec.

Com tenim el dia dels contes i de les mentides, m'agradaria explicar una història que crec que serveix una mica més per veure lo que està passant aquí; que és d'un conservador –que és una dreta que jo respecto i que trobo bastant a faltar, que estaria bé, perquè com a mínim eren humanistes–, que és Chesterton, que explica que al Regne Unit va haver-hi un moment en què es va promulgar una llei per evitar les epidèmies de polls en els barris pobres. «Els pobres» –escrivia Chesterton– «es trobaven tan pressionats des de dalt, en submóns de misèria tan *pudents* i sufocants, que era important no permetre'ls tenir pèl, perquè això significava tenir polls. No semblava que se'ls hi hagués ocorregut suprimir els polls, ja que seria llarg i laboriós tallar el cap dels tirans. Era molt més fàcil tallar el cabell dels esclaus.»

Llavors, Chesterton explica que la lliçó dels polls als suburbis és que el que està malament són els suburbis, no el cabell. I diu una cosa que és molt interessant, que és que només per mitjà d'institucions eternes com el cabell podem sotmetre a prova institucions passatgeres com els imperis. I passa tota l'estona explicant en tot aquest llibre, que es diu *Lo que está mal en el mundo*, què seria allò des del que podríem partir, no?, per poder fer legislació política i tot plegat. I al final de tot diu que cal començar per algun lloc, i ell comença pel cabell d'una nena.

«Qualsevol altra cosa és dolenta, però l'orgull que sent una mare per la bellesa de la seva filla és bo. És una d'aquestes tendreses que són inexorables i que són la pedra de toc de tota època i raça. Si hi ha altres coses en contra seva, cal acabar amb aquestes altres coses. Si hi ha terratinents, les lleis i les ciències estan en contra seva, caldrà acabar amb els terratinents, les lleis i les ciències. Amb els cabells vermells de la nena del rierol calaré foc a tota la civilització moderna. Perquè una nena ha

de tenir els cabells llargs, ha de tenir el cabell net; perquè ha de tenir el cabell net, no ha de tenir una llar bruta; perquè no ha d'haver-hi una llar bruta, ha de tenir una mare lliure i disponible; perquè ha d'haver-hi una mare lliure i disponible, no pot haver-hi un terratinent usurer» –com els que patrocinen VOX–; «perquè no ha d'haver-hi un terratinent usurer, ha d'haver-hi una redistribució de la propietat; perquè ha d'haver-hi una redistribució de la propietat, ha d'haver-hi una revolució. La petita nena del cabell vermell –l'acabo de veure passar al costat de la meva casa– no pot ser afaitada ni lesionada ni alterada. El seu cabell mai ha de ser tallat com el d'un convicte. Tots els regnes de la Terra han de ser mutilats i destrossats per servir-la a ella. Ella és la imatge humana i sagrada. Al seu voltant, la trama social ha d'oscillar, trencar-se i caure. Els pilars de la societat vacillaran i les teulades massa antigues cauran, però no ha de danyar-se un sol pèl del seu cap.»

El problema que tenim a ciutats com Salt, el problema que tenim a barris de Barcelona, el problema que hi ha amb l'ocupació és el problema de l'habitatge. Nosaltres no ens mourem d'aquí. Esperem trobar-nos amb altres partits que encara conservin lo que és l'humanisme aquí i esperem que les mentides, a poc a poc, en aquest plenari es vagin sancionant.

Gràcies.

El president

Finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Christian Soriano García.

Christian Soriano García

Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades... Abans de començar a entrar en la matèria en qüestió, tres qüestions que sí que he de rebatre al senyor Macián. La primera és que crec que vostè no ha calibrat bé quan parlava de la senyora Teresa del Vendrell, perquè té davant el regidor de Seguretat del Vendrell. Llavors, jo tindrè l'oportunitat d'explicar-li tota la versió, no només la que vostè ha explicat. La senyora Teresa va patir un intent d'ocupació, sí, va trucar a la policia, sí, i la part que s'oblida és que policia local i Mossos d'Esquadra van actuar i van retornar la propietat i la possessió de l'immoble a la senyora Teresa del Vendrell (*aplaudiments*), senyor Macián. Punt número 1. Sí que és veritat. No pateixi que li passaré la fitxa policial –no pateixi que li passaré la fitxa policial, senyor Macián.

Punt número 2. Senyor Macián, s'ha de ser molt agosarat, per dir-ho d'alguna manera, per venir a donar lliçons de com gestionar les ocupacions a l'alcaldeessa que va ser referent de com actuar i com intervenir cap a les ocupacions delinqüencials a Santa Coloma.

I punt número 3 –i aquest és el més important–: confiar en el Cos d'agents de Mossos d'Esquadra no vol dir només aplaudir amb les orelles quan actuen i quan intervenen i quan han de carregar; confiar en els Mossos d'Esquadra vol dir deixar de qüestionar-los permanentment, que és el que vostès fan. Confiï en la seguretat de Catalunya, que és confiar en el Cos d'agents dels Mossos d'Esquadra.

Mirin –i ara sí que entraré al tema–, diputats i diputades, les ocupacions delinqüencials són un repte per a la seguretat de Catalunya, sí, però és compatible i necessari dir que, tot i que les ocupacions delinqüencials sovint amenacin la convivència als nostres carrers i barris, estem veient com a Catalunya i també a Espanya les dretes i les extremes dretes utilitzen les ocupacions com una eina política al servei d'interessos partidistes. I veient les intervencions de VOX i veient també les intervencions de la senyora Orriols, queda clar, malauradament, que per a Aliança Catalana les ocupacions delinqüencials no són un repte per a Catalunya, sinó que són una oportunitat per treure rèdit electoral.

Catalunya té molts problemes en matèria d'habitatge –és cert–, té molts problemes amb el mercat de l'habitatge, té desenes de centenars de pisos buits repartits per tots els pobles i ciutats de Catalunya. Pisos buits que són propietat de fons d'inversió,

que són propietat de bancs, que són propietat de grans constructores; és a dir, pisos buits propietat de grans empreses que van ser les responsables de la crisi econòmica de l'any 2008, que tenen encara els seus pisos tancats per intentar ara, amb la crisi del mercat de l'habitatge, seguir forrant-se a costa del patiment de la gent. I entenent això i entenent que, en aquest sentit, posar i ampliar el mercat de l'habitatge amb els pisos buits propietat dels bancs faria que augmentés l'oferta de pisos disponible i, al mateix temps, també que ajudés a abaixar el preu del lloguer, la pregunta és per què Aliança Catalana segueix vinculant les ocupacions amb la inseguretat i la immigració. Perquè tant se val de què parlem avui aquí, que sempre acaba parlant de la mateixa matracca de sempre. I per a aquesta pregunta només hi ha una resposta, i és que assenyalar el del costat és més fàcil i molesta menys que no pas assenyalar el de dalt.

Senyora Orriols, vostè és molt valenta amb aquells que ho han perdut tot, amb aquells que venen aquí fugint de la guerra o de la pobresa i que arriben amb el cor ple de pors i amb les butxaques buides de recursos. Vostè és molt valenta amb aquells que senten el fred de la nit al carrer, amb aquells que conviuen amb la misèria, amb aquells que ho arrisquen tot sabent que ningú els hi atorga res. Vostè és molt valenta amb els vulnerables, però és molt covarda amb els poderosos, senyora Orriols. Per què no surt avui aquí i exigeix als bancs que cedeixin els pisos buits a les persones que ho estan passant malament? Per què no surt avui aquí i exigeix als nacionalistes de butxaca que per una vegada pensin en el veritable patriotisme, que és el patriotisme de la gent? (*Aplaudiments.*) Vostè això, senyora Orriols, no ho fa ni ho pensa fer.

Senyora Orriols, vostès realment no són racistes: vostès són classistes. Vostès no tenen un problema amb la immigració: vostès tenen un problema amb la classe treballadora, perquè som un objecte a evitar a l'hora de seguir interposant els interessos del capital. Vostè parla d'un conflicte migratori per amagar el que realment és un conflicte de classes.

Perquè, miri, la generació dels meus avis va somiar amb una democràcia per al meu país; la dels meus pares la va aconseguir. I pot estar segura que la nostra generació, la generació dels joves d'aquest país, ens deixarem el cor i l'ànima perquè discursos com els seus no deixin en l'oblit els anhels i els somnis que van fer possible la Catalunya i l'Espanya justa i solidària que tenim avui.

Senyora Orriols, deixi d'assenyalar el vulnerable per eximir el responsable, perquè llavors entendrà que la política, la bona política, senyora Orriols, no és la que es fa des de la panxa; la bona política és la que es fa des del cap i des del cor. Si d'alguna cosa pot estar segura, senyora Orriols, és que durant aquesta legislatura li demostrarem que és possible tenir un país segur sense insultar ningú i que no cal assenyalar el del costat per viure tranquil.

Quan entengui això, entendrà també que la política feta des del cor és més bonica, que no cal estar sempre enfadada i que, en aquest sentit, un somriure..., tot és més fàcil; també batallar contra les ocupacions i millorar la qualitat de vida dels catalans i les catalanes, que és l'objectiu real dels diputats i diputades d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Sí; senyora... (*Aplaudiments.*) Senyora Orriols, em demana la paraula? Per què em demana la paraula?

Sílvia Orriols Serra

Sí, bàsicament per al·lusions.

El president

Les al·lusions... És un debat en el mateix context d'una moció. Les al·lusions es produeixen quan es fa referència a una persona que no ha participat en aquest debat directe.

Sílvia Orriols Serra

Com sempre, es priva de parlar una de les diputades, oi? (*Remor de veus.*) Sí.

El president

No, no, no. No es priva... S'aplica el Reglament amb caràcter...

Sílvia Orriols Serra

Els hi fan molta por, les paraules. Els n'hi haurien de fer menys. (*Remor de veus.*)

El president

..., amb caràcter categòric.

Per acabar, té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gràcies, president.

Mire, en primer lugar, a los partidos que han gobernado Cataluña en estos cuarenta años les debería dar un poco de vergüenza –a Esquerra, a Junts y al PSC– que la mitad de las ocupaciones de toda España se den aquí. Y también les tendría que caer la cara de vergüenza porque..., en fin, oiga, vamos a ver, el problema de la vivienda ustedes no han sabido solucionarlo. Han cargado el problema de la falta de vivienda en los particulares y en los pequeños propietarios.

Mire, Junts, no sabemos nunca qué cara tienen ustedes. Parecen el Dr. Jekyll y Mr. Hyde. Cuando habla la diputada Mercè Esteve parece una cosa, cuando habla la señora Glòria Freixa parece otra. No sabemos si son ustedes los del alcalde Trias, que pagaba el alquiler a los okupas, o los del alcalde de Caldes de Malavella, que sale con un hacha a defender su casa de los okupas. Cuando se aclaren, nos lo explican. (*Alguns aplaudiments.*)

Mire –al PSC–, señor Soriano, primero, no hay que mentir. El problema de Teresa no está resuelto. Yo sé que a usted le molesta, que tiene un grave problema de ocupación ilegal en el Vendrell. Si quiere, hablamos, ¿eh?, de que cada vez se ponen más violentos los okupas de su municipio y ustedes no hacen absolutamente nada. Podemos hablar del okupa marroquí que le dio un hachazo, ¿verdad?, a un vecino para robarle la moto. Esos son los problemas que tiene usted en el Vendrell y en los que no hace absolutamente nada. (*Alguns aplaudiments.*)

Y miren, a la CUP y a los Comunes –a la CUP i a los Comunes–: ayer nos trajeron, ¿verdad?, aquí, al atril de la sala de prensa del Parlament, una serie de señores todos envueltos en su capisayo... (*L'orador mostra una fotografia a la cambra.*) Yo aquí, desde luego, me cuesta encontrar algún catalán, ¿verdad? Algún español. (*Remor de veus.*) Algún catalán o algún español. Sí, sí, sí. Yo lo que quiero decirles es que..., vamos a ver, antes que darles vivienda a los extranjeros, deberían ustedes preocuparse... Porque estos vinieron aquí a exigir vivienda social. Sí, vinieron aquí a exigir vivienda social, porque me he visto la rueda de prensa. Y, antes de darles a estos vivienda social, lo que tienen que hacer ustedes es preocuparse por los cincuenta mil catalanes que están en lista de espera y que no tienen vivienda social. (*Alguns aplaudiments.*)

Gracias.

El president

Senyor... Senyor diputat, ha fet una valoració de judici estrictament sobre una imatge. I, evidentment, ha qüestionat la condició de catalans sense saber si hi havia un fet objectiu d'arrelament o no. I, per tant, l'adverteixo en aquest sentit.

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 19 de l'ordre del dia.

I el punt 19 de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció exterior. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bien, hoy saldremos de dudas de una pregunta bastante importante: ¿qué creen los diputados de esta cámara que es más prioritario para nuestros ciudadanos, garantizar servicios públicos como la educación o la sanidad de calidad, o mantener una red de delegaciones en el extranjero cuya eficacia es nula? Parece que el Govern de la Generalitat del señor Illa tiene clara la respuesta, aunque desconectada totalmente de la realidad que viven los catalanes.

La Generalitat de Catalunya destina millones de euros anuales a delegaciones en el extranjero, ya lo constatamos en la interpellación. La gran mayoría de ese dinero sirve para dos cosas: para pagar sueldos astronómicos y para sufragar alquileres en las zonas más exclusivas de países de todo el mundo. Y la realidad es que, a pesar de esa inversión millonaria, no existen informes públicos que evidencien ninguno de los beneficios tangibles derivados de esas delegaciones –ni uno. No sabemos cuántas inversiones han atraído, no sabemos qué acuerdos comerciales han facilitado o cómo han mejorado la vida de los catalanes.

Le pedimos datos al *conseller* y no nos dio ni uno. Los únicos datos que hemos sido capaces de encontrar es que tenemos unas veinte personas cobrando más de cien mil euros al año, alguno de ellos por tener solamente cuatro reuniones en 365 días. Y esto es una vergüenza. Esta opacidad es inaceptable y es el resultado de una gestión orientada a satisfacer egos políticos y no a servir al interés general de los catalanes. Mientras tanto, sectores esenciales como la educación, la sanidad o la seguridad enfrentan recortes y falta de recursos. Es insultante para cualquier ciudadano que su dinero se destine a financiar oficinas en el extranjero mientras en casa faltan médicos, profesores y servicios básicos.

Además, la reciente propuesta de reforzar estas delegaciones en respuesta a las políticas arancelarias internacionales es ya directamente una burla en la cara de los catalanes. Ayer, entre ustedes se urgían a nombrar un nuevo delegado en Estados Unidos. ¿Pero en qué beneficia eso a Cataluña? ¿Qué funciones o acciones concretas creen ustedes que ese delegado de cartón pluma realizaría en sus funciones? Porque yo les puse aquí el ejemplo de en lo que se gastaba el dinero uno de los últimos delegados de la Generalitat en Estados Unidos: setenta mil euros en dos meses en gastos que iban desde comidas y cenas hasta vuelos. Es una vergüenza. En lugar de fortalecer nuestras infraestructuras internas y apoyar directamente a nuestras empresas y trabajadores, priorizan expandir la red exterior, cuya eficacia ha sido nula.

La falta de transparencia en la gestión de estas delegaciones es alarmante. No hay auditorías públicas, no se conocen los criterios de contratación de personal ni los objetivos específicos que consiguen. Nada. Esta opacidad lo único que hace es alimentar la desconfianza que los ciudadanos tienen en las administraciones públicas y en todos y cada uno de nosotros. Es fundamental recordar que la acción exterior es única y exclusivamente función del Gobierno de España. La creación de una red paralela de la Generalitat no solo es ineficaz, sino que genera conflictos.

Y ahora ustedes me sacarán que hay otras comunidades que tienen también delegaciones. Sí, las tienen, pero con transparencia, con rendición de cuentas y todas enfocadas a la atracción de inversiones. En las delegaciones de Andalucía o Galicia no se han empapelado las sedes con proclamas separatistas ni se han exhibido carteles con caras de fugitivos de la justicia, ni se han repartido panfletos difamando a España o propagando la independencia. En las delegaciones catalanas, sí. Y en años en los que el PSC daba apoyo a unos presupuestos que permitían que se siguiera su-

fragando esto. Así que ahórrense cualquier tipo de comparación, porque lo único que hacen es retratarles a ustedes.

Así que lo que pedimos en esta moción son cinco cosas muy claras: cierre inmediato de todas las delegaciones, a excepción de la que hay ante la Unión Europea; el cese de todos los delegados y todo el personal adscrito a estas delegaciones; realizar una auditoria completa, independiente y pública de los gastos desde 2011 hasta 2024; la comparecencia de todos los delegados de la Generalitat en el exterior que han habido desde 2011 a 2024 para que den cuentas de su gestión y justifiquen sus sueldos, y la renuncia explícita a cualquier proyecto que implique la creación de nuevas delegaciones o la ampliación de la actual red.

Porque la ciudadanía exige responsabilidad, transparencia y eficacia y es nuestro deber responder a esas exigencias con acciones. Si ustedes no lo hacen, el Partido Popular no tiene ningún problema en quedarse solo defendiendo eso. Y lo haremos las veces que haga falta.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi ha un grup parlamentari que hi ha presentat esmenes. Per defensar-les davant del Ple, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Bien; muchas gracias, presidente. Agradecemos también que hayan presentado hoy esta moción porque nos brinda la oportunidad de volver a insistir en algo que nos parece esencial: la defensa de la soberanía nacional frente al proceso de disgregación institucional que han impulsado los separatistas durante años y que el Partido Socialista ha acogido de buen grado. Ayer mismo debatíamos la proposición de ley que presentó Esquerra Republicana para la creación de un cuerpo de acción exterior; es decir, una especie de cuerpo diplomático encubierto y, por supuesto, sufragado con dinero público. Hoy abordamos lo que es la otra cara de esa misma moneda: la permanencia de las veintiuna delegaciones del Gobierno en el exterior, que, sí, actúan como embajadas paralelas y que tienen una única finalidad: hacer proselitismo separatista e internacionalizar su relato rupturista.

Miren, señores separatistas, ustedes..., sí, sí, de uno y de otro color. Ustedes individualmente pueden pensar como quieran. Pueden salir, pueden viajar, pueden ir al país que quieran y contar lo que ustedes consideren oportuno. Pero lo que no pueden hacer es convertir a los catalanes en su agencia de viajes ni al contribuyente en el pagador de sus embajadas y sus delirios varios. No vamos a permitir que sigan utilizando las instituciones catalanas para socavar la unidad y la política exterior de España. Y precisamente por eso, por eso y ante la deriva autocrática del presidente Pedro Sánchez, VOX ha asumido la responsabilidad de defender España no solo desde dentro, sino desde fuera de estas, las nuestras, fronteras.

Porque mientras el Partido Socialista dinamita nuestras alianzas, insulta a nuestros socios históricos y acumula conflicto tras conflicto diplomático, y mientras todos ustedes se dedican a desprestigiar a nuestra nación desde las delegaciones, VOX y la Fundación Disenso dan la cara por España ante el mundo. Hoy, Santiago Abascal es el líder político con mayor influencia internacional —el líder político español con mayor influencia internacional. (*Remor de veus.*) Sí, sí, ustedes se ríen. Nosotros asumimos la presidencia de Patriots, el tercer grupo más grande de Europa. Y eso no se ha conseguido ni con subvenciones ni con oficinas en el extranjero, sino con liderazgo, con principios claros y con la verdad por bandera. Es decir, todo lo contrario a lo que ustedes han estado haciendo, que intentan lograr en el exterior, con 100 millones de euros que saquean todos los años a los catalanes..., hacer lo que no son capaces de conseguir con estos 100 millones, ni con votos ni con argumentos y muchísimo menos con legitimidad democrática, porque no la tienen.

Y lo más preocupante no es que lo hagan ustedes los separatistas, que ya nos lo imaginamos, sino que es quienes lo permiten, el Partido Socialista, que con tal de mantenerse en el poder ha asumido como propia la agenda del separatismo, aunque eso implique desmembrar el Estado que ellos mismos presiden y esquilmar a los trabajadores y a las familias. Salvador Illa no tiene un proyecto para Cataluña. Pedro Sánchez tampoco tiene un proyecto para España. Lo único que les ha movido es la ambición. Es el enriquecimiento personal del número uno de su esposa y de toda su banda. Y así es como les van a recordar los españoles, como los políticos que traicionaron a su nación, que arruinaron al pueblo a cambio de un día más en la Moncloa y un día más en el Palau de la Generalitat.

Para terminar, desde VOX queremos agradecer al Partido Popular que haya hecho suyo el discurso que llevamos años defendiendo, ya sea por convicción o porque tengan cierto miedo a que VOX esté avanzando entre los votantes catalanes.

Hemos presentado una serie de enmiendas. Hemos presentado dos concretamente. Una la han aceptado, la otra no entendemos exactamente por qué no, porque sí que han venido a denunciar con contundencia cómo utilizan las embajadas para proclamar ese discurso separatista y las quieren cerrar todas, pero no quieren cerrar la más grande de todas, que es la delegación frente a las instituciones europeas. ¿Acaso no han utilizado esta embajada para presentar el proyecto separatista? ¿No han organizado ahí charlas, conferencias, exposiciones, como la que enseñé en esta misma cámara? ¿Qué diferencia esa embajada del resto? Contesten. ¿No forma parte del mismo proyecto? ¿Por qué la quieren mantener?

Miren, tenía la tentación de señalar la incoherencia del Partido Popular, que hoy pide el cierre de veinte embajadas catalanas mientras mantiene sesenta y seis abiertas en las comunidades que gobiernan; pero, en lugar de esto, prefiero hacerles una pregunta más sencilla: ¿cómo esperan que el mundo respete a España si ni siquiera ustedes son capaces de defender la soberanía española y una única voz que defienda nuestros intereses en el mundo? Piénsenlo.

Muchas gracias.

El president

Ara és el torn per als grups parlamentaris que no han presentat esmenes en aquesta moció per fixar la seva posició. I, en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Bon dia, consellers. Bon dia, diputats i diputades. Permeteu-me que faci una breu reflexió abans de començar la meva intervenció. Avui el Tribunal Suprem ha decidit mantenir el seu guió de repressió contra els exiliats independentistes (*alguns aplaudiments*), dos d'ells diputats d'aquesta cambra, saltant-se la llei d'amnistia. És la normalitat espanyola de la toga nostra, però, malgrat la repressió, no ens aturaran en el nostre compromís amb la independència de Catalunya.

Seré breu perquè ahir aquest Parlament va aprovar la proposició de llei de modificació de la llei d'acció exterior i de relacions amb la Unió Europea i creació del Cos d'Acció Exterior de la Generalitat de Catalunya, que fa el debat d'avui sobre la moció del PP redundant, per no dir irrellevant.

Des de Junts votarem en contra de la moció del PP, perquè estem a les antípodes del seu model d'acció exterior. Sota l'aparença de més transparència, millor gestió de recursos i eficiència, vostès volen tirar per la borda les competències de Catalunya d'acció exterior. Com Trump i els seus imitadors europeus, proposen reduir recursos i desmantellar una estructura d'estat que ens garanteix la nostra visibilitat, presència i veu al món.

Diputat Escribano, li recordo que el que proposa, de fet, és il·legal. Malgrat les retallades, els articles del 193 a 200 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya avalen

l'acció exterior de la Generalitat de Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*) Ja sabem que defensar els interessos de Catalunya i dels catalans no és el que motiva la seva política. Des de Junts volem una acció exterior catalana que no estigui supeditada a la política exterior espanyola i als seus interessos. Ni quan parlen sobre bona gestió de recursos tenen credibilitat. Fa no res hem descobert que han gastat milions en la campanya Operació Catalunya, una campanya dirigida a deslegitimar i desprestigiar Catalunya dins i fora del país.

Catalunya és una nació amb ambició d'estat, amb presència i veu pròpia a Europa i arreu del món. De fet, hi ha poques nacions sense estat que tinguin una estructura d'acció exterior com la nostra. I, per tant, l'hem de consolidar i expandir per seguir desenvolupant vincles amb països que comparteixin els nostres valors democràtics. En aquest sentit, també celebrem que el Partit Socialista s'apropri cada cop més al nostre model.

Vostès també han demanat tancar totes les delegacions del Govern a l'exterior, a excepció de la Delegació del Govern davant la Unió Europea. Curiosament, va ser l'única que va sobreviure al 155. Aquesta delegació és la nostra veu a Europa, i ara mateix té un objectiu clar, que és que el català sigui oficial a totes les institucions europees.

Però la política exterior catalana no s'acaba a Brussel·les. De fet, la limitació de la política exterior del Govern del PSC a Europa ens ha portat a aquesta perillosa situació. Avui, enmig d'una guerra aranzelària entre Estats Units i el món, no hi ha un delegat als Estats Units que pugui defensar els interessos dels catalans i les empreses catalanes.

Està clar que el taló d'Aquil·les de l'acció exterior catalana avui és el conseller Duch i la seva visió provinciana de la política exterior catalana. I, quan es tracta dels reptes i debats europeus, Catalunya està a les antípodes del posicionament del Govern espanyol. I crec que això el conseller no ho ha d'oblidar.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ruben Wagensberg i Ramon.

Ruben Wagensberg Ramon

Gràcies, president. No, molt ràpid. Crec que no entrarem gaire en el fons de la qüestió. És un tema que hem parlat moltíssimes vegades; és un tema que sovint portava Ciutadans legislatures anteriors aquí; és un tema reciclat. El que sí que podríem fer és, la propera vegada que el tornin a entrar, afegir un punt de sostenibilitat, de reciclatge, perquè llavors aquest punt potser sí que el votariem. Però crec que el fons de tot plegat no és el tema de les delegacions. De fet, crec que és un tema que no es creuen.

Ahir l'hi deia, el diputat de VOX, el diputat Tarradas. Jo crec que vostès es pensen que els hi trauran la feina, que els hi trauran els vots. I, francament, jo la veritat és que ho veig difícil mentre intentin imitar-los i, sobretot, mentre intentin imitar-los amb discursos que no tenen o no estan en coherència amb, com bé deia, el que fan vostès a les administracions allà on governen. És que és així.

I no és només amb el tema de les delegacions. L'altre dia en parlàvem a la comissió d'exterior. Ara s'ha posat de moda, entre els partits d'extrema dreta global, posar al centre del debat, no?, posar en el punt de mira les polítiques de cooperació al desenvolupament. I què fan vostès? Els més radicals contra les polítiques de cooperació al desenvolupament. I així ho van demostrar. Ostres, vam tardar cinc minuts..., mentre vostès parlaven, vam tardar cinc minuts a la comissió d'exterior a obrir les pàgines web de les comunitats on vostès estan governant i poder llegir, amb el mateix tonet i amb el mateix *retintín*, els títols de projectes de cooperació al desenvolupament que vostès a les seves comunitats subvencionen. Que vostès, quan es legisla

en el conjunt de l'Estat a través del Congrés dels Diputats, han votat a favor de tots els consensos de política de cooperació al desenvolupament.

El mateix, òbviament, passa amb les ambaixades. Ara els hi recordaven. No ho sé. Estan aquí posant en dubte una competència que no només és estatutària i constitucional, diguéssim, sinó que vostès l'apliquen i, bé, amb força. De fet, tant és així que tenen un ambaixador pel món que és català a Andalusia –Enric Millo a Andalusia–; que si mirem una mica les dades econòmiques d'aquella conselleria: 161 milions d'euros, dels quals, si ho desglossem, 41,7 són per a direcció i administració..., 30 milions. No queden gaire lluny dels 41 que s'apliquen aquí a Catalunya; 48 per a cooperació al desenvolupament, també a Andalusia.

No ho sé. Crec que el problema no és ni el cost. Crec que el problema no és la delegació. Crec que el problema és que vostès s'estan perdent enmig d'uns discursos i hi estan quedant atrapats, com també vam veure ahir al voltant del tema dels aranzels.

Parlava vostè ara de *sueldazos astronómicos*. Hòstia, que tenen Toni Cantó –que tenen Toni Cantó–, que li han inventat una oficina que es diu Oficina del Español, importantíssima a la Comunidad de Madrid: 75.000 euros per fer cinc convenis l'any 2022. I no se sap re més d'aquest senyor ni d'aquesta oficina, que ara és una direcció general. 1,7 milions per subvencionar la tauromàquia a València mentre s'eliminava la Unitat d'Emergències. Centro de Asuntos Taurinos –que tampoc sé exactament si és una assemblea de toros o què–: 3 milions anuals amb tot de càrrecs allà al País Valencià. Van col·locar una viceconsellera que cobra més que el president de la Generalitat de Catalunya, que el primer que fa és eliminar el topall de sou.

Vull dir, almenys amb els senyors de VOX jo no comparteixo absolutament re, però el que diuen és genuí. El que diuen ho pensen, que no vol dir...; és a dir, pensen el que diuen, que no vol dir que ho hagin pensat gaire, diguéssim, eh?, però almenys és genuí. En el vostre cas diria que no, perquè és molt fàcil trobar les incoherències en tot allò que estan criticant darrerament. Els hi passa una mica en alguns temes a Junts, diguéssim, amb Aliança Catalana. I és així. I és un problema que té ara mateix la dreta moderada, la dreta liberal, de trobar-se atrapats en certs discursos amb..., hòstia, la cosa que entra en contradicció amb les coses que aneu fent als vostres governs.

És que és així. Em sap greu.

El president

S'ha de fer referència al bon decòrum en la utilització de determinades expressions. En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula, per fixar la posició el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades... Aquesta moció del Partit Popular la veritat és que costa d'entendre, veient el que sí que fan en comunitats autònomes on vostès governen.

Hi ha un consens a nivell de totes les comunitats autònomes, i per això també es preveu a la normativa estatal que les comunitats facin acció exterior. Llavors, en aquest sentit, no hi aprofundiré més perquè crec que ho ha explicat perfectament el diputat Ruben Wagensberg.

Pensem que aquesta moció la votarem sencera en contra i que no té sentit. I és que estem en un moment en el que crec que hi ha un consens clau de que és molt important treballar en l'acció exterior. En un món canviant, en una situació complexa com la que tenim, el que no té cap mena de sentit és plantejar tancar totes les ofícines d'Acció Exterior de la Generalitat. Pensem que el que diuen no té cap mena de sentit en el món actual. I, a més a més, no té sentit tampoc perquè estem vivint un moment complicat en lo que respecta al multilateralisme i a les organitzacions i organismes internacionals en matèria de drets humans, on també Catalunya ha d'estar

present i el seu cos d'acció exterior, i han de treballar també per la defensa i promoció dels drets humans les persones que estan a les delegacions exteriors, com així ja ho han fet.

I és que acabem de viure, fa uns minuts, un exemple del que genera la internacional de l'odi. Estem en un moment en el que hi ha tota una corrent que vol decidir qui és català o qui és espanyol o qui és francès o qui és britànic pel seu color de la pell, per la seva religió, per la seva vestimenta i per la seva aparença. Això..., es va lluitar molt per garantir tot un sistema de dret internacional dels drets humans a tot el món, i no ho permetrem.

Llavors, l'acció exterior ha de treballar per enfortir aquest dret internacional dels drets humans. Perquè no podem tolerar que en parlaments com aquest es digui, per una foto i per l'aparença de la persona, qui és català o qui no ho és i no tolerarem mai. (*Aplaudiments.*)

A més a més, avui volia dir també que la millor resposta que podem fer és donar suport a la llei de creació del cos d'acció exterior, com vam fer ahir, treballar-la bé, treballar les esmenes i tenir la millor llei per poder enfortir aquest cos i que ho puguem fer entre totes les forces polítiques democràtiques d'aquest Parlament.

Ara bé, avui han presentat una moció sobre les delegacions. Quan serà la de cooperació? Perquè estem acostumats a la Comissió d'Unió Europea i Acció Exterior a veure també plantejaments molt semblants entre el Partit Popular i VOX –Aliança no, perquè mai ve, com a tantes altres comissions–, en els que ridiculitzen pel nom, la feina, la bona feina que fan totes les entitats de cooperació, no només de Catalunya, sinó de tot l'Estat espanyol.

Vostès volen atacar això. De VOX, jo m'ho espero. Del Partit Popular, sincerament, no, perquè també a les seves comunitats fan cooperació, una cooperació molt necessària, i crec que és trencar un consens democràtic bàsic de les darreres dècades al nostre país.

Llavors, aquí una qüestió molt clara té a veure amb que, en un moment en el que Trump ha decidit treure la major part de fons d'USAID i això està generant una greu crisi de la cooperació a nivell internacional, el que ha de fer aquest Parlament i el que ha de fer el Govern és redoblar l'aposta per la cooperació, perquè és la millor resposta que podem donar a la internacional de l'odi, perquè la resposta al teixit productiu també és donar suport a totes les entitats que fan cooperació a Catalunya.

I per això la millor resposta és que en les ampliacions de crèdit que es facin quedi molt clara l'aposta de caminar cap al 0,7. Ho diem molt clar: és una petició fonamental; hi hem de respondre. Hi han moltes entitats de molts països del món que estan tancant, molts programes que estan tancant, i hi hem de poder donar suport des d'aquest Parlament i des d'aquest Govern. Per això, la millor resposta és redoblar la força, redoblar el suport a la cooperació, un cop més, davant de tots aquests atacs.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. El Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra ha renunciat a utilitzar el seu torn i, per tant, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Rosa Maria Soberana Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Tenim el deure moral de denunciar l'opacitat i el malbaratament dels diners públics de l'estructura d'Acció Exterior. Lluny d'avançar cap a l'alliberament nacional, s'ha convertit en una eina al servei de l'autonomisme que projecta Catalunya cap a una trista comunitat més.

El processisme ens va prometre que les delegacions eren l'eina per preparar el reconeixement internacional de l'estat català. Van impulsar el Diplocat l'any 2012, que, malgrat dissenyar-se per projectar la imatge d'una Catalunya independent amb l'aplicació del 155, va ser un fracàs. I des d'aleshores hem assistit a la degradació

del projecte: delegacions que s'han convertit en simples oficines decoratives, guinguetes que només serveixen per pagar sous i lloguers desorbitats. Tant el sistema de contractació dels delegats com el procediment són opacs. Prioritzen amics i simpatitzants polítics sense garantir criteris de mèrits ni capacitats, com hem vist recentment amb el nomenament del delegat del Govern de la Generalitat a Perpinyà, pel qual demanem el seu cessament immediat.

Actualment, mantenim vint-i-una delegacions arreu del món, que, segons el Govern, cobreixen setanta-dos països amb més de seixanta oficines comercials, culturals i de cooperació. Avui, aquestes delegacions han perdut la seva finalitat. No treballen per Catalunya, no treballen per la independència i no tenen com a objectiu preparar el reconeixement internacional del futur estat català. Tot al contrari, s'han convertit en la seva veu a Madrid. Fins i tot hi ha delegacions a l'Àfrica meridional que estan vacants amb l'oficina oberta, o com la de Seül, inaugurada el 2023 i on l'única informació disponible és un correu electrònic.

El conseller Duch ha deixat clar que aquestes oficines han d'actuar amb lleialtat a l'Estat espanyol; és a dir, cap projecte de nació catalana, cap horitzó de sobirania, només la submissió a Madrid. Aliança Catalana exigeix una auditoria de les delegacions exteriors. Demanem la publicació de sous, lloguers i contractacions. Reclamem que cap euro dels catalans es destini a programes de cooperació que no tinguin un retorn directe al poble català. Instem el Govern a cancel·lar tots els projectes que destinen aquests diners a iniciatives que no responen a les nostres necessitats i que van contra la cultura i els costums catalans. Ja n'hi ha prou de regalar indiscriminadament els diners dels nostres contribuents.

Finalment, exigeix una revisió exhaustiva del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament per garantir que no s'utilitzi per finançar estructures alienes a la sobirania catalana. Catalunya no necessita oficines d'autonomisme exterior. No volem oficines de representació que siguin gestories de les ambaixades espanyoles. Volem institucions al servei dels catalans i d'un futur independent. Senyors del PP, vostès volen que Catalunya es projecti al món com allò que és. No volen una nació amb dret a decidir, volen una nació sotmesa a Madrid. El futur de Catalunya passa per ser una nació amb dret a decidir.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, per tal de fixar la seva posició, té la paraula el diputat senyor Alberto Bondesio Martínez.

Alberto Bondesio Martínez

Gràcies, president. Conselleres, diputades i diputats... Senyors del PP, saben què és l'eisotrofòbia? No ho busquin, ja els hi explico jo. És la por a veure's el propi reflex en una superfície reflectant. Sense ànim de banalitzar aquest trastorn d'ansietat..., però no es preocupin, que vostès no el tenen. Deixin-me, però, posar-los una miqueta davant del mirall, perquè compreguin que aquesta moció que ens presenten avui no només és un cúmul de despropòsits i de populisme, sinó que és un clar exemple d'allò que es critica i que es practica, eh? Per això, els hi votarem en contra de tots els punts.

No tinc clar que acabin tenint por del seu propi reflex, però, mirin, si com a mínim els pot ajudar a reflexionar una miqueta, ja em donaré per satisfet. Llegeixo: «Fomentar la seva imatge i la seva marca en els àmbits de la Unió Europea i de les diferents zones geogràfiques mundials» –ho repeteixo: mundials– «–Iberoamèrica, la Mediterrània i el Pròxim Orient, Àsia i Pacífic–, a través de la Comissió Interdepartamental d'Acció Exterior.» Diputades i diputats del PP, vostès estan en contra d'això, no? Doncs per què no li diuen al senyor Juanma Moreno Bonilla, president

de la Junta de Andalucía, que només s'assegui amb Brusselles i que deixi de fer acció exterior? Perquè això forma part del pla de govern de la Junta d'Andalusia.

A veure, qui li envia avui un missatge al secretari d'Unió Europea, Acció Exterior i Cooperació de la Junta de Andalucía, al senyor Enric Millo, militant del PP de Catalunya, perquè deixi de fer acció exterior? Qui truca, ara, al president de la Junta de Andalucía per demanar-li el cessament de la senyora Esperanza García, delegada del Govern de la Junta a Catalunya i també militant del PP? Perquè això és el que estem demanant, no? El cessament de totes les delegades i els delegats del Govern de la Generalitat. *(Alguns aplaudiments.)*

Mirin, segueixo –segueixo–: «Conèixer la seva realitat i difondre els valors de la cultura madrilenya a l'estranger dins de l'estratègia de migracions.» Senyores i senyors, aquest és l'objectiu 4 de la Direcció General de Cooperació amb l'Estat i Unió Europea de la Presidència de la Comunitat de Madrid. Pregunta: difondre els valors de la cultura madrilenya a l'exterior es desvincula també de la necessitat real de la ciutadania –de la salut, de l'educació–, com apunten que també ho és la part de l'acció del Govern de la Generalitat? Li enviaran avui, també, un missatge a la senyora Ayuso per dir-li que els quasi 500.000 euros que té des de la seva presidència amb entitats, amb convenis amb entitats de la direcció general d'Unió Europea és un malbaratament? O només és un malbaratament si aquests convenis els firma el Govern de la Generalitat de Catalunya?, eh? Qui truca avui a la senyora Ayuso en el seu *tour* per anul·lar el projecte al Perú d'abastiment d'aigua on participa el canal d'Isabel Segona? O a aquest millor no? Perquè, com deia la senyora Ayuso, «en este lugar hay población que está sumida en la pobreza y, sin embargo, es alegre», eh? *(Remor de veus.)*

Mirin, ja per últim –ja per últim–, qui trucarà avui al senyor Feijóo per demanar el tancament de la delegació de la Xunta de Galícia a Montevideo?, eh? Com demanen que facin avui el Govern de la Generalitat, tancar les delegacions. Trucarà avui al senyor Feijóo a algú de vosaltres per dir-li que el delegat del Govern de la Xunta de Galícia cobra tres mil euros a la delegació de Buenos Aires, més que la delegada del Govern de la Generalitat de Catalunya a Brusselles, a qui volen retallar-li el sou? *(Alguns aplaudiments.)*

Miri, diputades i diputats, per què no volen que la Generalitat de Catalunya tingui el mateix que vostès defensen a Madrid, a Andalusia o a la Comunitat Valenciana? Per què neguen als catalans i a les catalanes la nostra acció exterior, en un moment de complexitat internacional? Per què s'han de tancar les vint-i-una delegacions de la Generalitat de Catalunya i han de seguir les vint-i-una a Andalusia o les divuit del País Valencià? Per què? Doncs mirin, jo els hi dic: perquè a vostès tot allò que suposi confrontació ja els hi està bé, peti qui peti. Vostès no defensen els interessos dels catalans i de les catalanes. Per això, la majoria de catalans i catalanes no els voten.

Mirin, diputats i diputades del PP, facin un favor: mirin-se al mirall, reflexionin i, quan vulguin col·laborar amb el Govern de Catalunya, igual que ho fan o en la mateixa línia que ho fan a Madrid o a la Comunitat Valenciana, truqui'ns, que estarem encantats de col·laborar-hi.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Señor Bondesio, entiendo perfectamente que usted sepa el significado de ese trastorno, porque ustedes se avergüenzan cada vez que se miran al espejo: amnistía, indultos, eliminación de la malversación... Son ustedes los reyes

del mirarse al espejo y no saber qué narices son ese día. Cada vez que ustedes se levantan por la mañana, no saben qué van a ser.

Señor Bondesio, el problema de traerse las intervenciones preparadas es que hacen bastante el ridículo. Usted, el diputado de la CUP, el diputado de Esquerra... (*Remor de veus.*) A ver, escúchenme. Escúchenme –escúchenme. Les he especificado que el Partido Popular no está en contra de que puedan existir delegaciones, pero esas delegaciones, señor Bondesio, tienen que adaptarse acorde a la ley. Me cita usted Andalucía y me cita usted Madrid, las dos comunidades autónomas que más inversión extranjera captaron el año pasado. ¿Y en Cataluña, señor Bondesio, para qué narices sirven las delegaciones? Para expandir el *procés*, para colocar amigos y para hacer gastos.

Mire, si no se le cae la cara de vergüenza de que el delegado de Cataluña en Estados Unidos pudiera gastar, en dos meses, setenta mil euros en gastos personales... ¿Usted sabe qué significan setenta mil euros para una persona de a pie? Es el doble del salario medio de una familia española aquí. Y en dos meses sus delegados se lo pulen en viajes, en comidas, en cine, en fiestas. Se les tendría que caer la cara de vergüenza, pero ustedes de eso no tienen. Es la constatación de lo que ustedes van a hacer aquí hoy. Podría enumerar cientos de cosas más, pero no lo voy a hacer, señor Bondesio, porque me faltaría tiempo en todo lo que queda de pleno. Así que, señor Bondesio, da vergüenza lo que hacen aquí.

Y el Partido Popular seguirá proponiendo esto, por mucho que ustedes nos llamen «extremistas», «extrema...» lo que sea. Me da igual. Porque yo me miro al espejo y sé que lo que estoy defendiendo es la voluntad de los catalanes. Y ustedes, la voluntad de seguir ahí sentados contentando a toda esta gente. (*Remor de veus.*) Así que, señor Bondesio, lo siento mucho, pero dan vergüenza.

(*Remor de veus.*)

El president

Són interpellacions pròpies del debat parlamentari.

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 17, 18 i 19 de l'ordre del dia.

Crido a votació.

(*Pausa llarga.*)

Iniciem ara les votacions a les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de lluita contra l'ocupació il·legal d'habitatges (continuació)

302-00081/15

Comencem amb la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de lluita contra l'ocupació il·legal d'habitatges.

Iniciarem la votació conjuntament amb els punts 1, 2.a, 2.b, 2.c, 2.d, 3.a i 3.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 104 vots a favor, 30 vots en contra i cap abstenció.

Continuem votant el punt 1 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 93 vots a favor, 30 vots en contra i 11 abstencions.

Votem ara al punt 2.e.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 104 vots a favor, 30 vots en contra i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt 2.f.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 117 vots a favor, 4 vots en contra i 13 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la xacra de l'ocupació il·legal d'habitatges i els seus efectes en la seguretat dels barris i en el mercat de l'habitatge (continuació)

302-00083/15

Procedim a votar ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la xacra de l'ocupació il·legal d'habitatges i els seus efectes en la seguretat dels barris i en el mercat de l'habitatge.

Votarem de manera conjunta tot el text.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 107 vots en contra, 25 vots a favor i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció exterior (continuació)

302-00080/15

I, finalment, votarem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció exterior.

Iniciem la votació amb els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 25 vots a favor i 2 abstencions.

Votem de manera conjunta els punts 3, 4, 5 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 109 vots en contra, 25 vots a favor i cap abstenció.

I, finalment, votarem els punts 6, 7 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional del Poble Gitano

401-00023/15

Tot seguit procedirem a la lectura de la declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional del Poble Gitano. I permetin-me que doni la benvinguda als representants del poble gitano a Catalunya, representats per diverses entitats. Benvinguts al Parlament de Catalunya. Dono la paraula a la diputada i secretària quarta, la senyora Judit Alcalá, perquè iniciï la lectura d'aquesta declaració.

La secretària quarta

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional del Poble Gitano.

»La presència del poble gitano al territori català marca l'inici d'una llarga història compartida del 1425 ençà. Tant ha estat així que la comunitat gitana de la Cata-

lunya de les dues bandes del Pirineu –al Principat i a la Catalunya del Nord– va fer també seves la llengua i la cultura catalanes.

»Amb aquesta declaració, el Parlament de Catalunya vol expressar el reconeixement institucional del poble gitano com a part essencial del teixit econòmic, social i cultural de Catalunya. Alhora, reafirma el compromís ferm i actiu en la lluita contra l'antigitanisme, una xacra encara present que només es pot superar amb la determinació, la justícia i l'educació.

»Cal mirar al futur amb confiança. El Parlament de Catalunya reafirma el seu compromís amb la igualtat d'oportunitats, amb una educació inclusiva i de qualitat, amb l'accés digne a l'habitatge i al món laboral, i amb la participació activa i protagonista del poble gitano en tots els àmbits de la vida pública. Només amb el respecte mutu, la reparació històrica i una convivència realment igualitària es podrà avançar cap a una societat més justa, cohesionada i democràtica.

»Aquest 8 d'abril, el Parlament de Catalunya s'uneix al crit de "Opré, roma!" per a celebrar l'orgull i la riquesa de la cultura gitana, per a honorar les seves aportacions i reconèixer les seves lluites —que són les de tothom— i per a renovar, amb esperança i determinació, el compromís col·lectiu de construir un país on tothom, sense excepció, pugui viure amb dignitat i llibertat.

»Per tot això, avui el Parlament de Catalunya s'uneix al poble gitano en la celebració, en la lluita i, sobretot, en l'esperança. Perquè un futur millor és possible.

»Per la dignitat, per la memòria, per la igualtat: "Opré, roma!"»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Senyores i senyors, abans de suspendre la sessió...

Commemoració del quaranta-cinquè aniversari del restabliment del Parlament de Catalunya

Voldria dedicar dos minuts a recordar i commemorar que tal dia com avui, el 10 d'abril de l'any 1980, fa quaranta-cinc anys, es va celebrar en aquest hemicicle la sessió de constitució del Parlament, restituint després de la guerra i la dictadura franquista.

Era la primera legislatura en democràcia, la segona legislatura hereva d'aquella primera de l'any 1932. Es recuperava una institució que havia estat preservada a l'exili des de llavors. Aquest hemicicle va romandre tancat, tapiat durant trenta anys. No hi ha cap altre cas a Europa d'un hemicicle no només tancat políticament, sinó físicament, durant un període tan dilatat.

Va ser un dia de joia, en paraules del president Tarradellas durant l'acte inaugural que es va celebrar a aquesta hora aproximada, a quarts d'una del migdia, davant dels 135 diputats: 128 homes i 7 dones. Avui, a aquest Parlament hi ha més diputades dones –seixanta-vuit– que homes –seixanta-set. Josep Tarradellas va recordar que aquell Parlament era la millor resposta i la més positiva al pensament i la voluntat d'anar pel camí que ens havia de portar a fer del nostre país un poble de progrés, de tolerància i de benestar.

Uns minuts més tard, ja a quarts de dues, el president de la Mesa d'Edat, Josep Maria Poblet, donava per constituït el Parlament de Catalunya. I a la tarda es va escollir el nou president del Parlament, el molt honorable senyor Heribert Barrera. Ambdós van dedicar unes paraules carregades de consciència nacional, d'un altíssim sentit institucional, de voluntat de governar la Catalunya que ha de ser la Catalunya de tots, tal com subratllava Josep Maria Poblet; de fer que sigui realment un model i paradigma de la nova etapa democràtica i treballar per a tots els catalans, sigui quin sigui el seu origen, en paraules d'Heribert Barrera.

Amb l'eco d'aquelles paraules, voldria recordar, doncs, avui aquell moment amarat d'esperança i d'un alt sentit de responsabilitat, una responsabilitat de ser dignes de les esperances que els catalans i catalanes havien dipositat en els diputats electes, de no malbaratar tots els esforços que s'havien esmerçat per arribar a aquell dia.

Senyores i senyors diputats, siguem-ne dignes.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

S'aixeca la sessió.

La sessió se suspèn a la una del migdia i onze minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el lletrat major i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bona tarda. Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model d'escola catalana

302-00082/15

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model d'escola catalana. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per exposar-la té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, gràcies per ser aquí i per escoltar aquesta moció, que, en el fons, després de la interpellació a la consellera, el que sobretot volíem centrar-la és en aquesta preocupació que tenim pel català, perquè per Junts la llengua és irrenunciable, i nosaltres farem el que calgui per defensar el seu respecte, el seu ús, el seu coneixement, el seu aprenentatge i, naturalment, la seva oficialitat. I, per això, estem preocupats, preocupats per aquesta constant i contínua persecució política que pateix la nostra llengua al llarg del temps i també per un constant, premeditat i conscient atac al català, perquè, en el fons –i els que ho fan ho tenen clar–, és un eix vertebrador de la nostra nació.

Un atac que s'ha anat intentant al llarg del temps i que encara continua, amb lleis, amb censures, amb partits polítics que neixen per a aquesta funció i amb partits polítics que continuen amb aquesta obsessió, i amb unes ingerències judicials constants, com ara la que vam tenir del vint-i-cinc per cent del castellà en algunes escoles, que no segueixen cap tipus de criteris pedagògics i, si més no, només és una persecució política, i la por de sentències que posen en perill la nostra escola, la nostra autonomia dels nostres centres, el perill de la llei d'educació de Catalunya i un atac directe a una llei que va ser aprovada en aquest Parlament i que va tenir un ampli suport.

I, a més a més d'aquesta persecució política, el que ens preocupa també és afegir-hi els mals resultats que hi ha en el coneixement i l'aprenentatge de la nostra llengua catalana. A les escoles, ara que estem en plens exàmens de competències bàsiques, tenim un punt d'esperança a veure si veritablement aquests resultats comencen a millorar, que, en algunes àrees, es va començar a veure una certa millora, però sí que és veritat que en el català portem tres anys que estem en retrocés. Sí que s'ha de dir que la comunitat educativa ja comença a plantejar una certa queixa a

aquestes competències bàsiques, perquè al fer-se tan d'hora a l'abril encara no hi han acabats tots els temaris.

Però, tot i així, el que nosaltres volem, i per això aquesta moció..., demanem una colla de punts, que, sobretot, el que és aquell paper de valentia, força, determinació i lideratge institucional per salvar la nostra llengua i, sobretot, aquesta escola catalana; per plantar cara, com va fer aquest Parlament –i plantar cara també al Govern–, a qualsevol intromissió judicial, perquè ens cal si volem continuar tenint la nostra llengua intocable. I també, naturalment, a part d'aquest posicionament polític, tota una colla de mesures hem demanat, doncs, per millorar aquests mals resultats i, sobretot, per assegurar el domini real i efectiu de la llengua catalana dels nostres joves. I, aquí, donant molta força als projectes lingüístics de les escoles i al paper que ha de jugar també la inspecció educativa.

Perquè, en el fons, tots sabem –i ja és una evidència– que estem en emergència lingüística i que el coneixement i l'ús social del català està disminuint. I em sembla que hauríem d'estar també atents que també hi han molts col·lectius que estan demanant fins i tot que a les escoles es facin més hores de llengua. Perquè si volem veritablement que als joves, doncs, els hi puguem donar aquesta formació, els hi puguem donar aquestes oportunitats en un món que cada vegada és més digital, ens sembla que és important aquest domini de la llengua.

I, mireu, si tu vols aprendre, si tu vols llegir, si tu vols comprendre, com més llengües entenguis o aprenguis, podràs tenir més bons coneixements. I en això a mi sempre em ve una imatge, si miro ara les escoles, que és el canvi d'indumentària quan veus nens i nenes entrant a escoles, o joves. I direu: «Què vols dir canvi d'indumentària?» Doncs sobretot em refereixo a que jo, quan abans potser anava a l'escola, quan exercia de professora, veia més aquelles motxilles, aquelles bandoleres plenes de llibres, que, en el fons, ara, a darrere del món digital i de la intel·ligència artificial, està desapareixent. I tots sabem que la lectura és clau per dominar la llengua.

A part d'això, també nosaltres el que demanem en aquesta moció és millor dotació –deu dotacions més– d'aules d'acollida accelerades, sobretot per donar l'oportunitat a joves que entren en el nostre sistema escolar a final, normalment, de l'ESO i que els hi hem de donar aquelles eines per a l'aprenentatge de la llengua i també per a la seva inserció. I, naturalment, protegir tot el mapa escolar de zero a tres anys, protegint tant el que són les escoles, doncs, públiques com les que són privades, perquè donem així, veritablement, la possibilitat de que qualsevol nen i nena i família puguin tenir accés al que és el món escolar.

I, per últim, evidentment, també el que és el mapa escolar d'escoles de música, tant privades com també públiques, perquè són aquella font de cultura, font de cohesió en barris i ciutats i que, senzillament, demostrin quin estil de país volem, un país que sobretot vetlli, i cuidi, per la cultura, per la seva llengua, per la seva nació i, per descomptat, per les seves escoles, que són el futur.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, presidenta Erra. Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. Per poder-les defensar davant del Ple, té la paraula en primera instància, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Consellera... Doncs aquesta moció de Junts per Catalunya parla del model d'escola catalana, i aquí hi han dues qüestions: la primera, la llengua, i la segona, el model publicoprivat que vostès defensen.

Sobre aquesta segona qüestió no ens entendrem. El punt 4 encarna perfectament aquesta defensa que vostès fan, i, per això, una de les esmenes era sobre el punt 4; no ens l'han acceptat, i hi votarem en contra. Al punt 5 ens hi abstindrem.

I no ens podem entendre perquè defensem models antagònics. Nosaltres defensem una sola xarxa, pública, de qualitat, en català, lògicament, i, a més a més, volem extrapol·lar-ho a tots els àmbits, també al zero-tres, i per això aquesta esmena. Nosaltres entenem que hem d'avançar cap a un zero-tres universal i de qualitat. Quan parlem d'universal, estem parlant d'augmentar les places públiques, perquè cada any –i enguany passarà també–, al maig, tindrem milers de famílies que s'han quedat sense plaça pública a les llars d'infants. I no podem garantir aquesta universalitat sense augmentar aquesta oferta de places públiques.

Però ara naltros pensem que hem d'anar més enllà d'aquesta universalitat i garantir la qualitat, perquè, si no, el que tindrem, si mai arribem a garantir la universalitat, són aparcaments per a nadons, i no volem això. Nosaltres el que volem és garantir la qualitat educativa en aquesta etapa vital dels nostres nadons.

Això significa reduir ràtios. Ja ho hem dit molts cops: tenim de les ràtios més elevades de tot Europa, que són una autèntica barbaritat. I vol dir, a més a més, millorar condicions laborals de les professionals i que la Generalitat comenci a assumir la seva responsabilitat en molta major mesura del que ho ha fet fins ara. De fet, pensem que la Generalitat ha d'assumir la competència en el zero-tres com una etapa educativa més.

De fet, és una realitat que molts ajuntaments estan ofegats ara mateix per poder mantenir les seves llars d'infants municipals. Tant és així que tenim l'exemple de Sant Pere de Vilamajor, on l'ajuntament externalitzarà l'escola bressol. I nosaltres pensem que la millor manera per impedir-ho seria que la Generalitat incorporés aquesta llar d'infants, aquesta escola bressol en la seva xarxa pública. No és així. En fi.

Per tant, nosaltres defensem un zero-tres universal i de qualitat, que vol dir més places públiques, menys ràtios i que la Generalitat n'assumeixi la responsabilitat. No ens han acceptat aquesta esmena. Ho lamentem, perquè pensem que són coses de sentit comú. Però, en qualsevol cas, sí que ens podem entendre en l'altra qüestió, en els altres tres punts, que tenen a veure amb la llengua.

Hi hem presentat dues esmenes, que ens han acceptat. Hem transaccionat per una qüestió de matís. Res a dir sobre l'increment d'aules d'acollida accelerades: funcionen, són efectives, incrementem-les. I sobre el pla del català, doncs, d'acord, però nosaltres pensàvem que calia concretar-lo, i per això parlem una mica del nostre llibre. No és el nostre llibre, és una proposta, que és el pla de xoc per una educació en català, i agafem les propostes que recollim en aquest pla, que parteix de la premissa que l'escola és un àmbit estratègic per garantir l'aprenentatge i l'ús de la nostra llengua; que la metodologia més efectiva a aquest fi és la immersió lingüística, però que aquesta no s'està aplicant. Malgrat que nosaltres hem fet veure que sí, això no s'està aplicant, i cal fer-ho. I, aquí, les propostes que nosaltres els hi fem, doncs, tenen a veure amb revertir la situació que tenim ara mateix d'un sistema que no està garantint la competència bàsica en català del conjunt de l'alumnat, i això té efectes en clau d'igualtat d'oportunitats, de pèrdua d'igualtat d'oportunitats, manca de cohesió social i territorial i fins i tot té efectes en el futur de la llengua.

Les propostes que nosaltres els hi hem fet en forma d'esmena, i que agraïm que hagin acceptat, són, hi insisteixo, les que surten en el nostre pla de xoc i que parlen, doncs, d'implementar una prova multinivell a l'alumnat de quart d'ESO per tal d'avaluar realment quina és la seva competència en llengua, quina és la seva competència lingüística, i veure si tenen un nivell de C1 o de B1 o de B2. Però també tenen a veure amb el que és garantir l'acollida lingüística real del conjunt de l'alumnat nouvingut, garantir la competència professional dels docents de català, la formació de totes les professionals en la metodologia immersiva –perquè això avui no està succeint–, garantir l'acció de la inspecció educativa per tal que es faci efectiva aquesta immersió lingüística i es compleixin els plans lingüístics de centre, catalanitzar la formació professional i garantir l'ús del català als patis o a les extraescolars.

I, d'altra banda, amb relació al primer punt, que també hem esmentat, que té a veure amb les ingerències dels tribunals espanyolistes, nosaltres, l'esmena que fèiem anava en el sentit de concretar què vol dir aquesta resposta. Aquesta resposta significa posar-nos al servei d'un desbordament d'aquestes sentències, i pensàvem que s'havia de concretar, i així ho hem explicitat –i acabo. Nosaltres valoràvem la necessitat de parlar d'aquest desbordament, perquè podem tenir els millors plans del món en clau de llengua que, si no exercim sobirania per implementar-los, queden en paper mullat. I per això precisament la CUP ja vam explicar que no signàvem el pacte nacional per la llengua, perquè, al final, si no estem disposats a anar contra l'Estat, que és qui ens està negant els nostres drets lingüístics, de poc serveix. I, per tant, ha de ser un pacte contra l'Estat i no que vagi de la mà de l'Estat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Gisela Navarro i Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Sempre em toca parlar després de gent alta. Comparat amb mi, sí. (*L'oradorariu.*) Bé, bona tarda a tothom. Quan parlem aquí, en aquesta cambra, sobre educació, continuo considerant que els diferents grups sempre intentem buscar els consensos, perquè som conscients, plegats, de que la necessitat d'acords en aquesta matèria és, «si cap», més important que en la resta. Per això aquesta moció ens sorprèn una mica, i explico per què.

Ens sorprèn una mica perquè demana allò que ja està demanat. De fet, en les darreres mocions que parlaven sobre educació de manera reiterada i profunda, vàrem parlar sobre la necessitat i la voluntat política de garantir una escola d'èxit, una escola de qualitat i en català. De fet, el propi Grup de Junts va presentar una moció, amb una bateria de propostes, que va ser àmpliament aprovada i que coincidíem en moltes, i avui sembla que estem reiterant alguns d'aquells temes. Com podem explicar, llavors, a la gent que ens està seguint o als grups que componem aquesta cambra, a la resta de la ciutadania, que fem una moció, la consensem, la transaccionem, votem, busquem acords, consensos, l'aprovem, i després, al Ple següent, en presentem una que parla del mateix tema? Què passa, que partirem de zero cada vegada amb alguns temes?

I ens sorprèn també aquesta moció perquè considerem que aquesta vegada sembla que la moció busca una miqueta el matís que ens diferencia i no el marc que ens uneix, com ha estat en algunes altres ocasions. En aquesta moció, cap de les esmenes socialistes s'han acceptat, i creiem que no eren ni esmenes descafeïnades ni esmenes que els hi faltés concreció. Els en llegeixo un parell molt ràpidament: «Elaborar per al proper curs un pla de mesures específiques per garantir el ple domini oral i escrit en català, d'acord amb el que disposa la LEC», «Incrementar les places públiques d'escola bressol conjuntament amb el món local per garantir la universalitat de l'oferta pública del primer cicle d'educació infantil de manera progressiva i millorar el seu finançament tant a les escoles bressol com en les llars d'infants d'iniciativa social per garantir el dret a l'educació», etcètera, etcètera. Com vostès poden veure, no són descafeïnades, sinó que són poc concretes. De fet, parlen de dos coses molt importants que feia molt de temps que no es parlaven i que, a poc a poc, s'han anat parlant, com és el finançament de les escoles bressol.

Han preferit vostès transaccionar coses com la catalanització de l'FP. Que, bé, és una anècdota, però, mirin, nosaltres sabem que tenim models molt diferents –i també la diputada de la CUP ho explicava–, però, mentre no fem aquest front comú del que jo parlava al principi per defensar el sistema català, la cosa no anirà molt bé. Si fragmentem els nostres discursos mirant-nos el melic i que, evidentment, tothom

considera que té la raó i que posseeix aquesta raó, no estarem defensant el sistema català, i molt menys la llengua catalana.

Nosaltres seguirem fent aquests esforços i, tot i que no ens agraden les paraules que vostès estan utilitzant en algun moment, votarem que sí a aquests acords. Aquest grup té molt clar el compromís amb la qualitat educativa, perquè sabem que és l'únic que tenim molts i moltes de nosaltres.

Ens abstindrem, evidentment, en aquells acords que proposen un canvi diferent, però que comparteixen l'objectiu amb nosaltres. Per exemple, no només estem d'acord amb augmentar el màxim possible els recursos i totes les modalitats d'aules d'acollida. En aquest curs se n'han obert vuit d'intensives en territoris que necessitaven un enfocament intensiu per abordar la realitat multicultural. I és un projecte que està en forma de pilot, com vostès ja saben, i que té la intenció, òbviament, i la voluntat de créixer i de respondre a la necessitat.

I, evidentment, votarem que no als acords que el que busquen és confrontar els models, perquè, quan es confronta i quan s'assenyala la diferència per sobre del que ens uneix, sempre perd l'educació. En tenim molts exemples, que, evidentment, no m'hi aturaré.

Des del Grup del PSC i Units per Avançar no utilitzarem aquesta estratègia de confrontació ni d'assenyalar res. Intentarem sempre buscar el consens. Ho vam fer des de l'oposició, i ho farem ara que estem al Govern.

Els convido, per tant, de nou a treballar plegats, a arribar a consensos per avançar en les polítiques públiques educatives, a crear noves eines per assolir aquesta qualitat educativa que a Catalunya ens mereixem.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. Bona tarda, consellera. Nosaltres coincidim una mica, bastant, amb el que ha exposat ara la diputada Navarro sobre que és una moció que presenta la majoria dels punts que han estat debatuts de forma àmplia en altres iniciatives parlamentàries prèvies. Per exemple, a la moció que Esquerra Republicana presentàvem al Ple de febrer, ja demanàvem que l'escola catalana cal defensar-la davant de qualsevol ingerència judicial, que la presència de les llengües oficials a l'ensenyament s'ha de determinar exclusivament per criteris pedagògics i criteris sociolingüístics, i que, evidentment, cal impulsar reformes i cal impulsar les accions que siguin necessàries, les que calguin, per protegir l'escola catalana davant de la possible sentència del Tribunal Constitucional en contra de la normativa catalana.

El punt 2 també coincideix amb el pla estructural que Esquerra Republicana demanàvem: implementar el curs que ve, 2025-2026, un pla de suport a l'aprenentatge de la comunicació oral, de l'escriptura i de la lectura –nosaltres, en aquella ocasió, també hi afegíem les matemàtiques–, dotant-lo de recursos per millorar la formació inicial, materials pedagògics, guies curriculars, tant, per una banda, millorar els resultats acadèmics, però també, per l'altra, reduir desigualtats.

Compartim plenament el desplegament al territori de les aules d'acollida accelerada. Pensem que és la millor manera d'acollir l'alumnat adolescent nouvingut per tal que, per una banda, pugui incorporar-se a l'aula amb més preparació per treballar els objectius educatius, però també per garantir l'accés al batxillerat i a la formació professional amb més garantia d'èxit. I, de fet, el curs passat, amb el pla pilot, es va demostrar que a l'aula accelerada els alumnes aprenen en tres mesos el que trigarien un curs sencer a aconseguir.

Pel que fa al punt 4, completar la gratuïtat de l'escola bressol i garantir una plaça per a tothom és una de les prioritats d'Esquerra Republicana. És sabut que forma

part dels acords d'investidura. L'escolarització de l'etapa zero-tres té un paper clau en el desenvolupament dels infants i actua com a factor afavoridor de l'èxit escolar. I, per altra banda, també evita que les dones hagin de triar entre la cura de la canalla i la seva trajectòria professional. I la gratuïtat que el Govern republicà va començar a desplegar a l'anterior legislatura en l'escolarització dels infants d'infantil 2 hi facilita l'accés. De fet, aquesta mesura va venir acompanyada d'una política molt activa d'obrir fins a 144 escoles bressol als municipis rurals per afavorir aquest equilibri territorial que tots defensem.

Ara pensem que és el moment de continuar la feina engegada i culminar la gratuïtat dels dos cursos restants d'infantil. Però també és moment de fer un pas endavant, un pas endavant que ha d'anar en la direcció de declarar per llei la universalitat zero-tres, és a dir, que tots els infants del país tinguin aquest dret reconegut per poder tenir una plaça gratuïta de primer cicle d'educació infantil i de qualitat, i fer-ho, evidentment, de la mà del món local.

En aquest punt, de fet, havíem plantejat una esmena, que no ens han acceptat. No compartim l'equiparació del finançament independentment de la titularitat de les llars d'infants, però sí que pensem que en aquelles poblacions tensionades, per tant, on ara per ara no es pot garantir una plaça pública, l'Administració ha de trobar algun mecanisme d'accés a algunes llars, però, evidentment, complint les mateixes condicions equiparables a les de la xarxa pública.

Per últim, el darrer punt, on també vinculaven l'equiparació pública i privada, en aquest cas a les escoles de música; no ho compartim. Pensem que primer cal cobrir les necessitats del sector públic. Hem d'arribar com a mínim a un terç del cost mitjà per alumne, que avui dia encara no s'hi arriba. No ens han acceptat l'esmena que anava en la direcció d'impulsar models de cooperació territorial –consorcis, mancomunitats– a través d'experiències de consells comarcals que existeixen i que ja funcionen, per tal d'oferir-ho en aquells municipis on no hi ha oferta pública d'escoles de música. Per tant, ens sap greu que no hàgim pogut arribar a un acord en aquest punt.

Bé, i per acabar, diputada Erra, votarem a favor dels tres primers punts de la moció. Agrair-li la transacció a què hem pogut arribar conjuntament amb la CUP, l'esmena que ens ha estat acceptada. I, malgrat que el seu model és diferent del nostre o el nostre model és diferent del seu, en alguns àmbits sempre trobarem consensos i punts de trobada importants.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Ara poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Consellera Niubó... Avui Junts ens presenta una moció en defensa del model de l'escola catalana. A mi, la veritat, em sembla una mica agosarat defensar el model actual de l'escola catalana. Em sorprèn que vostès encara diguin fins a la sacietat que es tracta d'un model d'èxit, perquè no ho és. No pot ser un model d'èxit aquell que ens ha portat a les pitjors dades de qualitat educativa de tot Europa, sobretot en matemàtiques i comprensió lectora. No pot ser un model d'èxit aquell que encara manté gairebé mil barracons a les escoles catalanes. Aquest, com a mínim, no és el model d'èxit que defensem des del Partit Popular.

Per tant, el que mostren les dades és que necessitem una reforma urgent i profunda en el model educatiu, i no precisament reforçar l'actual. I el que és igual o encara més greu és que vostès ja al primer punt ni es camuflen; demanen obertament seguir incomplint la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Una

sentència en la que s'estableix que cal garantir, com a mínim, la vehicularitat del vint-i-cinc per cent de les dues llengües cooficials de Catalunya: el català i el castellà. En democràcia, les sentències judicials s'acaten i es compleixen, agradin o no. Però vostès parteixen d'una idea molt sectària i que argumentalment no se sosté per enlloc. És a dir, segons vostès, si la llengua vehicular al cent per cent és el català, és fantàstic i es respecten els drets de tothom, però demanar només un vint-i-cinc per cent de castellà és un atac gravíssim contra els drets i les llibertats. Imposar el cent per cent d'una de les llengües cooficials representa llibertat i democràcia i segueix un suposat criteri pedagògic; en canvi, demanar un tímid vint-i-cinc per cent de l'altra és autoritari i un atac contra Catalunya.

Crec que han de fer una volta a l'argument, perquè no s'aguanta per enlloc. El rigor i l'equanimitat no es troben precisament entre les seves virtuts. Com deia, les sentències judicials s'acaten i es compleixen. Perquè llençar missatges a la ciutadania per part de les institucions on es demana saltar-se les sentències i burlar les lleis és molt perillós.

A Catalunya tenim un greu problema amb la inseguretat, la delinqüència i l'ocupació. Crec que això ho hem parlat aquest matí i hi estem bastant d'acord. Creuen vostès que els delinqüents deixaran d'actuar quan tots vostès es passen pel forro les sentències judicials i es neguen a complir les lleis? Els seus incompliments i les seves crides a l'enfrontament quan han estat governant han convertit Catalunya en un paradís per a ocupes i delinqüents. Són vostès la seva millor coartada per seguir delinquant. Perquè si vostès no compleixen les sentències i se salten les lleis, per què ho han de fer ells?

Però, mirin, com a mínim vostès, senyors de Junts, tenen la decència de no amagar-se'n –això els hi hem de dir–: diuen que incompliran les sentències i ho fan. Són coherents amb el que prediquen. Però, senyors del PSC, no hi ha cap mena de diferència entre un govern de Junts per Catalunya o un d'Esquerra Republicana amb el seu. Fins quan pensen vostès també incomplir les sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya? Salvador Illa és el president de la Generalitat, efectivament, però a efectes pràctics qui governa són Puigdemont i Junqueras. Tant és així que fins i tot Pedro Sánchez negocia les qüestions que afecten la Generalitat de Catalunya amb Junts i amb Esquerra Republicana, però mai amb el senyor Illa.

Es queixen tot el dia de la dreta i que si el PP és molt perillós i que si som molt dolents i tota aquesta història, però són vostès un veritable perill per a la democràcia: no compleixen les sentències dels tribunals, pacten amb un pròfug de la justícia, indulten i amnistien condemnats per sedició i redueixen les penes pels delictes de corrupció. Pedro Sánchez i el PSC, efectivament, són un perill per a la democràcia.

Senyors de Junts, com poden comprendre, votarem en contra dels punts 1 i 2 de la seva moció. I, pel que fa a la resta de propostes, doncs, vostès n'incorporen algunes que des del Grup del Partit Popular hem demanat i estem desenvolupant a comunitats autònomes on governem, com la universalitat de l'I2, que l'educació dels zero a tres anys, tant en centres públics com privats, sigui gratuïta. Per tant, estem contents de que ho incorporin a la moció. I, evidentment, també recolzarem les propostes que tracten d'incrementar les aules d'acollida i incrementar també el pressupost per a les escoles de música.

Moltes gràcies.

El president

En representació del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, president. Senyora consellera, senyors diputats, molt bona tarda. Junts nos presenta esta moción intitulada «sobre el model d'escola catalana». Cuando leí este título de este sintagma –así se denomina en gramática o, si prefie-

ren ustedes, este concepto unívoco, expresado en un término que está compuesto por seis palabras, según la lógica en filosofía—, pensé —pensé— que se referiría a restaurar inmediatamente el ruinoso *model d'escola catalana* que tenemos que sufrir. Pues no. ¡Iluso de mí! ¡Iluso de mí! Mi esperanza se desvaneció como al inmortal Machado cuando escribió aquellos versos: «Anoche cuando dormía / soñé, ¡bendita ilusión!, / que una fontana fluía / dentro de mi corazón. / Di, ¿por qué acequia escondida, / agua, vienes hasta mí, / manantial de nueva vida / de donde nunca bebí?»

Pues bien, Junts... (*Remor de veus i aplaudiments*.) Esto es un homenaje para todos ustedes, valientes, que están a primera hora de la tarde aquí cumpliendo con su responsabilidad, y también para las víctimas de la LOGSE.

Bien, entonces, como decíamos, Junts no tiene ninguna intención de restaurar el fallido *model d'escola catalana*, porque dice en su primer punto que hay que defender *l'escola*, el *model d'escola catalana*, y hay que reforzar la confianza en el modelo educativo catalán. Pero ¿cómo podemos mantener la confianza en el *model d'escola catalana* si es un conjunto de escombros? Y a las pruebas me remito. Los alumnos del *model d'escola catalana*, que todos ustedes se pavonean diciendo que es *un model d'èxit*, han obtenido los peores resultados en comprensión lectora en ciencias y en matemáticas de toda España.

Además, lideran el primer puesto en el ranquin de abandono escolar de toda Europa y el segundo en el ranquin de acoso escolar en toda España. Bien, se lo puedo explicar de otra manera: a través de un silogismo o, también, de la expresión del razonamiento deductivo categórico. Así de fácil. Premisa mayor: el nivel de comprensión lectora de ciencias y matemáticas de los alumnos del sistema educativo catalán es desastroso, catastrófico. Y estas son las asignaturas fundamentales, el pilar de toda la enseñanza. Premisa menor: el *model d'escola catalana* es el responsable de instruir a los alumnos en comprensión lectora, en ciencias y en matemáticas. Conclusión: luego, el *model d'escola catalana* es un desastre, es catastrófico. (*Aplaudiments*.)

Bien, y ustedes vienen aquí y nos presentan una moción de cinco puntos en la que tres de ellos hablan de mantener la imposición del monolingüismo en catalán en la escuela, vulnerando la realidad sociolingüística de Cataluña, e histórica —y les recuerdo que más de la mitad de los catalanes tienen el castellano como lengua materna—, incumpliendo las sentencias judiciales y condenando a un 12,5 por ciento más de abandono escolar a los alumnos castellanohablantes.

Y aquí quiero hacer también énfasis en los alumnos hispanoamericanos que acaban de llegar a Cataluña. Ustedes les enclaustran en *aules d'acollida*, en donde se tienen que pasar todo un curso estudiando única y exclusivamente catalán. Ustedes no tienen vergüenza. Ellos pierden todo un año. Y recordemos que un alumno de cuarto de ESO en Cataluña tendría que estar cursando tercero de ESO en otras regiones, como, por ejemplo, Castilla y León. Pues ustedes les condenan al ostracismo, al abandono durante dos años, porque ellos podrían avanzar perfectamente en todas las asignaturas, puesto que tienen la misma lengua oficial que tenemos todos los catalanes, el castellano en este caso.

Bien, para que la música no sea tan estridente, colocan en la necesidad de dotar de más presupuesto a las escuelas de música, que esto nos parece muy bien. Y también hablan de la universalidad del I2 —también nos parece bien—, de la gratuidad del cero a tres —también nos parece muy bien. Pero, claro, no dicen nada de que a las guarderías privadas y a las guarderías municipales se les tiene que dotar de un dinero antes de empezar el curso, porque, si no, no pueden aguantar y tienen que cerrar la persiana, muchas de ellas.

En esta moción no hablan en absoluto, no proponen nada para erradicar el bajo nivel educativo, la desvalorización del conocimiento, la segregación económica, la cronificación de los barracones, la infrafinanciación de la concertada, el adoctrinamiento en las aulas y la pérdida de autoridad de los docentes. En definitiva, su ideo-

logía obsesiva les nubla y les impide resolver los problemas reales de la escuela catalana. Por lo tanto, condena a los jóvenes catalanes a un futuro incierto y muy muy precario.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Jo vull començar la intervenció preguntant-li a la diputada Erra... Jo no sé quins instituts o quines escoles va a veure a l'entrada, però la meva filla porta cada dia una motxilla que pesa com a mínim deu quilos, perquè, a més dels llibres i les llibretes, ara han de portar l'ordinador. No sé si deuen haver-hi escoles privades o concertades que han substituït els llibres, però jo crec que la majoria de l'escola pública i dels instituts públics segueixen portant molts llibres. Estic al projecte de socialització de llibres de l'institut, i cada estiu preparem paquets de com a mínim sis o set llibres per a nens i nenes. Ho dic perquè dir alegrement que els nens ja no utilitzen els llibres a les escoles i instituts em sembla que no s'ajusta a la veritat.

Estem parlant de nou –perquè, efectivament, és bastant reiteratiu i, efectivament, hi han punts que ja hem debatut, de què ja hem parlat, i suposo que ho seguirem fent, però, bé, al final no vindrà d'aquí– sobre la situació d'emergència del català a l'escola i de la immersió a l'escola, que hi coincidim plenament, però crec que hem d'ampliar una mica el focus, a veure per què tenim aquesta situació d'emergència. És evident que hem de rebutjar qualsevol ingerència jurídica i judicial en com es fa l'educació a Catalunya; per això hi han unes lleis, per això hi ha un parlament que debat i que aprova aquestes lleis que els centres han d'aplicar.

Hem de garantir aquesta immersió perquè segueix sent una de les millors eines per a l'ascensor social a Catalunya. Cert que no ho és com era abans, però en realitat no ho és perquè el català ara mateix ja no té la situació d'aprenentatge i d'oportunitat d'aprendre'l perquè sigui aquesta eina d'ascensor social. Jo ho explico. Jo no vaig començar a parlar català fins que no vaig arribar a la universitat. És a dir, a EGB va arribar tard el català, i a l'institut en fèiem una assignatura i, de fet, bona part d'aquesta assignatura es feia en català. Però, si jo no hagués après –ai, en castellà– el català, segurament quan arribava a la universitat hauria tingut moltes menys eines i molts menys recursos que els meus companys de la Facultat de Ciències de la Informació. Per tant, és evident que hem de garantir això.

És evident també que el nivell dels estudiants i el seu nivell de català no tenen a veure només amb com s'ensenya el català. I hauríem de veure per què el català està perdent espai i està perdent presència a l'escola catalana. Perquè, de fet, el model d'escola catalana ara a molts llocs no es pot aplicar, però pensem per què. Potser per les condicions dels docents? Per la saturació de tasques que tenen els docents? Potser també per la situació de vulnerabilitat que tenen molts estudiants? Jo hi insisteixo.

Ahir ens reuníem amb les veïnes de Salt, a les quals aprofito per enviar una salutació des d'aquí i demanar-los disculpes per les barbaritats que s'han hagut de sentir en aquest hemicicle, però ens explicaven els docents: com pots exigir a un nen o una nena que realment rendeixi a l'escola si no tenen llum a casa o si no tenen aigua a casa, o si no poden carregar l'ordinador a casa, com els hi diuen a l'escola, perquè no hi ha electricitat? Per tant, crec que també hem de situar això en una situació de vulnerabilitat i de desigualtat. I no estem garantint la igualtat d'oportunitats a tots els nens i a totes les nenes.

Però és que, a més a més, sabem tots que ens trobem amb un problema de manca de coneixement de moltes persones que s'estan dedicant a la docència ara mateix a Catalunya, de manca de coneixement del català. L'altre... No fa gaire, en un ple, tam-

bé debatíem sobre la situació de la carrera de Filologia Catalana, la poca gent que hi vol entrar, les dificultats que hi ha per trobar professors de català. Però és que, a més a més, si ampliem, a les dificultats que hi ha per trobar professors de matemàtiques, de físiques i de socials, que parlin i siguin competents en català, doncs encara ampliem molt més la situació.

Per això nosaltres amb el que no estem d'acord, o com a mínim no ho veiem gens clar i creiem que és un tema que s'ha de debatre bé, és amb aquesta prova multinivell per a estudiants de quart de l'ESO. Perquè, si tu no els hi has pogut garantir que durant tota la seva educació hagin tingut un professorat que coneix, que sap, que aprèn i que escriu el català en condicions, com els hi pots exigir a ells que quan arribin a quart de l'ESO tinguin el nivell de C2 que volem que tinguin? Si no els hi hem garantit! I, en canvi, els hi estem posant una prova on estem carregant sobre les seves espatlles la responsabilitat de ser més o menys competents en català. Si no corregim primer tots els problemes que hi ha perquè l'ensenyament del català a l'escola estigui garantit i sigui de qualitat i sigui bo, no podrem demanar després als estudiants que tinguin el nivell C2 i que, si no, no els hi donarem, perquè no han passat un examen. Crec que això és un tema que li hem de donar més voltes.

I, a banda d'això, desmentir –desmentir– que hi hagi cap segregació d'estudiants que venen d'Amèrica Llatina a les aules d'acollida. És mentida. La majoria d'estudiants que venen d'Amèrica Llatina estan dintre de les classes de l'institut i treballen amb normalitat amb els seus companys. Tenen hores de reforç perquè aprenguin el català, perquè, si no, vostès el que volen és privar-los, a ells, de tenir l'oportunitat d'aprendre una nova llengua i de progressar socialment en aquest país. I això és una altra manera més d'exclusió.

Gràcies.

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Compartim amb vostès que el model de l'escola catalana viu una profunda crisi. Però aquesta crisi ha vingut pel model emprat en la seva gestió i que ens ha portat al fracàs escolar. Junts n'és corresponsable. El català ens connecta amb el passat i ens projecta en el futur. És allò que ens defineix com a poble, com a país i que ens fa visibles al món. El català en aquests moments retrocedeix a les escoles. Qualsevol ciutadà ho pot constatar si passa per davant d'un pati i sent enraonar els petits.

El català és la llengua natural de relació i d'aprenentatge dins i fora de les aules. No n'hi ha prou amb defensar-lo com a llengua vehicular. Aliança Catalana volem tornar a fer del català la llengua de prestigi que es mereix. Venir a Catalunya i pretendre canviar-nos la llengua és catalanofòbia.

La moció reconeix que el sistema educatiu no pot absorbir el degoteig constant de l'alumnat immigrant que no coneix l'idioma, especialment si aquests nens arriben quan el curs ja ha començat. Què han fet fins ara? Promoure la immigració massiva per descatalanitzar la nostra terra?

Aliança Catalana sabem bé que Catalunya no té més capacitat d'integrar. Les aules d'acollida són una eina insuficient si no es redueix aquesta pressió. Només cal veure com s'agreuja el desgast del professorat i els efectes per a l'alumnat, provocant la caiguda del nivell educatiu.

Pel que fa a la gratuïtat i la universalització de l'educació infantil de zero a tres anys, cal garantir que es prioritzin les famílies *treballadores* catalanes. Són qui més ho necessiten per tal de poder integrar la seva vida laboral amb la vida familiar. Qui vingui a Catalunya ha de ser un més a més a aportar a la nostra societat, a integrar-s'hi, a respectar la nostra llengua i els nostres costums. A tots ells, benvinguts. A qui no, ben lluny.

Aliança Catalana diem clar i català que Catalunya no és una ONG. Si vens a Catalunya, t'has d'integrar. En definitiva, pel dret de viure en català i per revertir la minorització de la nostra llengua, defensem l'escola catalana, defensem el català.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, tot seguit, per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Bé, primer de tot, sempre està bé parlar d'educació i, si més no, confrontar idees i deixar, si més no, palesa també la visió de cada u. Però en aquesta ocasió sí que agraeixo tots aquells que han ofert esmenes i que em sembla que ens han enriquit i que en punts, tant amb la CUP com Esquerra, potser ens trobem en el que seria més, sobretot, la defensa del català, no en el que és el model. Però em sembla que tot plegat el que ha fet és enriquir aquesta ocasió.

I, per molt que al PSC li sembli que no busca consensos, precisament no és aquesta la voluntat de Junts, que sempre estén la mà i busca consensos. Però a vegades buscar consensos no vol dir que és..., o, fins i tot, sembla que confrontar és abaixar el cap, perquè a vegades s'ha de lluitar, s'han de fer posicionaments, i quan es fan aquests posicionaments més forts també s'aconsegueixen coses, perquè, si no, ens passa una mica el que potser ha passat amb el requeriment del que és el batxillerat, del currículum de batxillerat, que sempre hi han alternatives. Llavors, el que nosaltres aquí demanem és aquesta situació de buscar consens, com sempre hi ha set, però buscant alternatives i buscant una confrontació, evidentment, pel bé del que és el nostre país i el que és el català.

Sobre el PP, sabia que els posaríem nerviosos amb aquest tema. S'ha de dir que vostès són els pares de la llei Wert. Sort que es va poder eliminar, tot i que no vol dir que nosaltres estiguem molt contents amb la LOMLOE. I vostès són d'aquells partits que he dit que la seva obsessió és el català. Això els posa nerviosos. I nosaltres, evidentment, continuarem fent el que és i que ens fa que siguem aquí: defensar el que vol la gent del nostre país, defensar-ho pels nostres joves, pels nostres infants i sobretot per aquest èxit educatiu, que em sembla que aquí ens hi podem trobar tots, i que a vegades pot semblar que repetim, però quan no veus prou els resultats a vegades has d'insistir. I, per això, anem insistint amb unes coses que, posat en unes paraules, només queda com fum. I a vegades és el que passa en aquestes mocions, no?, que pot semblar fum. I no, el que nosaltres volem són fets i tirar endavant.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta ocasió es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret d'accés a l'habitatge

302-00084/15

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret d'accés a l'habitatge. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades. Bé, pràcticament a cada Ple hi ha un o diversos punts que parlen de l'emergència habitacional que vivim, i po-

sem sobre la taula diferents mesures urgents que ens han de permetre revertir aquesta situació i garantir de forma efectiva el dret d'accés a l'habitatge. Doncs, bé, l'objectiu d'aquesta moció que avui presentem és fer un pas més en la garantia d'aquest dret per mobilitzar, de forma immediata, aquests tretze mil habitatges que té la Sareb a Catalunya per posar-los al servei de la ciutadania, però també per revertir el que considerem que és una anomalia, aquest despropòsit i aquesta vergonya que és la Sareb.

Perquè, mirin, l'Estat té pisos buits, tancats i que cauen a trossos en mans de la Sareb. I, per tant, davant d'aquesta realitat, avui el que els hi presentem són dues opcions. La primera, continuar tenint pisos buits, tancats i que cauen a trossos en mans de la Sareb o, la segona opció, retornar aquests pisos a la ciutadania cedint-los a la Generalitat o als ajuntaments per fer-ne habitatge públic.

Nosaltres, evidentment, el que proposem és retornar aquests pisos a la ciutadania a través d'aquesta cessió gratuïta i immediata a la Generalitat o als ajuntaments per poder fer habitatge públic. Perquè no s'entén. Perquè no s'entén que en el seu moment, amb els diners de tothom, es rescatés la banca i que ara això que va pagar la ciutadania amb molt d'esforç no retorni a aquesta mateixa ciutadania quan més ho necessita. Per tant... I precisament quan aquests immobles estan en mans de l'Estat, que, de forma totalment perversa, s'utilitzen per continuar fent negoci.

Per tant, el que proposem en aquesta moció és molt clar. Per una banda, exigir a l'Estat la cessió gratuïta i immediata d'aquests habitatges per posar-los al servei de la gent, al servei de la ciutadania, i també aquells terrenys que també té l'Estat per poder-hi construir habitatge públic. Així també com una qüestió que considerem que és bàsica i, sincerament, que és una vergonya que haguem de demanar a través d'aquesta moció, que és que l'Estat i la Sareb siguin transparents i diguin exactament quin és el patrimoni que té a Catalunya. Volem saber què tenen, a on i en quines condicions. I això crec que no només és molt fàcil d'entendre, sinó que ens sembla tan bàsic com necessari, com urgent.

Amb la interpellació a l'anterior Ple, la consellera Paneque crec que feia veure una mica que no l'entenia quan ella intentava justificar la seva posició. Però, consellera Paneque, la vaig entendre perfectament, però el que passa és que defensem dos models diferents. Perquè vostès defensen que aquests immobles de la Sareb passin a SEPES, que sigui aquesta empresa pública estatal... Que a hores d'ara ni tan sols està creada; només tenim l'anunci a bombo i plateret, però no tenim notícies de que estigui creada. I, per tant, que sigui aquesta empresa qui ho traspassi a la Generalitat o als ajuntaments, però assumint el cost de la propietat. I nosaltres el que defensem és que la Sareb ho cedeixi de forma gratuïta i immediata a Catalunya, que ja disposa d'una agència pública d'habitatge o, per exemple, l'Incasòl, i fer-ho sense intermediaris, sense dilacions i de forma gratuïta per acabar amb aquest negoci que fa l'Estat a costa de la ciutadania. I, per tant, crec que és imprescindible i crec que és totalment lògic dir-los que Catalunya no pot renunciar a aquestes solucions que fan que emancipar-se al nostre país sigui una mica menys impossible.

I, davant d'això, el Partit Socialista ha de triar, ha de tornar a triar: o els interessos de Madrid o les necessitats de Catalunya. I n'han tingut l'oportunitat. N'han tingut l'oportunitat al Parlament de Catalunya i al Congrés dels Diputats. I ho han fet prioritzant els interessos de Madrid per davant de les necessitats de Catalunya. I, per cert, ho han fet juntament amb la dreta i l'extrema dreta, tant d'aquí com d'allà. Però avui tenen una nova oportunitat per rectificar. Rectifiquin com ho van fer ahir mateix amb la regulació dels lloguers de temporada i d'habitacions. Aquesta mateixa regulació que fa un any no s'hi van sumar. Però ahir vàiem com el Sindicat de Llogateres i les forces d'esquerreres d'aquest hemicicle els arrossegàvem a fer-ho. Els hi demanem, per tant, que no ens facin el mateix, que no ens facin perdre el temps també amb aquesta qüestió, perquè ja anem tretze anys tard.

Mirin, ho hem vist amb rodalies. La millor resposta a les dues emergències que té el país –mobilitat i habitatge– és gestionar-ho des de Catalunya, amb coneixement de causa i comptant amb el país sencer. Ho hem fet regulant els preus dels lloguers, des d'aquest hemicicle, i ho estem fent amb el traspàs de rodalies. Perquè, davant d'un estat fallit que és incapaç de donar resposta a les necessitats de la ciutadania de Catalunya, és i ha de ser Catalunya qui lideri, perquè és la millor manera de fer avançar el país, socialment per garantir els drets –com el dret a la mobilitat o el dret a l'habitatge–, i fer-ho amb totes les eines d'un estat, perquè no volem renunciar a res, ni als pisos ni als trens.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha dues esmenes presentades. O dos grups parlamentaris hi han presentat esmenes, més ben dit. I, en primer terme, per defensar-les davant del Ple, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Eva Candela i López.

Eva Candela López

Gràcies, president. La diputada d'Esquerra ara ens deia: «Ara posem sobre la taula aquest tema.» No, no, no l'han posat sobre la taula ara. Ja fa molt temps que el vam posar. Hi ha diverses legislatures que hi havia sobre la taula la proposició de llei. Vull dir, no és que hagi sortit ara. Ja portem molt temps treballant-lo, el tema.

I, quan es va tramitar aquí, es va portar aquí la proposició per portar-ho al Congrés dels Diputats, nosaltres ja els hi vam dir que ens absteníem en aquella votació perquè estava fora de context ja, fora de temps, lo que proposaven. Perquè, des del Govern d'Espanya, ja s'havien iniciat mesures en el sentit del que deia la proposta. S'havien canviat els estatuts ja de la Sareb per poder anar avançant en aquest traspàs de tots els actius cap a les comunitats autònomes i cap als ens locals. I d'aquesta manera també en el Congrés dels Diputats es va rebutjar iniciar aquesta tramitació de la proposició de llei, que el títol era «per garantir el retorn social del rescat bancari», donat, com us deia, que aquesta proposta ja està desactualitzada i el Govern d'Espanya ja té una estratègia. I així es va manifestar també en el debat que va haver-hi a Madrid, que vostè, diputada, hi va estar, hi va estar la diputada Segovia també.

Ja té un full de ruta, una estratègia, per a aquest retorn del rescat bancari a través dels habitatges de la Sareb que s'integraran en aquesta nova empresa estatal d'habitatge que partirà de la reconversió de l'actual empresa pública empresarial de sòl SEPES, i que servirà, aquesta empresa, per vertebrar el parc del pla d'habitatge anunciat pel Govern de l'Estat a primers d'any.

Jo ja comprenc que vostès han de defensar que des de Catalunya es faria millor. I cadascú –i ho respecto molt, eh?– ho defensa des del punt de vista que consideri. Però el que tocarà ara, quan ho tingui aquesta empresa, és que el Govern de la Generalitat, amb aquesta col·laboració que hi ha d'haver entre administracions, també, col·labori amb el Govern de l'Estat i amb l'empresa quan ho tingui, perquè facin la cessió de tots aquests actius a la Generalitat o a les comunitats o als ens locals.

Bé, centrant-nos en que nosaltres el fons de la qüestió ja el veiem, que ha de ser així, el que hem vist és que el mètode no..., estava fora de lloc presentar-ho.

En aquest sentit, els hi hem presentat cinc esmenes, a aquesta moció. Unes esmenes, com dèiem, que no eren per discutir el fons de la qüestió, sinó que volien fer puntualitzacions, amb aquestes..., quan vostès sempre..., «exigir a l'Estat espanyol»... Bé, doncs, unes puntualitzacions en aquest sentit. També puntualitzacions de procediment, de números, de tants per cents i de nomenclatures.

Esmenes que no ens han estat acceptades cap d'elles, d'acord? I per aquest motiu el nostre grup s'abstindrà en la majoria dels acords d'aquesta moció. Votarem en contra del primer acord, això sí, perquè nosaltres no reprovarem ni lamentarem el

que vam votar al Congrés dels Diputats, sobretot perquè pensem que va ser raonadament.

I, miri, diputada, la clau d'aquest tema pensem que és avançar, és treballar les administracions conjuntament i abordar el dret a l'habitatge des de diverses perspectives, i alineant-nos tots, totes les administracions, en una sola direcció.

I jo crec que aquí ho hem demostrat, com vostè deia; hem demostrat que podem fer-ho, de treballar tots conjuntament, i estic segura que en aquest tema també ens trobarem. Ara bé, votar-los a favor de tots els acords no els hi votarem.

I animo les forces progressistes d'aquest Parlament a que seguim treballant pel dret a l'habitatge.

Gràcies.

El president

I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... Bona tarda. Bé, la posició del PSC ens la temíem, eh? Dieu que està fora de temps. I lamentablement, quan vam portar aquesta proposició de llei llargament tramitada també aquí al Parlament, els vots en contra del PSC, sumats amb els de PP i VOX, doncs, no van fer possible que avancés.

En canvi, iniciatives similars –Parlament de La Rioja, Parlament gallec, ajuntaments com Sant Vicenç dels Horts, del PSC, el Parlament d'Extremadura–..., el PSC vota a favor d'iniciatives similars. A Catalunya, en canvi, tot i que aquí s'absté, quan arriba al Congrés, els diputats del PSC-PSOE hi voten en contra.

Si aquesta petició similar l'anem buscant una mica a l'hemeroteca, surten propostes arreu de mocions d'ajuntaments, consells comarcals, d'arreu de Catalunya, però també d'arreu de l'Estat. Això és un clam; de fet, és un clam nacional, que la Sareb no ha sabut desenvolupar una part de la seva tasca, que era posar al servei del públic, de la ciutadania, el que és una necessitat bàsica, el que és un dret fonamental com és l'habitatge.

Pisos, locals, solars, rescatats amb diner públic continuen des de l'any 2012 en mans d'aquesta societat, el que en diem «el banc dolent», però no fan la feina que han de fer, que és posar en el mercat a disposició de la ciutadania habitatges o sòl de les administracions per construir.

Per tant, com ha fet la companya d'Esquerra, demanem una vegada més al PSC, al PSC de Catalunya, i en aquest cas al president Illa i la consellera Paneque, que se sumin a aquest clam i que no facin el vot diferent a Catalunya i al Congrés, en defensa del que és un dret per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

De fet, fa pocs dies la mateixa consellera deia: «La consellera Sílvia Paneque expressa que el departament té dos fronts oberts actualment: la negociació directa amb la Sareb d'alguns actius com solars i esquelets que s'han d'acabar, i la mobilització de pisos buits.» Però, en canvi, hi voten en contra quan arribem al Congrés.

Mentre el PSC no ens ho vota, aquí això sembla el dia de la marmota. Cada Ple, com ahir, com avui, esperem també d'aquí dos o tres setmanes, es continua posant sobre la taula el problema de l'emergència habitacional, el problema de les polítiques públiques d'accés a l'habitatge, les ocupacions delinqüencials, el dret fonamental d'accés a l'habitatge.

Mentre això passa, a Catalunya, segons les dades que recull el marc d'acció per a l'abordatge del sensellarisme a Catalunya, es parla de gairebé seixanta mil persones que pateixen situacions de sensellarisme o exclusió residencial; unes 900.000 viuen en un habitatge insegur, i gairebé més d'1 milió viuen en un habitatge inadequat. Mentre això passa, com ja s'ha dit, tretze mil pisos continuen buits, més de tres mil solars continuen immobilitzats i la ciutadania no té accés a un dret fonamental.

Aquesta proposició de llei que varem presentar i que es va aprovar al Parlament i que varem anar a defensar al Congrés dels Diputats segurament no és la solució única, però sí que és una de les solucions. I, a més a més, amb un altre avantatge, que podria ser una solució ràpida per mobilitzar, com dèiem, milers de pisos a Catalunya i milers de solars per construir. I, per tant, ajudaria segurament el Govern a complir aquesta promesa que ens va fer al principi de posar en el mercat fins a cinquanta mil habitatges.

La mobilització que s'ha fet fins ara, en forma de cessió o en forma de venda, tampoc ha tingut èxit. Molts ajuntaments... Coneixem les dificultats que tenen els ajuntaments amb les finances locals per fer inversió per comprar habitatges d'aquest tipus. Però, a més a més, hi ha un altre problema afegit, que és que molts d'aquests habitatges construïts el 2010 o 2011 o 2008, doncs, en aquests moments presenten serioses dificultats perquè puguin ser habitables d'immediat –cèdula d'habitabilitat, adaptació a les noves normatives, adaptació d'instal·lacions–, i, per tant, necessiten inversió. Els ajuntaments, per si la Sareb els hi ven, no tenen capacitat financera per comprar, però, a més a més, si els hi donen, els ajuntaments tindrien dificultats també per posar al dia aquests habitatges.

Per tant, el que demanem nosaltres també és que no hi hagi només la cessió d'aquest conjunt d'actius d'habitatges i de solars que fins ara la Sareb no ha set capaç de mobilitzar, sinó que, a més a més, això vagi acompanyat de la possibilitat de que els ajuntaments puguin, per un costat, flexibilitzar la regla de despesa i, per tant, destinar els romanents, doncs, a fer polítiques d'inversió en habitatge, o fins i tot fèiem una esmena, en aquest sentit també, de que el Govern de la Generalitat, també a través, en aquest cas, de la banca pública, l'ICF, pogués fer una línia, eh?, per ajudar els ajuntaments també en aquest tema de rehabilitació, tant dels habitatges que puguin venir cedits de la Sareb com fins i tot d'altres habitatges, que, segurament, en moltes ciutats de Catalunya, en els barris antics, hi ha habitatges buits que, per problemes d'inversió en la seva rehabilitació, no es poden posar en el mercat. I, per tant, creiem que això ho facilitaria en aquest sentit.

Per tant, finalment, també torno a demanar aquest clam, senyora consellera Pa-neque: aviam si el PSC s'afegeix en un clam que no és nostre, sinó que és un clam del país per mobilitzar habitatge de forma ràpida.

Moltíssimes gràcies.

El president

A continuació, es poden posicionar els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... La proposta que ens presenta Esquerra és un cant a la impotència i a la seva incapacitat a l'hora de governar i a l'hora d'influir en el Govern d'Espanya. Perquè la veritat és que, quan vostès van governar, van causar el problema de l'habitatge que avui estem patint. En els últims vint anys la Generalitat ha tingut una negligència i una mala gestió respecte a la política d'habitatge, i vostès han format part, directament o indirectament, d'aquests governs. I ara fa set anys que tenen una influència absoluta en el Govern d'Espanya; en canvi, no aconsegueixen re en aquest sentit. Per tant, jo m'ho faria mirar. Perquè, clar, al final es troben vostès amb una proposta que, a més, va ser rebutjada l'11 de març en el Congrés dels Diputats –i, a més, el Govern va votar-hi en contra–, i aquí tornen a presentar-la una altra vegada fent un manifest de la seva incapacitat a l'hora de tirar endavant aquests tipus d'acords. Per tant, és un reconeixement a la ineficiència de les seves polítiques respecte a l'habitatge.

I, després, ara ens diuen que els cinquanta mil pisos que s'han de construir o que ha d'haver-hi a disposició de la Generalitat, una part que creiem i, a més, ens mani-

festaven que ho havien de construir des de la Generalitat i disposar d'aquest sòl..., ara una part ha de venir de la part de la Sareb. Per tant, nosaltres creiem que aquesta política hostil cap al propietari dels habitatges a l'hora de poder tenir disposició d'habitatges a Catalunya, aquesta política d'intervenir el mercat, que fa que caigui l'oferta de l'habitatge i, per tant, impossibiliti els catalans a poder accedir a un habitatge en bones condicions, està perjudicant el que és tot el mercat.

I, en comptes de corregir aquestes polítiques, ara volen treure i tenir pisos a costa dels propietaris, perquè disposen dels seus pisos en ares de la funció social, els estan expropiant la seva disponibilitat sobre el destí dels seus pisos a través d'aquestes mesures intervencionistes. I no en tenen prou amb això que ara el que demanen és la cessió dels pisos de la Sareb.

Doncs mirin una cosa: ja els hi vam dir en el Congrés, que vostès també fan una barreja de qüestions i confonen molt totes les qüestions. Perquè, al final, per justificar-ho, el que volen és dir que han de protegir, no?, l'ús que es va fer d'aquests pisos en el rescat que va haver-hi en el seu moment l'any 2009. I vull recordar que el rescat bancari el va iniciar el Govern del Partit Socialista l'any 2009, degut a la crisi que ells, sobretot, van causar. Llavors, aquesta funció de la Sareb es va garantir per gestionar i liquidar els actius tòxics. En aquell moment eren de 50.000 milions d'euros; en aquest moment en queden 29.000, i tot això es computa com a deute de l'Estat. Per tant, en aquest moment tots aquests actius formen part del deute i s'han de gestionar amb aquesta via, perquè, si no, hi hauria també un problema en el deute de l'Estat.

Per tant, vostès el que diuen, el que el retorn social... El retorn social és gestionar bé això perquè no s'incrementi el deute de l'Estat, que després repercuteix en tot. No es pensin que és volàtil, el deute de l'Estat, eh? Tots nosaltres hem de pagar-lo. I, per tant, la bona o mala gestió d'aquest deute repercuteix en tothom. I després ens asfixien a impostos per, veritablement, corregir la seva mala gestió i la seva incapacitat de gestionar bé els recursos públics. I, per tant, des d'aquesta visió, vostès aquí estan demanant tot aquest traspàs que veuen que és impossible. És que els estan dient que no, i altra vegada a començar, no?

Per tant, des d'aquesta visió, nosaltres el que demanem és que tota la part de la Sareb s'ha de gestionar bé i s'ha d'arribar a acords amb les comunitats autònomes i els municipis per veure quina manera és la millor manera a l'hora de poder fer traspassos o gestionar o cessions en funció de cada situació, sempre que no repercuteixi en tota aquesta mala gestió de tot el sistema, que al final redundarà en perjudici de tots.

Per tant, el Partit Popular és coherent; vota aquí lo mateix que va votar en el Congrés, no com els socialistes, que canvien el vot en funció d'on estan. I, per tant, nosaltres, des d'aquesta visió, som clars, som contundents i demanem al Govern un canvi de polítiques que veritablement afavoreixi el que és el mercat de l'habitatge, que afavoreixi l'accés a l'habitatge.

I, per tant, nosaltres creiem que el canvi radical és de caràcter estructural, un canvi de política que afavoreixi la construcció, que limiti la penalització als que han de construir, que limiti la penalització als propietaris que han de posar pisos a disposició de tothom perquè hi hagi un lloguer assequible. I, per tant, aquest canvi no es canvia ni s'assoleix amb les propostes que vostès presenten, que només és continuar igual fins que al final s'enfonsi tot el mercat.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé; molt bona tarda a tothom. Bé, segons l'últim baròmetre del CEO, l'habitatge és la principal preocupació dels catalans, i la segona, la immigració. Per què dic

això? Perquè això no és casualitat. De fet, són dues qüestions que van íntimament lligades, perquè s'ha de tenir en compte que la immigració, ens agradi més o ens agradi menys, ha generat una pressió extra en el mercat de l'habitatge, precisament, doncs, perquè aquesta immigració acaba anant a aquells municipis on hi ha una alta demanda, aquells municipis que el Govern ha batejat com a zones tensionades. Jo crec que inclús no fa falta ser un expert, no?, no fa falta ser un *machine* per veure que l'augment de població, doncs, implica directament la disponibilitat de l'habitatge, i no només la disponibilitat de l'habitatge, sinó també el preu de l'habitatge, provocant en molts casos que moltes famílies catalanes, famílies de tota la vida, no?, acabin expulsades dels seus barris.

I, mentrestant, veiem que les polítiques de la Generalitat i del Govern d'Espanya, doncs, no només no posen límits a aquesta pressió migratòria, sinó tot el contrari, no?, ens trobem que no deixen d'impulsar polítiques que estan provocant un efecte crida, ens trobem amb regularitzacions massives d'immigrants il·legals. I no només això, sinó que també ens trobem que ofereixen una sèrie de privilegis a persones que acaben d'arribar, privilegis que ni tan sols els nostres veïns de tota la vida tenen.

I, clar, després ens trobem que hi ha poc habitatge, i el poc habitatge que hi ha és car. Però és que aquest habitatge, aquest poc habitatge que hi ha, no és car per casualitat, no és car per art de màgia. I és precisament car per polítiques –ja ho hem dit en reiterades ocasions– fracassades que s'han anat impulsant durant aquests últims anys, com, per exemple, els impostos abusius, no?, i totes les traves burocràtiques que ens trobem en tot el procés edificatori i constructiu, que s'està impedit precisament que es puguin construir nous habitatges i, per tant, noves llars. I, després, totes aquestes polítiques intervencionistes, que ja portem mesos, i molts anys ja també, denunciant.

I, clar, ara ens trobem que, després d'aquest fracàs, ara ens presenta, Esquerra Republicana, aquesta moció com si anéssim a salvar el món i el problema de l'habitatge a Catalunya. Doncs, bé, aquesta moció és una moció populista. Ens diuen que cal destinar el vuitanta per cent dels immobles i el cinquanta per cent dels terrenys de la Sareb a habitatge social. Però, clar, nosaltres ens preguntem: com es pensa gestionar tot això des del Govern de la Generalitat? Si el Govern de la Generalitat no ha estat ni capaç d'aplicar una política efectiva en aquests últims vint anys, i molt menys en temes de «vivenda». (*Aplaudiments.*)

I, en aquest sentit, amb el tema dels actius de la Sareb, nosaltres sí que som favorables a destinar a lloguer social els habitatges disponibles i també el sòl urbanitzable de la Sareb, però no com ho plantegen des d'Esquerra. I, de fet, així ens vam manifestar ja fa unes setmanes en el Congrés dels Diputats. Per tant, transferir aquests actius de la Sareb? Sí, però no com ens plantegen, perquè nosaltres el que volem és que hi hagi un control estricte. I això no és precisament el que vostès proposen, no?

I el que no podem permetre és que aquests actius es transfereixin tal qual als ajuntaments, a les administracions locals o a l'Administració autonòmica. Nosaltres el que defensem, doncs, és una cessió temporal per evitar precisament que es posin a regalar *sin ton ni son* aquests habitatges a persones que o no s'ho mereixen o a persones que acaben d'arribar i que passen per davant de la cua de persones autòctones, catalans de tota la vida que estan esperant (*aplaudiments*) dignament un habitatge social. I és que vostès l'únic que persegueixen és facilitar aquesta transferència d'aquests actius de la Sareb tal qual. I nosaltres diem: «No, ha d'haver-hi un control, i no es pot fer aquesta transferència tal qual.»

Després ens parlen dels cinquanta mil habitatges al parc públic abans del 2030, que això és el que van pactar precisament amb el Partit Socialista, no? I això és senzillament, doncs, un intent desesperat de tancar tots els forats i tota la incompetència que ha portat a terme Esquerra Republicana aquí a Catalunya.

I, després –perquè veig que se m'acaba el temps, però és que no em puc estar de dir-ho–, quins nassos tenen! Perquè avui escoltava diputats d'Esquerra Republicana

fent bandera del municipalisme i defensa dels ajuntaments. Però si són precisament vostès, des d'Esquerra Republicana, que han deixat sols els ajuntaments, els han deixat sense recursos, els han deixat sense recursos humans, sense eines i, a sobre, amb unes normatives que no fan més que complicar cada dia més la gestió local de l'habitatge. I això és el que està passant a dia d'avui als ajuntaments per culpa, en gran part, d'Esquerra Republicana.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... La població migrant a Catalunya ha augmentat des del 2012 un tres per cent: d'un quinze per cent de la població a un divuit per cent de la població. L'augment dels lloguers en els darrers deu anys ha sigut d'un trenta-set per cent. De fet, en els darrers deu anys, pràcticament s'ha duplicat el preu mitjà de lloguer, que ha passat de 725 a 1.480. I hi ha qui ens vol fer creure que aquest augment és per culpa dels immigrants que han arribat a Catalunya. No és per culpa dels bancs, no és per culpa dels especuladors, no és per culpa de les polítiques de rescat bancari del Partit Popular, no: és per culpa dels immigrants.

Jo crec que se'ls hi hauria de caure la cara *un poquito* de vergonya, o sigui, se'ls hi hauria de caure la cara de vergonya de dir aquestes barbaritats en un lloc públic i, a més, en la seu de la sobirania del poble de Catalunya. Perquè el que vostès estan fent és culpar la gent més vulnerable dels impactes que han tingut en la vida quotidiana de molta gent a Catalunya l'especulació, els abusos i l'enriquiment dels seus amics. Per tant, crec que una miqueta –una miqueta– de vergonya haurien de tenir abans de sortir aquí a dir aquestes barbaritats.

Crec que el debat que estem tenint avui és com una altra vegada també reiterar el debat. O sigui, hem parlat molt també sobre la Sareb. De fet, aquest Parlament va fer un exercici d'iniciativa legislativa per portar una proposta al Congrés. I a mi el que em sap molt greu, diputats del Partit Socialista i diputada Candela, és que vostès no fossin capaços de mantenir com a mínim el mateix sentit del vot que havien tingut aquí, perquè aquí vostès es van abstenir en aquesta proposició.

Vam compartir i vam poder escoltar en ponència molts dels representants dels ajuntaments que ens venien a explicar les dificultats que hi havia amb el parc d'habitatges de la Sareb –més de tretze mil habitatges a Catalunya, dels quals gairebé sis mil estan buits–, totes les dificultats que hi havia per aconseguir un mínim acord de cessió, perquè algun d'aquests habitatges que van ser comprats als bancs que van fer fallida amb recursos públics revertissin mínimament a través de convenis de cessió a la ciutadania –mínimament–, assumint la majoria dels ajuntaments les despeses de rehabilitació.

I ho vam sentir. Durant mesos vam estar sentint compareixents. I quan aquesta iniciativa arriba per fi al debat al Congrés, vostès hi voten en contra: «que hi han hagut canvis», «que la Sareb ja no és el que era», «que ara hi ha una agència pública estatal que serà on aniran els habitatges de la Sareb». Primer, que, efectivament, més que un anunci no hi ha res més. Segon: i què? Que no es podia fer el debat i canviar la llei i millorar-la i adaptar-la? Perquè vetar el debat és directament dir: «No en volem parlar, d'aquest tema.» I, si no en volem parlar, per alguna raó deu ser.

Però, llavors, el que tampoc té massa sentit –i em disculparan– és que ara tornem a aprovar aquests vots en aquesta moció, tornem a dir que recuperem una altra iniciativa, perquè quan fem aquí tota la feina arribem al Congrés i el Partit Socialista voti en contra del que avui no votarà en contra.

Cal aclarir-se una miqueta, perquè aquesta incoherència entre posicionaments aquí i al Congrés comença a fer una miqueta de pudor. Perquè aquí ahir a bombo

i platerets anunciem un acord perquè els lloguers de temporada quedin restringits, perquè pugui haver-hi eines per regular-ho, i seguim tenint una proposició aturada a la Mesa del Congrés pel Partit Socialista, que és qui hauria de fer la reforma de la LAU que necessitem per acabar de tancar l'escletxa dels lloguers de temporada.

Per tant... O és que ara la competència és a veure qui és més d'esquerra entre el Partit Socialista de Catalunya i el Partido Socialista Obrero Español? No ho sabem, allà si és que... Al final, un el que ha de pensar és què és exactament el que fa que a la Mesa del Congrés aquesta llei estigui paralitzada, perquè és que tampoc ho expliquen. I tots sabem que s'utilitzen les pròrrogues de les esmenes per tenir una llei en el calaix, una llei que no es vol debatre.

Per què? Quina por hi ha? Aquí a Catalunya sí, però a la resta de l'Estat no perquè tenim governs del PP que ens ho tiraran en cara? Aquí a Catalunya sí, però allà no perquè Junts no ens deixa, perquè si deixem que es tramiti aquesta llei s'empenyan i no ens aprovaran no sé quina altra cosa? O sigui, al final hauran d'explicar a la ciutadania per què està aturada aquesta llei. Si aquí sí, per què allà no?

Són el mateix partit, se suposa que pensen el mateix. Entenem que hi hagin matisos, però se suposa que..., si creuen que els lloguers de temporada són un frau a la llei, que vostès ara creuen en el control de preus i creuen que s'ha de posar límits al frau, per què no s'ha de fer a la resta de l'Estat? S'hauria de poder fer també.

I el lloguer d'habitacions. Si totes sabem què és el barraquisme del segle XXI vertical, que és posar la gent a viure amuntegats en un pis. Per què ho estan bloquejant? És que jo crec que ha arribat l'hora de que donin la cara i expliquin el perquè. No sé si ho entendrem, però com a mínim sabrem per què s'està fent.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Quan parlem d'habitatge..., en realitat, ara mateix sobre la taula només hi ha dos models. Un model és el que s'ha anat desenvolupant fins ara. Per això és curiós que el Partit Popular vingui a aquest faristol com si no haguessin governat mai a l'Estat i, per tant, no haguessin delimitat els marcs de la política d'habitatge que tenim avui.

Jo sé que es fa pesat i em sap greu, però, mentre segueixin dient coses que no són certes en termes econòmics, haurem de seguir repetint les mateixes coses. El problema de l'habitatge ve especialment perquè hi ha formes d'intervenir al mercat, moltes formes d'intervenir al mercat. Una d'elles és liberalitzar el sòl. Del 98 al 2007, 175 per cent més el preu de l'habitatge: 760 euros metre quadrat abans de la liberalització del sòl d'Aznar, 2.100 euros el metre quadrat després.

I això tenia a veure, precisament, amb aquesta cantarella de que el problema era l'oferta i que llavors baixarien els preus. Doncs no. Va haver-hi un augment de l'oferta molt gran, es va construir a l'Estat espanyol més que a França, Alemanya i Itàlia juntes en aquell mateix període.

Per tant, hem de tenir en compte que l'oferta, si no és dirigida, no necessàriament abaixa el preu d'aquells béns que són de caràcter essencial com és habitatge, perquè no podem escollir-ho. I això és important que ho tinguem sobre la taula perquè..., no el PP, que seguirà fent la seva política, sinó perquè no acabem creient-nos aquestes formes econòmiques que són mentida.

Mentida com que el segon problema avui dia per als catalans –darreres enquestes– sigui la immigració. No és cert: el primer és l'accés a l'habitatge; el segon és la insatisfacció amb la política. Ho poden comprovar perquè crec que, igual que nosaltres, reben aquestes enquestes. Per tant, estaria bé..., ja sé que no som el Verificat, però estaria bé que es deixés de mentir constantment en aquest plenari, perquè crec que és esgotador per a tots, especialment per a la població.

Però si feien aquesta vinculació fallaç entre política d'habitatge i immigració, perquè creuen que la primera i la segona qüestió que els preocupa als catalans està vinculada, anem a vincular aquestes dues. Per què està vinculat l'accés a l'habitatge i la insatisfacció amb la política? Doncs perquè durant molt temps ha sigut molt difícil legislar i que realment es garanteixi aquest dret.

Molt difícil legislar per moltes qüestions. Primer, perquè moltes vegades manca la voluntat política. Segon, perquè hem tingut un Tribunal Constitucional que ens ha muntat una apedaçada de lleis terrible. Tenim en un lloc la ministra de Vivienda dient que les comunitats han de regular, i després, quan les comunitats regulen, hem tingut el Tribunal Constitucional. Això ha sigut un dels problemes, i que estem, com dic, en un dels models d'habitatge que existeixen, promogut, entre d'altres, pel Partit Popular.

Hi ha un altre model. Hi ha un model, per exemple, que també és d'intervenció del mercat, però no és l'únic que intervé en el mercat, que és el de Viena. I volem posar-ho sobre la taula perquè nosaltres, evidentment, donarem suport a aquestaacció, però creiem que hem de seguir mirant cap endavant en aquest sentit, com hem fet darrerament.

En el cas de Viena, es va expropiar l'habitatge que era desocupat, es van controlar els preus, es van prohibir els desnonaments, es va construir habitatge públic –65.000 habitatges en un període de deu anys només per a una ciutat– i es van fer divuit impostos especials.

Els hi van posar el nom, bé, o popularment tenien el nom del conseller que en aquell moment ho va fer i estaven destinats al luxe, als cotxes de cavalls, a tenir treballadors del servei domèstic, a determinats espectacles, etcètera. Amb tot allò és amb lo que es va poder finançar, precisament, aquest tipus de construcció, que encara ara és referent mundial.

De fet, hi ha tanta vinculació entre la qüestió de l'habitatge i la insatisfacció amb la política que segueix governant el mateix partit des de fa pràcticament cent anys. La diferència que hi ha a Viena respecte d'Àustria, inclús quan guanya l'extrema dreta en d'altres llocs, és que hi ha hagut una política d'habitatge sòlida, que la gent té els seus drets garantits.

I per això creiem que la línia que ha de seguir aquest Parlament és, sense dubte, aquesta, la d'anar garantint la qüestió de l'habitatge. Com ho fan? Amb propietat múltiple; no tot és de caràcter públic, però sí que moltíssim està protegit. Inclús ara, més de la meitat de la població de Viena pot tenir accés a l'habitatge amb alguna forma de protecció social. Això és un model. L'altre és el que hem patit en aquest país per culpa, entre d'altres, dels partits que encara ara diuen que intervenir el mercat és una cosa i no és tota la resta.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, en darrer lloc, per posicionar el Grup parlamentari Mixt té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Tretze mil cinc-cents immobles gestiona la Sareb a Catalunya, molts d'ells buits i en mal estat, sense cap ús social efectiu. Si a això hi sumem la poca transparència en les vendes d'immobles a fons voltors i inversors internacionals, podem dir que l'Estat espanyol ha utilitzat la Sareb bàsicament per sanear els bancs i que, un cop absorbits els immobles, ha set incapaç de dur a terme una gestió immobiliària eficient.

Més del setanta-cinc per cent del rescat amb fons públics que es va efectuar a entitats bancàries no es recuperarà mai, i ningú ha assumit responsabilitats penals ni polítiques per aquesta mala gestió. Tot un clàssic. Les entitats bancàries que van ser rescatades avui generen milions d'euros de beneficis, però no veiem que hagin set obligades a retornar aquells fons ni que reparteixin els guanys entre la ciutadania, que va ser obligada a rescatar-los.

Les formacions que en aquells moments tenien representació parlamentària a Catalunya i també a l'Estat espanyol no van fer res per aturar aquella operació. Els hi van tremolar les cames, com a d'altres els hi han tremolat a l'hora de defensar la llibertat de Catalunya.

Tots plegats semblen molt més còmodes ocupant càrrecs dins els consells d'administració de les empreses de l'IBEX que no pas defensant els interessos dels catalans i de Catalunya.

Molt regular el mercat de l'habitatge privat per evitar suposades especulacions, i resulta que qui especulava i especula és l'Administració pública espanyola. Per llogar-hi cadires.

El president

I, finalment, per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé; gràcies, president. En primer lloc, agrair la voluntat de les esmenes del Partit Socialista. Entenem que l'objectiu final és similar, però no podem compartir el model que vostès proposen, perquè és diferent, evidentment, al que nosaltres defensem.

I vostè ha fet referència..., deia que no ho poden compartir perquè ja està fora de temps, i per això en l'anterior legislatura tampoc van donar suport a aquesta proposició de llei, perquè el Govern d'Espanya ja tenia una estratègia per resoldre aquesta situació.

Doncs bé, jo els hi recordo: això comença el 2008 en aquest hemicicle amb una moció, es reprèn el 2021 amb aquesta proposició de llei. Han passat set anys. En set anys vostès podrien tenir una estratègia, però no han desplegat res. (*Aplaudiments.*) Per tant, està molt bé que tinguin una estratègia, però els hi demanem que comencin a fer la feina.

Agrair també les dues esmenes presentades per Junts per Catalunya. N'hem acceptat una perquè va en la línia de la proposició de llei que ja vam presentar en aquest Parlament. Però l'altra és cert que no l'hem pogut acceptar, no perquè no la compartim, sinó perquè creiem que s'escapa de l'objecte d'aquesta moció, que és concretament centrar-ho en l'àmbit de la Sareb.

Per tant... També em refereixo a tots aquells grups que han dit, amb altres paraules, que vindria a ser absurd que ara tornem a portar aquesta proposició en el Parlament de Catalunya. Doncs, mirin, el que és absurd és renunciar a una qüestió que és tan bàsica i és de justícia social. I el que és absurd o, millor dit, irresponsable és no aprofitar totes les opcions, totes les oportunitats per fer possible i per poder fer efectiu el dret d'accés a l'habitatge a la ciutadania del nostre país. Això és el que és absurd i això és el que és irresponsable, no tornar a reivindicar aquesta qüestió que és de vergonya i que ens hauria de fer vergonya a tots.

Per tant, acabo com he començat. Crec que davant de l'emergència habitacional no ens podem permetre el luxe de renunciar a mesures que han de permetre que els joves d'aquest país puguem emancipar-nos i que la ciutadania del nostre país pugui tenir uns sostres dignes.

Per tant, en aquest cas, el Partit Socialista tenen una nova oportunitat sobre la taula. I, per tant, els hi demanem que no ens facin perdre el temps i que no ens facin renunciar un cop més a tots aquests immobles i tots aquests terrenys que té la Sareb i, per tant, l'Estat de forma vergonyosa a les seves mans.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda un cop substanciat el punt 24 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model d'acollida migratòria

302-00085/15

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model d'acollida migratòria. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Tània Verge Mestre.

Tània Verge Mestre

Gràcies, president. Diputades, diputats, consellera... Catalunya ha estat i ha de continuar sent una terra d'acollida, perquè volem que la nostra nació es fonamenti en una societat democràtica, justa i socialment cohesionada. I per això defensem que l'acollida és l'eix central de les polítiques migratòries; no ho és la por, no ho ha de ser el control ni la seguretat, perquè aquests són marcs que l'extrema dreta pretén imposar amb discursos d'odi, dades falses, manipulacions. Per exemple, com hem escoltat aquest matí, aquest potencial frau massiu en els empadronaments que la consellera Menor ha desmuntat claríssimament amb les dades –sis casos detectats en tot un any.

I, per tant, els he de dir, diputats i diputades de Junts, que ahir la diputada de la CUP Laure Vega els donava una lliçó política que farien molt bé de prendre'n nota: copiant el discurs de l'extrema dreta, part del seu electorat potser acabarà votant per l'original.

I ja n'hi ha prou de mentides, perquè el padró no és una carta de drets, no vol dir donar papers, no vol dir un accés immediat a prestacions socials; és tan sols un registre de les persones que viuen en un municipi. I tots els ajuntaments –tots– tenen l'obligació d'empadronar-hi qui viu, independentment de la seva situació administrativa, del tipus d'habitatge. I això és el que permet dimensionar adequadament els serveis públics.

Per tant, ens hauran d'explicar molt fort, tots aquells grups parlamentaris que estan fent aquests discursos, on està el patriotisme en negar el dret a l'educació a un infant, o on està el patriotisme en negar el dret a la salut a una dona o un home pel lloc on ha nascut, o on està el patriotisme en negar-se a empadronar una persona que viu al municipi perquè és on treballa i on té la xarxa familiar. I no hi ha seguretat, de fet, més gran per a una societat que viu en barris cohesionats. I el que genera inseguretat, precarietat, vulnerabilitat, tant per a les persones migrades com per a la societat d'acollida, per al conjunt de la societat, és l'exclusió, és la denegació de drets, és la segregació escolar, és l'estigmatització constant per atiar la por, els prejudicis i l'odi.

La moció que Esquerra Republicana presentem avui és un compromís amb un model de país que hem defensat sempre i que és cabdal mantenir davant l'onada reaccionària que vivim. Un model que posa la vida i la dignitat al centre, que vol que Catalunya segueixi sent un sol poble, que aposta per un nosaltres compartit sense preguntar d'on venim ni on hem nascut.

I per aquest motiu volem reforçar el suport als municipis, tant en finançament com en eines. Desplegar un model d'acollida amb els serveis millor finançats, amb perspectiva antiracista, de drets i comunitària, que és clau per al benestar dels municipis per garantir la cohesió social. També acompanyar-los en la implementació de l'empadronament, perquè, com diuen les entitats de la xarxa pel dret al padró, no hi ha un efecte crida; el que hi ha és un efecte expulsió d'aquells ajuntaments que no ho estan fent bé.

I nosaltres som, de fet, les primeres, que volem combatre la irregularitat administrativa, perquè és una situació de no drets, perquè per molta gent que ja és aquí és una situació de no drets. I, si no cotitza, molt sovint no és perquè no treballi, és perquè qui el contracta ho fa en l'economia submergida, perquè no li fa un contrac-

te perquè pugui cotitzar, sigui cuidant avis i àvies, recollint fruita, treballant en una obra. I per això la moció vol reforçar la inspecció de treball i també altres polítiques actives per accedir a la regularitat amb procediments d'arrelament social o de formació, també amb creació de cooperatives o altres instruments.

I no farem mai –mai– electoralisme amb les vides de joves o de famílies que han deixat els seus països d'origen cercant una vida millor. Perquè és el mateix que van fer molts dels nostres pares, mares, avis o àvies. I per això apostem per l'acompanyament a l'autonomia dels joves migrants sense referents, per reforçar els recursos als centres educatius, per acabar amb la segregació escolar. Demanem també més facilitats per aprendre la llengua catalana en horari laboral, en combinació amb els serveis de cures. Per això reclamem també que es reverteixi la decisió de tancar el programa de mentoria social per a persones amb necessitats de protecció internacional, tal com denunciaven avui al diari *Ara* les entitats que col·laboraven amb aquest programa des de l'any 2017.

I la moció també insta l'Estat. Catalunya ha de gestionar el programa estatal de refugi per poder atendre adequadament les necessitats de les persones i la realitat dels municipis. També exigim que es restableixin els fons d'acollida que fins al 2012 es transferien a Generalitat i ens locals, o agilitzar l'homologació de titulacions estrangeres. I, finalment, cal reformar la llei de bases del règim local per actualitzar les obligacions i procediments d'empadronament dels municipis, per resoldre ambigüitats interpretatives, que n'hi pot haver, o les situacions que l'actual redacció no contempla, però també per poder sancionar, quan escaigui, aquells municipis que incompleixin l'obligació d'empadronar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara, per defensar les esmenes presentades, té temps per cinc minuts, en primer lloc, el Grup Parlamentari Comuns. Té la paraula el diputat Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, vicepresidenta. Avui estem davant d'una moció molt important. Pensem que els debats sobre política migratòria i d'acollida són claus per a la societat i són claus per al futur del nostre país. En aquest sentit, vull manifestar i agrair la interpel·lació i, evidentment, aquesta moció que ha plantejat la diputada Tània Verge, i vull traslladar que la votarem sencera a favor. Pensem que és clau que puguem avançar en aquest sentit.

Estem vivint un moment en el que sembla que tenim alguns dubtes en general. No pot ser que continuem parlant de població migrant quan és gent que igual porta aquí deu anys, vint anys. Ja han migrat. El procés migratori és un inici i un final, i a vegades jo crec que es barreja massa. I, per un altre costat, també cal que aquest Parlament i tots els partits assumeixin lo que suposa la diversitat. Pensem que aquesta moció va per aquest camí.

Pensem i creiem que és molt important el punt que té a veure amb assumir, plantejar, demanar les competències en matèria, en aquest cas per a la gestió, de les polítiques d'acollida vinculades amb l'asil. També demanar que es pugui fer traspàs per fer polítiques adequades amb els fons FAMI. Pensem que hi ha moltes coses que es podrien millorar.

Sabem també que hi ha una qüestió de fons, que és que el dret al padró està en perill. Per això sabem... I està en perill perquè hi han formacions d'extrema dreta que estan intentant acabar amb un metadret, un dret que es reconeix a la gent que viu en un municipi, i amb aquest dret es pot accedir a la resta de drets. Llavors, en aquest sentit, pensem que és molt important continuar el camí cap a arribar a un pacte ampli per tal de protegir aquest dret. Pensem que posar-ho en dubte el que fa és fer-nos pitjor com a societat, a més a més de generar problemes greus per a les

persones que a dia d'avui tenen alguns obstacles en alguns municipis. Pensem que hi ha molt de camí per millorar. I en aquest sentit pensem que la proposta que està fent la Xarxa d'Entitats pel Padró a diferents grups parlamentaris és una proposta molt important en aquest sentit.

I una qüestió també molt important té a veure amb els menors migrants. Fa poc hem pogut escoltar a la Comissió de la Infància com persones en primera persona, entitats, però també advocats plantegen que cal fer una avaluació en matèria de la pràctica de les proves de determinació de l'edat als menors migrants i també en relació amb els processos pels quals estan aconseguint el procés de regularització, tal com preveu la normativa.

En aquest sentit, plantegem dues esmenes molt clares. Plantegem que caldria fer una avaluació. Estem en un moment de canvis a la DGAIA, i pensem que seria important analitzar com la recent i no tan recent jurisprudència s'està ara mateix aplicant a la pràctica quotidiana. I pensem que és una qüestió important que hauria de poder fer l'Administració de manera continuada.

Més enllà d'això, també volem plantejar... Dins de les esmenes que hem presentat, una tenia a veure amb el padró. Cal garantir el dret al padró també a totes les persones sol·licitants d'asil i persones amb vulnerabilitat. En aquest sentit, s'ha plantejat aquesta esmena.

I, per un altre costat, també pensem que, com més aviat millor, és important que al centre d'internament d'estrangers el servei de salut sigui públic i que formi part del Servei Català de la Salut. Pensem que és un punt de sentit comú, i estem convençuts que hi estaran d'acord, evidentment, el Ministeri de l'Interior i també, efectivament, entenc que el Servei Català de la Salut. Pensem que és un pas clau per garantir els drets al CIE.

I sí que volia esmenar... I ens fem nostra una de les esmenes de la Candidatura d'Unitat Popular, perquè entenem que ara mateix ja fa un any que es va presentar al Congrés dels Diputats la ILP «Regularització ja». I pensem que és el moment també de que, des d'aquest Parlament, donem un impuls perquè es pugui acabar amb la seva tramitació i es pugui acabar d'aprovar, perquè lo que no pot ser és que hi hagi gent que porti tants anys vivint aquí i encara estigui amb la situació sense regularitzar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; bona tarda, diputats, diputades. Escoltant els debats que hem tingut durant el dia, aquest matí en aquest mateix saló, també mirant les votacions que s'han donat a terme aquí al matí i imaginant el resultat de les que tindrem aquesta tarda, diria que avui no estem només votant o decidint sobre polítiques que aquest Parlament vol que impulsi el Govern, sinó que també –també– estem parlant de quin és el país que decidim ser.

Creiem que ho hem de dir molt clar, que no podem permetre que aquest odi disfressat de mentides s'obri pas, ni podem permetre que l'extrema dreta, amb el seu discurs carregat de xenofòbia i de mentides, defineixi què és i qui és català. Catalunya ni és ni ha estat mai ni serà una terra de murs. És una terra de portes obertes, de justícia i de dignitat.

Diu la moció, a la part inicial, que tres de cada quatre persones que viuen a Catalunya són fruit de migracions passades o recents –tres de cada quatre. I això per nosaltres no és una amenaça, com ens volen fer creure alguns. Això és la realitat d'un país viu, d'un país obert, d'un país divers, que s'ha construït amb la gent vinguda d'arreu, que ha estat històricament terra d'acollida i que ho ha estat perquè sabem que la solidaritat no és una debilitat, sinó que ens dona més força.

L'extrema dreta crida molt, insulta, assenyala, criminalitza, però no té raó. El que té és odi, un odi que neix de la por a perdre privilegis. Sàpiguen que no permetrem que utilitzin el racisme ni la islamofòbia per dividir-nos, perquè tenim clar que les polítiques d'acollida no només són un dret, sinó una necessitat democràtica. El que ens defineix no és si venen o no venen persones de fora, sinó com les acollim, com les rebem. I, com que ho volem fer amb dignitat, amb drets, amb igualtat, apostem per polítiques antiracistes i antidiscriminatòries sòlides. I avui –avui–, amb el resultat d'aquest debat, amb les votacions que tindran lloc després, es veurà que una majoria de Catalunya està pels drets de tothom i que aquest país no és de qui més crida.

Dels punts concrets de la moció..., aporta un ventall molt ampli de propostes que abasten tot l'arc de l'acollida migratòria. Creiem que és una moció molt àmplia i molt necessària en aquest moment. En destacaré només alguns punts per falta de temps, els que he considerat més importants.

Primer –crec que és imprescindible que en parlem–, sobre l'obligació d'empadronar i facilitar l'empadronament per part de les administracions. Ja ho sabem, que el padró no és un dret en ell mateix; és només un tràmit administratiu que dona accés a molts altres drets: a l'educació, a la salut, als serveis socials... I que no pot ser utilitzat, no pot ser entès com una garantia de la propietat privada. La realitat és que ni tots els ajuntaments reconeixen aquest dret a ser empadronat –molts ni tan sols el fan efectiu, alguns el neguen–..., sinó que a la pràctica tampoc no es facilita. S'allarguen els processos d'empadronament. Es penalitza d'aquesta manera els ajuntaments que sí que treballen seguint les regles i que donen accés a aquests drets.

És imprescindible que tots els ajuntaments d'arreu del territori deixin d'actuar d'aquesta manera arbitrària en l'empadronament. Estem parlant d'una cosa que és estructural. Són molts els ajuntaments que estan fent aquest bloqueig de l'empadronament. No pot ser que alguns alcaldes facin aquests discursos de garanties de drets mentre promouen les pràctiques contràries. Per tant, a veure quin recorregut té, però totalment a favor de sancionar aquells incompliments de l'obligació legal d'empadronar totes les persones.

En la mateixa línia de dir una cosa i fer la contrària, agraïm les esmenes que ens ha recollit Esquerra. D'una banda, sobre la ILP de la regularització, que va iniciar el tràmit al Congrés ara ja fa un any, però que després ha quedat bloquejada. I hi ha un punt que ens han admès en el que demanem als partits del Congrés que obrin el calaix on tenen guardada aquesta ILP i, a més de fer discursos, la tramitin.

I en la mateixa línia, d'una banda, demanen que l'Estat tanqui els CIEs, que són espais contraris als drets humans, i, d'una altra banda, envien els Mossos d'Esquadra a col·laborar amb les batudes racistes de la policia espanyola per perseguir i tancar persones en situació administrativa irregular al centre d'internament d'estrangers i expulsar-los, sense que hagin comès cap delictes. Demanem coherència a qui ens governa, ja sigui a la Generalitat o als ajuntaments, que no podem dir una cosa i al mateix temps fer la contrària. I, davant d'aquesta amenaça de la intolerància, el que cal és més acollida, més acollida real.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, i té la paraula el diputat Mario García Gómez. *(Pausa.)* Que ve de lluny.

Mario García Gómez

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputades i diputats, la fallibilitat és quelcom consubstancial a l'activitat humana, és a dir, ser fallibles, equivocar-se, és propi de l'ésser humà en tant que som éssers finits i limitats i no som perfectes ni en les nostres accions ni en les nostres decisions. Cometre errors, per tant, és humà.

La intel·ligència no rau, doncs, en el fet de no equivocar-se mai, sinó en no cometre els mateixos errors, tal com afirma Karl Popper en la seva obra *La societat oberta*.

ta i els seus enemics. I la Catalunya de la dictadura va cometre molts i molts errors en la seva acollida a la immigració dels anys seixanta, errors amb tota una generació de treballadors i treballadores que van venir a Catalunya d'Andalusia, de Galícia, d'Aragó, d'Extremadura, d'arreu de la resta d'Espanya, amb la il·lusió de millorar les condicions de vida i fer un projecte de vida millor per a ells i les seves famílies. L'impacte d'aquests errors va perdurar molt de temps, i s'han trigat molts anys i molts esforços des de les administracions públiques per corregir-los.

Val la pena ara recordar aquí la nostra història. Tots recordem l'existència de barraques i d'infrahabitatge a molts indrets de Catalunya: barraques a Montjuïc, barraques al Somorrostro, al Camp de la Bota, a la Perona, amb ciutadans i ciutadanes malvivint en barris en condicions pèssimes, sovint sense aigua, sense electricitat i sense serveis públics, ni tan sols un autobús –com tan bé ha retratat la pel·lícula *El 47*–, o al barri de les Roquetes, de Nou Barris, on els propis veïns, després de treballar tota la setmana, dedicaven els diumenges a construir ells mateixos el clavegueram del barri.

Però, a hores d'ara, la Catalunya democràtica som una societat intel·ligent i hem après dels errors del passat, i volem i sabem fer les coses bé. Volem acollir els immigrants, i acollir-los bé, i posar a disposició de tota la gent que arriba al nostre territori les oportunitats que no van pas tenir d'entrada aquells que van venir a la dictadura.

I són precisament els mateixos *señoritos* que obligaven els immigrants als anys seixanta a saltar dels trens ben a prop d'aquí, a l'estació de França, els que ara volen negar el pa i la sal als nouvinguts. Enfront d'això, els demòcrates de Catalunya tenim ben i ben clar que els drets i les llibertats i les condicions de possibilitat són per a tots i totes, i ho defensarem amb tota la força de la llei. I és això de què va aquesta moció, i és això en què treballa i està compromès aquest Govern, en construir una Catalunya oberta, acollidora i integradora, una Catalunya de tothom. I fer-ho de la mà dels nostres ajuntaments. I és aquí el sentit principal de les nostres esmenes, i que agraïm la seva acceptació en la seva majoria, donat que són els òrgans competents en la garantia d'aquest dret i cal salvaguardar l'autonomia dels ens locals.

Restar empadronat en un municipi és una obligació legal i és el primer pas per tenir accés a la resta de drets. I negar l'empadronament és tancar la porta als drets a ciutadans i ciutadanes. Per això és tan important la tasca que fan els ens locals a Catalunya. Votarem a favor de la majoria dels punts de la moció. Hem transaccionat aquells que –estem esperant la resposta del grup proponent– delimitaven una temporalitat d'acció massa curta, al nostre entendre, en el cas dels menors –subjectes especials de dret, vull recordar. I volem fer les coses, i fer-les bé. Votarem en contra d'aquells que fan afirmacions per nosaltres no certes sobre els cossos policials.

Per acabar, i com a català fill d'immigrants, vull manifestar que mai més, *nunca más*, *nunca más* cometrem els errors del passat. I amb el profund convenciment democràtic vull manifestar que, amb el treball conjunt de tots i totes les demòcrates, el futur de Catalunya serà més brillant que mai, i el racisme i la xenofòbia de l'extrema dreta només seran una taca, una ínfima taca a la nostra gran història.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

Vicepresidenta, conseller, diputats i diputades... Aquesta és una moció trampa que desprèn una flaire d'electoralisme evident. L'acollida ja és una competència catalana, però queda clar que, quan es faci efectiva la delegació de la immigració, pactada amb Junts, aquest Parlament s'haurà d'arremangar i desplegar una llei general de ciutadania que contempli tot el que té a veure amb el repte demogràfic, ja siguin

permisos, acollida, contractes, etcètera, no? No serà una plena sobirania, però almenys permetrà a la Generalitat reordenar la qüestió i tenir-ne el control.

Per nosaltres l'acollida és un dret fonamental, forma part dels drets humans universals. Però precisament per això ha d'estar ben definit i delimitat, que és l'única manera de defensar-se dels arguments bàrbars de l'extrema dreta que sentirem d'aquí una estona.

Nosaltres vam proposar capgirar el punt 1 i que inclogués, precisament, que contemplés que calia afrontar l'acollida amb la legislació competencial adequada i uns recursos econòmics que en garanteixin la viabilitat. Encara no sé per què no m'ho van acceptar.

Aquesta moció menja del mateix plat que l'extrema dreta. En aquesta moció es confonen els immigrants rics amb els immigrants vulnerables. El que uneix els uns i els altres és que aquesta acollida s'ha de fer en un marc de la catalanitat. I sap què, diputada Verge? Vostès no van acceptar incloure en aquesta esmena, del nostre grup, precisament el que deia, el marc de la catalanitat. També vam proposar incloure l'aranès en els programes d'acollida, i veig que no surt per enlloc.

Aquesta és una prova que era una moció de típica autoafirmació partidista. En les esmenes que han acceptat de la CUP, a més a més, l'obsessió s'ha fet més gran, a més de barrejar peres i pomes amb la inclusió d'un punt que parla de la ILP que està pendent a Madrid. Voler confondre una preocupació pels drets socials amb la xenofòbia fonamentalista cristiana de l'extrema dreta és un error molt greu. El padró és una eina administrativa clau, però que no assigna drets directament. Simplement és una forma legal d'inscriure les persones i radiografiar una societat, d'uns drets que ja són substancials a les persones, perquè són drets humans inherents a les persones, que ningú els hi pot negar.

L'Administració pública el que ha de fer és, precisament, planificar-ho. Precisament el pensament progressista es basa en la planificació i preveure la solució dels possibles conflictes. El pensament bàrbar, populista, ja sigui *woke* o bé xenòfob, fa exactament tot el contrari. Per acollir persones cal planificar i que els defensors de la democràcia i els drets humans no caiguin en la temptació de fer-ne partidisme, que és el que normalment sempre passa aquí.

Per això els vam demanar que acceptessin incloure combatre els empadronaments fraudulents i poder restringir de redistribuir les persones immigrades en situació de vulnerabilitat que no tinguessin un contracte laboral per evitar lesionar els seus drets i escampar la vulnerabilitat en l'entorn precisament.

I concloc. Els usos lingüístics són l'expressió d'una manera de pensar. En el redactat final d'aquesta moció de cop han desaparegut els verbs «exigir», «transigir», «restituir», i s'han transformat en «l·listar», «delegar», «recuperar», després de les esmenes dels comuns i els socialistes. No és una *gramàtica parda*, és senzillament una gramàtica de subordinació.

Vostès, els diputats del bloc governamental i l'extrema dreta, se n'aniran cap a casa satisfets amb una sessió d'onanisme ideològic, però els problemes continuaran al mateix lloc. Resoldre l'acollida de les persones immigrants no va de sobreactuar ideològicament, sinó de drets humans, de fer una gestió competent de la immigració que garanteixi de veritat els drets dels nouvinguts sense debilitar els drets de la resta dels ciutadans. I nosaltres, des de Junts, volem fer-ho des de la millor tradició del catalanisme popular. Aquest és el principi de solidaritat i fraternitat propi del pensament progressista. I per això ens abstindrem en tota aquesta moció.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat Cristian Escribano Ramírez. *(Pausa.)* Que també ve de lluny.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, vicepresidenta. Bien, la conexión con la realidad que viven los vecinos y que da el municipalismo también nos obliga a explicarles a ustedes, los políticos de moqueta de la izquierda, cuál es la realidad que viven los vecinos en nuestros barrios, que es muy diferente a la que tienen ustedes en su cabeza. Por eso empezaré hablando de Mataró.

Ayer diecisiete agentes de Mossos d'Esquadra y policía local fueron suficientes para sofocar la violencia que varios inmigrantes ejercieron contra vecinos en el barrio de Cerdanyola, en un intento de ocupación de una vivienda. A ellos se sumó una turba de extranjeros que acosaron a policía, cámaras de televisión y vecinos. Amenazas de muerte, insultos, lanzamiento de objetos y amenazas con quemar todo el inmueble es lo que soportaron durante horas los vecinos. Y por la noche, como represalia, más de seis contenedores han ardido en la zona colindante al intento de ocupación, perturbando de día y de noche la paz y el descanso de los vecinos.

Esa es la realidad de nuestros barrios, esa es la realidad que viven día tras día los vecinos. Y a denunciar que estamos hartos de esto es a lo que ustedes llaman «racismo». Lllaman «racistas» a gente honrada que lo único que quiere es vivir en paz y tranquilidad en su propia casa. Esto es lo que ustedes han importado, y esto es lo que defienden.

Esquerra nos dice en esta moción –a la que ya anunciamos que votaremos en contra total– que España es un país racista. Pero, ¿a qué llaman ustedes «racismo»? ¿a pedir que en este país se entre de forma ordenada y no con una patada en la puerta?, ¿a decir que las cárceles están llenas de extranjeros?, ¿a denunciar que la mayoría de agresiones sexuales en Cataluña se cometen por extranjeros?, ¿o a denunciar que, según datos de la Guardia Urbana, el ochenta por ciento de los delitos en Barcelona los cometen MENAs? ¿A eso es a lo que ustedes llaman «racismo»? Porque si para ustedes esto es racismo, ya pueden ponerme el primero de la lista, porque, por mucho que traten de amedrentarnos con esta superioridad moral autoimpuesta por la izquierda, decir la verdad nunca será ser racista; será estar del lado de los vecinos que sufren la degradación de unos barrios donde han vivido toda la vida y que ya no reconocen, y será luchar contra la inseguridad que ustedes han importado y que han enquistado por empeñarse en negar la realidad.

Hablan en esta moción también de machismo y de derechos LGTBI. Vayan a la mayoría de países donde nos están diciendo de los que hay que importar gente y hablesen de derechos de las mujeres o de derechos LGTBI, (*aplaudiments*) y nos dicen luego qué es lo que les dicen y cómo les reciben.

Hoy, en esta cámara, una diputada de Esquerra ha dicho que el PP es el partido de los poderosos. Yo vivo en el barrio donde pasó esto ayer, yo vivo en Cerdanyola, un barrio donde los robos, la ocupación, el vandalismo son el pan de cada día. Es un barrio donde hay centenares de ocupaciones, y donde la ley de respeto que nos hemos dado entre todos ha sido substituida en muchas calles por la ley de la selva. Dudo que alguien poderoso viviera en uno de los barrios de Cataluña con más delincuencia y con mayor falta de convivencia.

Han hecho una moción –y perdónenme la franqueza– infumable, que lo es aún más con las aportaciones de Comunes y de la CUP. Una moción en la que se señala a ciudadanos honrados y se victimiza a los que se saltan la ley. Una moción donde se ataca a la policía, acusándoles de hacer batidas racistas mientras ignoran a las turbas de inadaptados que actúan con total impunidad por las calles de Mataró, de Vic o de Salt. Ustedes están con los delincuentes, los de la patada en la puerta y los de gozar de todos los derechos sin ningún deber. Y nosotros estamos con los vecinos honrados, con las fuerzas del orden y con el respeto a la legalidad. Les voy a ser muy sincero y les voy a ser muy breve: estamos en las antípodas de esta moción, y la verdad es que no podría estar más orgulloso de ello.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX. És el torn de la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, vicepresidente. Bueno, esto es una moción señuelo, una moción que intenta desviar la atención de un foco que es el verdadero problema. Ante la situación en la que se encuentra Cataluña –y toda España–, asolada por la inseguridad, fruto de la inmigración ilegal y descontrolada, que fomentan sociocomunistas y separatistas y de la que ya empiezan a hacerse eco algunas formaciones políticas, resulta que Esquerra Republicana presenta una declaración de principios en la que apuntan que el problema no es la inmigración ilegal ni el islamismo creciente, sino los catalanes y la Administración pública, donde el racismo se ha enquistado.

Es cierto que, por desgracia, existen personas racistas; las ha habido siempre y siempre las habrá. Pero, verás, su partido no es el más indicado para hablar de esto, especialmente porque Heribert Barrera, uno de sus dirigentes y fundadores, al que ustedes ensalzan –igual que lo ha hecho hoy el *conseller* Espadaler, socialista, incluso el presidente de esta cámara, el señor Rull, de Junts–, sí que señalaba a las personas por el color de su piel. Este señor dejó un famoso legado: para él, los negros eran débiles mentales. Poco le importaba cómo eran las personas, su cultura o sus costumbres. A él lo único que le importaba era el color de su piel. Eso sí que es racismo del bueno. (*Aplaudiments.*) Y entiéndanme cuando digo «del bueno». O el del exdirigente de Junts, el señor Torra, que apuntaba a taras en el ADN de los españoles.

En fin, que, aparte de estos lamentables casos puntuales, el racismo en Cataluña es residual, y, por descontado, ni está institucionalizado ni es compartido por la gran mayoría de los catalanes. Lo que sí es compartido por una parte importante de los catalanes es el miedo, la inseguridad y la constatación de pérdida de control por parte de la Generalitat ante la inmigración ilegal y masiva. Y esto es un hecho que ninguna moción puede silenciar ni esconder. Esta ofensiva ante la influencia creciente que está teniendo la verdad en la sociedad catalana caerá en saco roto, porque, verán, los catalanes están abriendo los ojos. No existe moción mordaza ni declaración señuelo ni mentira disfrazada de buenismo y tolerancia que palien lo que ustedes y los socialistas, con sus políticas de inmigración, están haciendo sufrir a los catalanes. (*Aplaudiments.*) Y es que, señores de Esquerra, dato mata relato, y su relato ha sido literalmente fulminado por los datos. Por los datos y por las imágenes.

Y, si no, recordemos aquellas imágenes grabadas en nuestra retina, de hace apenas unas semanas, de Salt. Han calculado muy mal y han alentado un tipo de inmigración, la islámica, culturalmente opuesta e incompatible con Cataluña y con el resto de España, con el objetivo de diferenciarse. Y resulta que se les ha vuelto en contra. Y ahora todos somos víctimas de las consecuencias de sus decisiones sectarias y supremacistas. Todo lo que están sufriendo los catalanes es culpa suya, suya y de los socialistas: los barrios desestructurados e irreconocibles, los atracos constantes, el miedo de las mujeres a pasear solas por la calle, las reyertas, los narcopisos, las ocupaciones masivas, pero también la pobreza, el abandono, las listas de espera médicas o quirúrgicas, las listas de espera de dependencias y la crisis de la vivienda. Porque, lejos de dar una respuesta a los catalanes, de dedicarles nuestros recursos, los han abandonado y han priorizado a los que acaban de llegar, en Cataluña, tirando la puerta abajo. Y ahora, cada vez que alguno señala lo que nos han traído las nefastas decisiones que llevan veinte años tomando junto con el Partido Socialista, lo llaman «racista».

Incluso, por elevación, presentan propuestas como esta para intentar disfrazar la realidad. No, señores de Esquerra, no; no es el camino. El camino es enmendar, no silenciar, y mucho menos encubrir, como hacen ustedes. Verán, a la inmigración ilegal y masiva, deportaciones masivas; a los extranjeros que delinquen en nuestro

país, deportaciones inmediatas. Y en sanidad y prestaciones (*aplaudiments*), los españoles siempre siempre por delante, que la hucha es suya. Y ahora, si quieren, nos señalan por decir lo que piensan muchísimos catalanes.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

I, per acabar les intervencions, és el torn del Grup Mixt, és el torn de la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aplaudir i bonificar infraccions administratives, això és el que ens proposen quan parlen de regularitzar més de 170.000 immigrants que van entrar il·legalment. No veuen que això generarà un efecte crida que ens col·lapsarà encara més el país i que contribuirà a la degradació total dels nostres serveis públics? No prou contents, proposen obligar els batlles dissidents a empadronar de manera fraudulenta en comptes de perseguir i sancionar els que permeten sobreocupacions massives. I ho justifiquen tot dient que el nostre país ha set històricament terra d'acollida. No, senyors; el que ha set i és és terra conquerida.

I, en base a aquest dret de conquesta, Espanya ha iniciat programes de desnacionalització, entre els quals la dilució i substitució del nostre poble. No és casual ni fortuït que Catalunya compti amb el percentatge més alt d'immigració de tot el territori peninsular. Els fluxos migratoris han set emprats com a arma de conquesta i d'assimilació des de temps immemorials. Vostès, que diuen ser catalanistes, haurien de combatre aquesta tàctica enèrgicament, i, en comptes d'això, sembla que vulguin capitanejar-la.

Les allaus immigratòries massives que rebem són inintegrables. Espanya ho sap i juga a crear contracomunitats que ens disputin el domini cultural, ètic i demogràfic del territori. Espanya juga a desestabilitzar-nos, a minoritzar-nos. Amb cada autocar que envia a Catalunya, arrabassa oportunitats a l'independentisme i les regala a qui qüestiona les lleis civils, els valors occidentals i el grau de civilització del que suara gaudiem.

Mentre vostès victimitzen immigrants, blanquegen l'islam o subvencionen la seva expansió demogràfica, saben què fan ells? Contribuir a la descatalanització de Catalunya, infestar-la de discursos i actituds antioccidentals i retrògrades, organitzar-se políticament i constituir tribunals propis per emetre sentències. Tot mentre vostès continuen assenyalant com autòmats cap al cantó dret de l'hemicicle. No trobarien aigua a la mar.

Han posat en risc els drets i llibertats de tota la nostra descendència per poder presumir de ser bones persones. Ser bona persona no és obrir les portes de bat a bat a la barbàrie; ser bona persona és garantir la integritat i el futur d'aquells que estimes. Aliança Catalana estima els catalans i estima Catalunya. No som aquí per fer d'ONG com vostès, sinó per defensar sense recança els drets, llibertats i interessos dels catalans. I tant fa els qualificatius, insults o amenaces que això ens comporti; tant és els cordons sanitaris o els pactes antifeixistes que signin contra nosaltres. Ens hem jurat per salvar Catalunya, i la salvarem.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se ara sobre les esmenes, té la paraula la diputada Tània Verge i Mestre, del Grup d'Esquerra Republicana.

Tània Verge Mestre

Gràcies, presidenta. Avui, la majoria progressista d'aquest Parlament responem conjuntament de la següent manera a la pregunta de quin país volem. I és un país que no té por, és un país que no es deixa arrossegar pels discursos d'odi ni per la temptació de copiar els marcs de l'extrema dreta; un país que sap que la convivèn-

cia, la cohesió social i la pròpia nació es construeixen amb justícia social i garantint drets, no restringint-los.

I per això les meves primeres paraules d'entrada són d'agraïment al conjunt de partits del bloc esquerre d'aquestemicicle, amb els que hem pogut treballar i acordar el conjunt de la moció o de qui hem acceptat propostes de punts. És evident que sí, els verbs poden canviar, els tempos poden canviar. I, de fet, vull aprofitar també per fer una esmena a les dues esmenes transaccionades amb els Comuns, canviant de tres mesos a un any per afavorir l'acord per poder fer aquestes avaluacions que es plantegen a la moció.

Agrair el focus que han posat els diferents grups parlamentaris en elements, alguns inclosos a la moció, d'altres que són nous i que complementen aquesta perspectiva de l'acollida com a eix central de les polítiques migratòries.

I, senyors diputats i diputades de Junts, encara són a temps de sumar-se a aquest consens democràtic que també reclamen les entitats de la societat civil. I, diputat Colomines, li he de dir que s'haurien d'aclarir. O sigui, vostès presenten una esmena al punt 6, en el que s'inclou la reforma de la llei de bases del règim local, incloent-hi la part sancionadora, però després em diu que si no li accepto una altra esmena, on ens estan demanant a aquesta cambra que votem una illegalitat, no voten res més. I m'envia un missatge a un quart de quatre de la tarda que em diu: «Mira, saps què? No m'acceptis cap esmena.» I després ve aquí a plorar? Perquè aquesta esmena la volíem treballar conjuntament; com més ampli fos aquest consens, millor. Però, escolti'm, si vostè em diu: «No me n'accepti cap»... Els que han de decidir en quin consens volen estar són vostès.

La vicepresidenta primera

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 24 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model d'atenció a la dependència

302-00087/15

Passem, tot seguit, al vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model d'atenció a la dependència, presentada pel Grup Parlamentari Comuns. I per exposar-la té la paraula, per temps de cinc minuts, la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, conseller, diputades, diputats. Plantejàvem al Ple anterior alguns reptes sobre el model d'atenció a la dependència, i els traslladem avui propostes per fer-hi front, millorades amb la col·laboració dels grups que han formulat esmenes i als que vull agrair les seves aportacions i voluntat de treball conjunt.

Així, plantegem la garantia del dret a la cura amb una estratègia per enfortir el sistema per a l'autonomia i l'atenció a la dependència a Catalunya, sobre la base d'una revisió de la cartera de serveis que inclogui el dret a rebre i escollir les prestacions, desenvolupant models comunitaris alternatius a l'habitual institucionalització que dignifiquin les condicions associades a les cures professionals, però també familiars, o a l'economia informal, amb la finalitat de fer front a la bretxa de gènere. Perquè les cures sembla que segueixen sent cosa de dones –a l'economia submergida, també. Hi ha alternatives als centres residencials, també a les cures de llarga durada, potenciant l'atenció al domicili de les persones amb prou finançament i garantint l'equitat territorial amb especificitat a l'entorn rural i de muntanya.

En aquesta estratègia, l'execució de plans individuals d'atenció i de suport i el desplegament de la prestació d'assistent personal amb una dotació pressupostària adequada i suficient són eines de primer ordre per garantir el dret subjectiu a ser cuidat a l'entorn de vida i socialització habitual de les persones, com són imprescindibles també els estudis econòmics sobre costos dels serveis socials especialitzats a la cartera i l'auditoria dels pagaments a càrrec dels usuaris per millorar el finançament dels mòduls de gestió delegada, consolidant increments de tarifes de fins al deu per cent el 2024, com situava una de les esmenes acceptades, i tendint cap a l'equiparació salarial.

Un assumpte urgent: les condicions laborals de les treballadores. No es tracta ja de la discriminació laboral i salarial entre col·lectius, que també, sinó que s'està produint una ruptura tan greu de la justícia laboral que cada cop resulta més difícil conservar les plantilles amb transvasament cap als serveis de salut i d'educació, però també fins i tot amb l'abandonament de la professió.

I per represtigiari-la apostem per millorar ràtios a tots els centres, perquè les necessitats de les persones no van en funció del caràcter públic o privat d'aquest. I ho fem amb una proposta ja validada en fins a tres ocasions per aquest Parlament, però no aplicada a data d'avui, malgrat que la inversió suposaria reduir llistes d'espera.

Pel que fa a la qualitat del servei, plantegem la necessitat d'un servei d'inspecció suficient, amb prou capacitat d'actuació per avaluar aquesta qualitat en base a indicadors i l'impacte en la qualitat de vida d'usuàries i residents, i uns resultats d'aquesta avaluació publicats anualment.

Una problemàtica creixent que necessita un impuls com és la prevenció, detecció i denúncia de supòsits de maltractaments, violència o atemptat contra la llibertat sexual, tant en centres residencials com atenció domiciliària, centres de dia, etcètera.

I, tenint en compte totes aquestes consideracions, una planificació territorial en base a criteris d'equitat territorial, necessitats, índexs d'envelliment i llistes d'espera per donar compliment als acords d'investidura amb la creació de residències públiques i centres de dia cap a un sistema de caràcter públic i la reversió de l'excessiva mercantilització del sector.

Un dels grans problemes: residències que han de ser adaptades arquitectònicament a aquest nou model d'atenció que es planteja amb un calendari d'inversions que conlogui en aquest nou model de residències.

I una qüestió clau en una estratègia de desinstitucionalització: l'habitatge, l'habitatge adaptat, tant en el cas dels de nova construcció com l'habitatge ja existent, impulsant el sector de rehabilitació, també d'adaptació i de domotització per utilitzar les eines tècniques a l'abast de les persones, tot i que el caràcter deteriorat d'un parc d'habitatge molt envellit fa que no tots ells siguin susceptibles d'aquesta adaptació.

I un últim element que no es pot minimitzar: cal un pla de lluita per blindar la cartera de serveis i els drets de les persones més vulnerables contra l'especulació, amb un seguit de mesures concretes que contribueixin al seu blindatge. Fa poc presentàvem, Comuns, una pregunta a la consellera sobre una residència, que ja ha estat tancada, en el marc de la qual també fèiem referència a una escola infantil que també ha estat objecte de tancament. I, per tant, és una problemàtica que, desafortunadament, doncs, sembla que ha d'anar escalant.

Bé, en qualsevol cas, reiterar l'agraïment respecte a les aportacions realitzades pels grups esmenants.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara tindrà la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada Najat Driouech Ben Moussa.

Abans, permetin-me... No he volgut tallar la diputada Lozano, però és que hi ha un murmur de fons que fa una mica..., dificulta les intervencions dels diputats i diputades. No l'he volguda tallar, però sí que els demanaria, si us plau, si poden abaixar una mica la veu per permetre, doncs, que la paraula sigui més fluida.

Gràcies.

Najat Driouech Ben Moussa

Bona tarda. Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, conseller... La realitat de la dependència al nostre país és complexa. Una realitat que fa massa temps que dura i que el seu impacte fa de taca d'oli en molts àmbits: en les prestacions i recursos, en el sistema de cures, el model residencial, l'atenció domiciliària, la dignificació i l'equiparació salarial de les professionals, entre molts d'altres.

Amb el Govern republicà hem intentat donar una resposta a algunes de les necessitats. Es va aprovar un acord sectorial de bases amb patronals, sindicats i el Departament de Drets Socials per poder millorar la qualitat dels serveis d'atenció a les persones i els seus professionals, amb un increment de tarifes sostingut en el temps.

Es va treballar en la redacció del projecte de la llei de l'agència d'atenció integrada social i sanitària, es van crear noves places, es van reforçar equips de valoració i també es va iniciar el pla de transformació digital, que ha permès atendre més i millor les persones dependents.

Des d'Esquerra Republicana hem volgut aprofitar aquesta moció que ha presentat la diputada Lozano per poder presentar esmenes que, d'alguna manera, puguin també contribuir a la millora del text. I les esmenes que hem presentat van en la següent línia.

En primer lloc, la dignificació de les condicions laborals de les treballadores del sector social, especialment eliminant aquest greuge comparatiu que existeix entre l'àmbit educatiu i salut. Creiem que compartim, diputada Lozano, que és un greuge que les treballadores del sector social estan patint, que no el podem deixar passar i que hi hem de donar una resposta ja.

En segon lloc, la incorporació de l'estratègia de cures com un nou model de la llarga durada, més domiciliari i més comunitari, seguint les recomanacions realitzades des d'Europa, i que també vol potenciar el servei d'ajuda a domicili i donant un major pes a la comunitat i a les persones dependents.

En tercer lloc, incloure indicadors de qualitat de cures al servei d'inspecció del Departament de Drets Socials. I per això també demanàvem aquesta incorporació del departament a l'Aquas, perquè creiem que l'àmbit social necessita introduir aquesta cultura de l'avaluació per poder també guanyar en qualitat de servei i d'atenció.

En quart lloc, volem que es continuï garantint i apostant per un model d'atenció integrada social i sanitària a les residències, i també que es pugui garantir el seu desplegament real.

En cinquè i darrer lloc, hem volgut presentar també una esmena, la qual fa referència a la presentació d'un informe per poder presentar una planificació territorial dels serveis socials especialitzats d'atenció residencial i diürna a Catalunya del 2030-2040 i calendaritzar aquesta programació territorial de les inversions dels equipaments i places públiques per a l'atenció de la dependència i la gent gran. Perquè, evidentment, la demografia del país ens obliga a que fem aquesta planificació.

Volem també agrair a la diputada Lozano l'acceptació de les esmenes. Dir que ens preocupa aquesta necessitat i la urgència, i que ja li avanço que votarem a favor de la totalitat d'aquesta moció. Però lamentem que no ens hagin acceptat –que per nosaltres és l'esmena més important– l'esmena del finançament.

Nosaltres creiem que el Govern de la Generalitat ha d'exigir a l'Estat un finançament que, al nostre entendre, ha de ser adequat al sistema d'atenció a la dependència, amb una aportació efectiva d'un cinquanta per cent del cost efectiu del servei i

prestacions reconegudes anualment a Catalunya. I, a més a més, actualitzant anualment per poder garantir, com a mínim, els corresponents increments de les prestacions indexades a l'evolució de l'IPC, i els increments, evidentment, salarials dels treballadors i treballadores en el marc de la negociació col·lectiva.

Lamentem que no ens hagin acceptat aquesta esmena, perquè, diputada Lozano, aquesta esmena va ser la mateixa que nosaltres li vam presentar en una moció en plens anteriors al Grup del PP i que la diputada Berenguer va acceptar i que vostès van votar a favor. I per això no entenem aquesta incongruència, que no ens hagin acceptat aquesta esmena. Perquè, si no ens accepten aquesta esmena..., evidentment que amb la totalitat de la moció hi estem d'acord, és important, és necessària, però sense aquest finançament just i adient queda en paper mullat.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, a continuació, la diputada Montserrat Berenguer Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bona tarda. Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades... Respecte a la moció que ens presenta Comuns, bé, doncs –s'ha dit–, deuen recordar que recentment també des de la nostra formació política vam presentar en aquest Ple una moció sobre drets socials i inclusió; ja recollia molta part d'aquests punts, que també van ser aprovats. Novament es recullen. Bé, benvingut sigui el tema de la dependència; és important i tot ajuda si es tracta de reafirmar-se en determinades necessitats i donar-hi resposta.

Parlarem de reduir temps d'espera, reduir temps d'elaboració de PIAs, reduir burocràcia. I un dels punts importants –com també ha dit la diputada Najat– que vam aprovar és que vam recollir que s'havia d'exigir al Govern d'Espanya que s'adoptés un finançament adequat d'atenció a la dependència, garantint aquella aportació efectiva del cinquanta per cent del cost efectiu dels serveis i les prestacions reconegudes als usuaris catalans.

La moció present sí que es focalitza, principalment, en dependència i atenció a la gent gran dins del sistema públic català dels serveis socials. Volem fer també un petit incís: que dependència pot anar estretament vinculada a un envelliment, però no sempre. Ara tenim població ja d'infància i joves que també estan reconeguts amb un grau de dependència. I el mateix succeeix amb la solitud no desitjada, que també està assolant en aquests moments població jove.

Amb tot, la moció és interessant, s'hi recullen propostes. Trobem potser a faltar un major pes –però ja tindrem temps en la legislatura per treballar-ho– en la desinstitucionalització, en el treball comunitari de les persones, perquè, precisament, la dependència comporta sovint aïllament social i un allunyament respecte a la pròpia comunitat. I això va en detriment de salut física, psicològica i benestar emocional.

Per tant, proposàvem de forma important la inclusió d'habitatges tutelats per a la gent gran, inclosos dins d'aquesta cartera de serveis socials com un servei d'acolliment alternatiu per a persones grans autònomes amb circumstàncies sociofamiliars que no els permeten romandre a la pròpia llar.

Hem presentat esmenes que milloren qualitativament la moció –agraïm a la diputada Lozano la seva bona actitud, diàleg, tarannà–, de les quals, de les cinc esmenes presentades, doncs, n'han estat acceptades quatre.

Amb referència als serveis d'atenció domiciliària, apostem perquè siguin descentralitzats per un just equilibri territorial, i posàvem una mirada més enfocada a aquesta equitat territorial. Es parlava de superilles de Barcelona. Moltes vegades parlem del centralisme de Madrid, però també aquí fem centralisme, moltes vegades, amb la capitalitat de Barcelona. I, per tant, la nostra esmena en equitat territorial i una mirada especial a l'entorn més rural i de muntanya.

Una altra esmena de millora: remarcar la importància de protocols de prevenció, detecció, orientació en detecció de comissió de delictes de maltractament o contra la llibertat sexual i que també se poden produir a l'interior del domicili, i que siguin aquestos agents prestadors d'atenció domiciliària els que puguin detectar i emergir com a agents socials de prevenció.

I dir, doncs, que aquest sistema per a l'autonomia i atenció a la dependència, des de la seva creació ja fa divuit anys, sí que té fortaleces, però –hem de ser realistes– presenta greus deficiències, especialment quant a les prestacions, que moltes vegades estan definides com a excepcionalitats, les importants diferències territorials i la necessitat, precisament, de reforçar aquest sistema de finançament.

Doncs, per què? Perquè les comunitats autònomes es veuen obligades i han d'efectuar importants inversions i sufragar costos extraordinaris que no estan compensats a nivell estatal.

En conseqüència, hem de posar un esforç en el compliment d'això, donar una resposta eficient, perquè a Catalunya no ens podem permetre aquestes xifres, que continuen sent vigents: més de cent mil persones i catalans esperant la dependència i que s'hagi perpetuat aquesta situació a data d'avui o que trenta catalans estan morint sense haver rebut cap servei.

Priorització, bona gestió del servei públic és clau. Més recursos, més serveis per a la gent gran. Menys deliris d'estats imaginaris i il·lusions fugaces. I prioritzar, sobretot, els diners i els diners públics, i una bona gestió per a tots els catalans i totes les catalanes.

Una moció amb bona intenció i voluntat, ho reiterem; en fa falta més, continuarem així. Però que no puguem generar sentiments d'indefensió, d'impotència i frustració en aquelles persones beneficiàries o potencialment beneficiàries, perquè, com hem dit, les comunitats autònomes estan asfixiades per fer front a aquestes prestacions i aquests drets. Per tant, l'obligatorietat de l'Estat i del Govern d'Espanya per complir amb el cinquanta per cent del finançament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per presentar les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula... No, perdonin. Del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé; bona tarda a tothom. Gràcies, president. El Grup Parlamentari Comuns ens presenta una moció que parla sobre la dependència, que és un tema per a nosaltres molt rellevant i important i sobretot per a tota la nostra societat, i que ens preocupa i ens ocupa. I tant és així que una de les grans prioritats ha estat abordar un dels problemes més greus i urgents del nostre sistema de dependència, que són les llistes d'espera.

Als tres mesos i mig del nomenament dels consellers de l'actual Govern, la consellera de Drets Socials i Inclusió, Mònica Martínez Bravo, va anunciar el desplegament, actualment en marxa, d'un paquet de mesures per reduir aquests temps d'espera per ser més àgils en aquesta tramitació, simplificant els tràmits, amb l'objectiu de fer la vida més fàcil als catalans i les catalanes i millorar l'eficiència i l'eficàcia de la prestació, creant un accés directe a la informació sanitària a través del visor Salut + Social, ja també en funcionament, que elimina la necessitat d'aportar informes mèdics del sistema públic per a la sol·licitud de dependència; amb noves eines digitals com els simuladors de grau de dependència, i la creació de formularis *online* més simples i de càrrega automàtica al sistema. També amb la incorporació de més personal als equips de valoració i dels serveis socials, i amb una inversió de 2,3 milions d'euros, entre d'altres millores.

I aquesta és una problemàtica concreta del nostre sistema de dependència. Però és cert que la millora del model d'atenció, d'un nou model de cures que doni resposta a la diversitat de la nostra societat, passa per moltes altres accions transversals, tal com molt bé recull la moció. I en les que el departament també hi està treballant, i s'hi treballa des del 2021, en aquest model d'atenció centrada en la persona, que tots i totes compartim, perquè entenem que és un repte de país en el que, governi qui governi, tots hi hem de treballar plegats.

Protegir els nostres conciutadans, dotar-los des de les administracions de serveis adaptats a les seves necessitats per poder gaudir d'una bona qualitat de vida, vetllant pel seu benestar, segurament sigui una de les principals raons de la nostra implicació política. I diria, si m'ho permet, senyora Lozano, que queda reflectit en la negociació d'aquesta moció i en el text resultant, on s'han incorporat algunes de les propostes de tots els grups parlamentaris que hi han fet esmenes –Esquerra Republicana, Partit Popular, Junts per Catalunya i el Partit Socialista–, on els grups de l'extrema dreta no han fet cap proposta, no han presentat cap esmena.

Segurament sortiran en aquest faristol fent discursos demagogs, destructius, donant-se cops de pit en pro dels col·lectius en situació de vulnerabilitat. Això sí, sense avui fer cap aportació positiva per treballar conjuntament en aquest repte de país, que, com deia, és feina de tots i totes, independentment de la posició que ocupem. Senyors i senyores de la dreta extrema, fer tuits o vídeos a xarxes amb discursos populistes no soluciona ni dona cap resposta a les necessitats dels catalans i les catalanes, ni aporta res, absolutament res, per a la dignificació del nostre sistema de protecció social.

També voldria aprofitar la meua intervenció per posar en valor una iniciativa del nostre grup, com és la proposició de llei de la gent gran que vam registrar just fa nou dies. Perquè, llegint les propostes d'aquesta moció, aquestes estan contemplades en els articles recollits a aquesta llei, com, per exemple, la millora de la gestió de residència, la potenciació de les inspeccions, l'adaptació de les residències arquitectònicament a aquest nou model d'atenció, la promoció de nous tipus d'habitatges accessibles, garantir l'atenció primària de salut a persones que viuen en residències. També en el punt 10 parla de donar un impuls als protocols de prevenció, detecció i denúncia de possibles maltractaments. Qüestions totes elles que incorpora la llei. I des d'aquí animo els grups parlamentaris a treballar plegats en aquesta ponència per millorar-la entre tots i totes.

Però és cert que, tot i la proposició, el Govern, paral·lelament ja treballa en totes aquestes qüestions, com deia a l'inici. I segurament em deixo moltes qüestions per explicar per qüestió de temps, també plantejades en la moció i no menys importants, que sens dubte continuarem treballant plegades per avançar cap a una Catalunya amb un estat del benestar fort i robust, aquest que es mereixen els catalans i les catalanes.

El president

I, finalment, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor David Saldoni i de Tena.

David Saldoni i de Tena

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades... Gràcies, senyora Lozano, diputada, per la moció, en la qual estem d'acord amb la majoria dels punts que han plantejat. I, per tant, no hi entraré, perquè ja hem repetit..., ja hi hem incidit en molts casos.

A Catalunya, tractar la dependència és un repte, un repte que tenim com a país i com a societat. En aquest moment hi ha aproximadament 63.000 places de residències a Catalunya, de les quals 40.000 són privades, 13.500 són d'entitats socials i unes 10.500 són públiques. Però, per altra banda, també tenim només vint mil places de centre de dia. En un món en el qual el 2050, aproximadament, un de cada

tres, una de cada tres persones tindrà més de seixanta-cinc anys, i d'aquí deu anys s'haurà duplicat la gent de més de vuitanta anys del nostre país. Per tant, hem de pensar com ho podem afrontar i com podem assolir aquest repte.

Òbviament, hem de fer unes propostes que són de màxims, que són dels màxims estàndards de qualitat, dels màxims estàndards que podem plantejar-nos. Però hem de saber que haurem d'afrontar el repte de tota aquesta gent. I, per tant, ens plantejarem preguntes que seran molt importants. Seran: al final, com ho...?, què haurem de prioritzar?, haurem de prioritzar més places?, o que aquestes places siguin realment excel·lents? Haurem de prioritzar només que les places siguin públiques o de gestió pública? O haurem de prioritzar que hi hagin places fomentades pel conjunt de la gent que pot treballar en el marc social?

Nosaltres, en aquest sentit, considerem que la col·laboració publicoprivada és un dels elements importants a l'hora de poder maximitzar al màxim i arribar al màxim de persones, igual que ho és la prestació vinculada, que pot arribar a molta més gent, que amb aquesta prestació pot anar als serveis que més necessiti. Per tant, aquest repte el tenim al davant i l'haurem de plantejar d'una forma sincera tots plegats, perquè avui ens estem trobant que hi ha un gruix important de la societat...

I per posar un exemple molt senzill és que hi han molts catalans i catalanes que no han tingut mai cap relació amb l'Administració. No van mai a l'ajuntament a fer res, i només van a l'ajuntament ara alguns quan tenen problemes amb el seu pare o amb la seva mare: que el seu pare o la seva mare té un problema, té un estat de dependència i es troba el fill o la filla que no sap ben bé què fer i se'n va a l'ajuntament a demanar una solució: «Com em podeu ajudar davant d'aquesta realitat en què tinc el meu pare, la meua mare?» I el que et diuen: «Ostres! Aquí haurem de fer la valoració de la llei de dependència, que tardarà més d'un any. Tindrem un servei d'atenció domiciliària, que et podrà vindre com a molt una hora cada dia, en el millor dels casos d'una forma ràpida, o per entrar a una residència t'hauràs d'esperar aproximadament un altre any.» Clar, el fill o la filla et diu: «És que jo he d'anar a treballar demà. És que tinc problemes ara mateix.» I com podem afrontar aquesta realitat?

Per tant, en això és en el que haurem de pensar. Aquí és on hem de plantejar també el sistema de plataforma de serveis per poder donar respostes a les necessitats diàries que tenim en el nostre país, pensant que hi han d'haver centres residencials en els quals la gent hi ha de poder entrar i n'ha de poder sortir. Per tant, això vol dir facilitar l'accés a les necessitats individuals de cada una d'aquestes persones.

Òbviament, hi ha un tema que en aquesta moció no es toca; és el tema del finançament. Catalunya, en aquest cas, cada any deixa de gestionar 22.000 milions. A més a més, ja no només amb aquest dèficit, sinó que a la llei de la dependència, concretament, estem parlant de que el vuitanta per cent del cost va a càrrec de la Generalitat, quan havia de ser el cinquanta per cent. Amb aquesta regla econòmica és impossible –impossible– fer front al repte de la dependència que tenim en el nostre país. I, per tant, això ens ho hem de plantejar d'una forma molt seriosa també.

L'augment de les tarifes es contempla, i ja s'ha acceptat que ha de ser d'un deu per cent, perquè si abans de les eleccions tots els grups polítics som capaços de fer un pacte i dir que hem de treballar per l'equiparació salarial i ens hi comprometem, després de les eleccions, ho hem de complir tots plegats també. Per tant, aquí no hi ha excuses, que, governi qui governi, hagués hagut de fer aquesta equiparació salarial.

Les ràtios. En aquest cas, nosaltres..., hi ha un moment a les ràtios que no les podem equiparar exactament per cada centre residencial. Hi ha una residència que és d'una manera i una que és d'una altra, i a vegades les feines costen més o costen menys, o necessites més personal o menys també en funció de la gent que hi ha a la residència i de l'equipament que podem tenir.

Per tant, en aquest sentit, com deia, a la majoria dels punts, nosaltres hi donarem suport. I ens hem d'emplaçar tots plegats a saber que aquest repte l'haurem d'afrontar i que haurem de trobar respostes sinceres per poder-ho afrontar tots plegats.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primera instància i pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Durante el año 2024, veintiséis personas con dependencia morían cada día a la espera de recibir una ayuda del Govern, una cada hora. Cataluña encabeza la triste lista de fallecidos a la espera de recibir una prestación por dependencia, con 9.529 muertos en un solo año. ¿Qué quiero decir con esto, señores de los comunes? Que está muy bien que vengan aquí a presentar hoy una moción para dignificar el trabajo de los empleados de las residencias de personas dependientes y la fiscalización de estas, pero lo primero es concederles, a estas personas dependientes, la prestación que les corresponde para que puedan vivir.

Verán, entre los fallecidos catalanes, el cincuenta y ocho por ciento ya tenían reconocida la dependencia, pero aún no habían recibido ayuda alguna, y el cuarenta y dos por ciento restante la habían tramitado y estaban a la espera de resolución. En este... En el fatal desenlace de los primeros, ustedes son responsables directos. Personas que ya tenían reconocida su dependencia, a la espera de que el Ministerio de Derechos Sociales, que ustedes regentan desde hace siete años, uno, apretase el botón verde para que la Generalitat de Catalunya transfiriese el dinero a sus cuentas, y, dos, auditase dicho trabajo, que debería haber ejecutado la Generalidad. ¿Quería propuestas, señora socialista? Pues ahí está, ahí tiene una que también es su Gobierno.

En el segundo caso son responsables indirectos, el mal necesario para que socialistas y separatistas gobiernen aquí, arrastrando a las personas hasta esta situación de completo abandono y dejadez. Y es que con esta moción queda cristalino lo que les importa a ustedes: la regulación desmesurada para ahogar al pequeño empresario y la intervención estatal. Y se han olvidado de las personas dependientes, como llevan olvidándose todo el tiempo que llevan ustedes cogobernando con los socialistas en España.

Si seguimos sus políticas, que son las mismas que las de los socialistas, pronto estos trabajadores, a los que ustedes dicen defender, dejarán de ser trabajadores, porque las residencias privadas habrán echado el cierre y las públicas necesitarán a la mitad de personal porque no habrá personas dependientes a las que atender. Podemos señalar punto por punto de su propuesta y explicar por qué o por qué no daremos apoyo, pero quedaría diluido nuestro mensaje, que es claro y coherente.

Lo principal en el tema de la dependencia son las personas dependientes, y para que estas tengan una calidad de vida aceptable deben tener ayudas, porque es para eso para lo que todos los españoles pagamos impuestos. Y esas prestaciones deben tener una prioridad nacional. Primero, los españoles; primero, ayudar a los de casa. No tiene sentido que gasten más de 4.300 euros mensuales por cada MENA mientras hay catalanes dependientes muriendo sin que ni el Estado ni la Generalitat les dé nada. Señora socialista, aquí tiene otra propuesta.

Les empujan a situaciones desesperadas, y la única salida que les ofrecen es la ley de eutanasia. No tienen ustedes vergüenza. Es imperativo invertir en salud y en el bienestar de los catalanes –los dependientes y los no dependientes–, recortando de gasto inútil: recortando altos cargos, consejerías ideológicas, como la de Igualdad y Feminismo, que no ha conseguido otra cosa que que se multipliquen las violaciones por quinientos en los últimos años y que el 2024 fuese el año con más asesinatos de mujeres de la última década –gran logro de la exconsejera de Feminismos–,

o el de Política Lingüística, que està consiguendo expulsar de Catalunya a los profesionales sanitarios mejores formados y está consiguendo que el catalán sea una lengua antipática y aborrecida por los jóvenes.

Ustedes, que son los que permiten gobernar a los socialistas, deben empezar a preocuparse por las personas vulnerables de Catalunya. Instar a construir viviendas adaptadas para las personas con alguna discapacidad, y residencias, porque hay mucha gente que necesita estar institucionalizada. Deben fiscalizar desde el ministerio el dinero que se transfiere a la Generalidad y asegurar que llega a las personas en un plazo aceptable. De nada sirven estas mociones hipócritas e intervencionistas hablando de los trabajadores o de aumentar la regulación si pierden de vista, como han hecho, a las personas dependientes. Se han ido por las ramas; se han olvidado de lo importante; han adornado una caja vacía. Porque la verdad es que las personas con dependencia están muriendo debido a que para ustedes (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), como hemos visto en esta propuesta –y termino–, no existen. Y no podemos olvidar que ustedes llevan siete años gobernando con los socialistas. O son cómplices conscientes o son unos inconscientes cómplices.

Muchas gracias.

El president

Pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; bona tarda de nou. Diputats, diputades... Des de la CUP, ens posicionem a favor d'aquest conjunt de propostes. Entenem que responen a una necessitat urgent de transformació del sistema de cures i d'atenció a la dependència.

En primer lloc, estem d'acord amb que avancem en deixar enrere aquest model institucionalitzat de forma massiva, obsolet i sovint deshumanitzat, i que s'aposti per un sistema d'atenció més proper, domiciliari i comunitari. Aquest enfocament és coherent amb la voluntat d'atendre les persones a les seves llars, als barris, amb l'acompanyament de les xarxes que coneixen i en les que confien. Un pas necessari per garantir l'autonomia i la dignitat de les persones amb dependència.

També veiem molt necessària la revisió de la cartera de serveis –ho anem dient de manera habitual–, per tal de garantir que les persones puguin escollir com volen ser cuidades, i la incorporació de models que dignifiquin el treball de cures, tant en l'àmbit familiar com en el professional. Aquest, ho repetim, és un dels grans reptes del nostre temps: com abordem la desigualtat estructural, que afecta especialment les dones, aquelles que, sovint des de la precarietat i des de la invisibilitat, sostenen la vida quotidiana de moltes persones.

En aquest sentit, també valorem positivament que es posi sobre la taula la necessitat de revisar el finançament dels serveis socials i l'equiparació social de les treballadores del sector social amb les del sistema públic. És un tema que també és recurrent tant en aquest Ple com en les comissions on podem treballar aquests temes. No podem continuar tolerant aquesta situació, on milers de professionals –de nou, majoritàriament dones– treballen en condicions precàries, sense reconeixement ni estabilitat. Perquè aquesta precarietat, a més a més, té conseqüències directes en la qualitat de l'atenció i, per tant, en la vida de les persones usuàries. No es pot millorar la qualitat del sistema si no dignifiquem el treball de qui el fa possible.

Transparència, planificació territorial, inversió pública són també aspectes fonamentals. Cal calendaritzar inversions, impulsar la construcció i gestió de residències públiques i, per tant, garantir que tot això no quedi només en paper. Insistim en la importància de fer seguiment, avaluació i fiscalització. Igualment rellevant: impuls de mecanismes de control i inspecció. No des d'una òptica purament burocràtica,

sinó que es pugui assegurar la qualitat de l'atenció, i amb la publicació, evidentment, dels resultats de les inspeccions i la qualitat d'indicadors de qualitat reals.

Important per nosaltres, fonamental en el sector de les cures, és aquesta lluita contra l'especulació. L'atenció de les persones més vulnerables no es pot convertir en un nínxol de negoci a fons d'inversió o actors privats amb ànim de lucre. Cal que blindem els serveis socials davant l'especulació com un acte de justícia i de sobirania col·lectiva. Cal, finalment, desplegar realment la llei de la dependència amb una dotació pressupostària que sigui adequada, correcta, i millorar serveis com l'atenció domiciliària, l'assistència personal, per poder avançar cap a aquest model més just, i més eficient i més humà.

En definitiva, la CUP donem suport a aquestes propostes. Entenem que són un primer pas per posar la vida al centre, garantir drets, dignificar cures i recuperar la gestió pública i comunitària d'allò que ha de ser col·lectiu des d'un primer moment.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, per fixar la posició del Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Haver cotitzat tota la vida, haver pagat escrupolosament els impostos i taxes no és suficient per rebre un bon tracte de l'Administració pública. Així ho constaten els milers d'avis catalans que han mort esperant una ajuda a la dependència sense que acabés d'arribar mai. Ben diferent del tracte preferent que han rebut els MENA: des del minut zero en hotels vora mar i a pensió completa. Quants dels nostres avis no han pogut passar mai una nit a l'hotel? És just, això? Aquesta és la consideració i el respecte que tenim vers la nostra gent gran? Aquesta és la recompensa després de tota una vida d'atencions, treball i sacrificis? Aquest és el missatge que els volem transmetre?, que qualsevol immigrant il·legal passa per davant d'ells?

Aliança Catalana, per descomptat, no combrega amb aquesta visió tronada de les esquerres. Si algú mereix inversions per part de la Generalitat, sens dubte, és la nostra gent gran. Com podem deixar desemparats a qui tants cops s'ha arremangat i desviscut per nosaltres? Com podem posar-los a la cua i fer passar per davant a qui acaba d'arribar i no ha aportat absolutament res a la societat? Hem perdut el nord?

Qui més coneix i més relació té amb la gent gran és l'Administració municipal, però l'infrafinançament que patim els ens locals, sumat a l'envelliment creixent de la població, fa que no puguem assumir el cost dels serveis que necessiten i es mereixen. És imprescindible que les administracions superiors dotin econòmicament els ajuntaments per fer front a aquest repte.

Votarem a favor dels punts que pretenen agilitzar les tramitacions o introduir millores en els serveis i prestacions domiciliàries, i també a favor de potenciar inspeccions als centres residencials per garantir un tracte digne i adequat als nostres avis. Més recursos a qui ha aixecat el país, i zero recursos a qui ha vingut a envair-lo i saquejar-lo.

El president

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Reitero el meu agraïment pel to constructiu del debat. Pel que fa a les esmenes presentades pels diversos grups, s'han acceptat aquelles que contenen millores al redactat, amb referències i elements que milloraven i completaven la proposta inicial.

S'han transaccionat esmenes que introduïen elements nous compatibles amb els conceptes de la proposta inicial, també aquells que introduïen algun tipus de matís,

mentre que s'han rebutjat aquelles que suposen una confrontació de models. Ha estat el cas de les que proposaven la supressió de la referència a l'excessiva mercantilització del sector, que no té a veure tant amb la titularitat de l'activitat, sinó amb l'afany de lucre com a exclusiu objectiu de l'activitat a desenvolupar i que, per tant, no té en compte la qualitat del servei.

També alguna altra a la que faré referència, perquè ara introduiré algun element que ha anat apareixent al debat. És cert que és una realitat complexa; la moció també ho és. Per motius de temps no m'he referit a tots els elements. I, en aquest sentit, la intervenció de la resta de portaveus ha completat en certa manera el model que estem dibuixant i que planteja la dignificació de les condicions de treball.

En un moment en què avancem cap a la integració de l'atenció sanitària i de l'atenció social, no és acceptable una discriminació de l'ordre del trenta-sis per cent com la que tenim, encara més gran respecte a educació i salut, que provoca el bloqueig del conveni Gercat, per exemple, arran de la no actualització de tarifes.

I és cert que no hem acceptat l'esmena del finançament d'Esquerra Republicana, tot i que compartim la necessitat d'un adequat finançament. Però no és només una qüestió de quantitat, sinó que és una qüestió també de determinació de criteris i de prioritats econòmiques.

Hi va haver un augment de l'ordre de 1.200 milions d'euros, que, en canvi, es van utilitzar per reduir la factura catalana i no tant per incrementar l'atenció a les persones. I d'aquí aquest element.

I acabo, president, amb una reflexió: basar el projecte polític exclusivament en factors excloents fa pudor de naftalina i és un impuls caducat, per molt que s'embolcallin amb banderes per tapar el fals darwinisme social que els caracteritza. Per vosaltres, els serveis públics són barallar-se per les engrunes. Comuns volem el pa sencer.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política econòmica

302-00086/15

I el punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política econòmica. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Diputats, diputades, conseller... Abans de començar amb la meva moció –i amb to cordial, eh?–, jo crec que hi ha una tradició no escrita en el parlamentarisme d'aquest Parlament, que crec que és una bona pràctica: que el conseller del ram estigui en cada moció. Vostè ha estat diputat i ho ha viscut. I per això només li demano al conseller que ho traslladi al Govern. Hi poden haver excepcions, i és lògic, però crec que recuperar aquesta tradició és bo en si mateix.

Igual que fer una reflexió als diputats: que també és una norma no escrita del parlamentarisme no utilitzar els continguts de negociacions privades entre diputats amb l'objectiu de fer mal quan es fa pública, finalment, una decisió. *(Aplaudiments.)* Crec que és una tradició per la qual hauríem de vetllar.

Passant a la moció en si, aquesta és una moció que té tres parts; té tres parts molt clares. Hi ha una primera part que constata, en seu parlamentària, u, l'incompliment del Govern de no tenir pressupostos; perquè és un incompliment, perquè ho hem votat reiteradament en aquesta cambra.

I una segona part, que és que no tenir pressupostos es constata que és una obvietat, però en seu parlamentària és important. Representem els ciutadans de Catalunya, i és important constatar que el no tenir pressupost no és qualsevol cosa, que afecta directament i negativament la capacitat d'inversió, la capacitat d'impulsar en l'àmbit econòmic els sectors estratègics, però el bon funcionament, també, dels serveis públics.

Aquest matí escoltava la consellera, que em deia reiteradament, sí, que em faig pesat amb això; probablement em faig pesat, però és que és important. I la consellera Romero deia: «Escolti, no tenim pressupostos per molts motius.» Bé, «per molts motius»..., què vol dir «per molts motius»? Doncs potser que se'ns expliqui, des del Grup Socialistes, quins són els motius, perquè de vegades sembla que estiguin secrets, amagats a la bandolera de la consellera. I això no té cap sentit.

Potser el que sí que s'ha d'explicar és..., i és la meua opinió, però que ens en doni comptes el Govern, que senzillament quan es va fer la investidura es va anar molt ràpid i es van pactar una sèrie de coses que després no es compleixen. Digui'ns, expliqui'ns per què no poden portar els pressupostos, per què no es posen d'acord amb portar pressupostos. És un incompliment i, d'alguna manera, un fracàs.

A partir d'aquí, se'ns diu que és possible anar governant amb decrets, que a altres èpoques s'ha fet. Sí, home, si ho accepto, però és que tampoc estem aquí... Perquè es va anunciar un decret d'ampliació de crèdit de 4.000 milions, i resulta que això tampoc surt endavant, i s'ha d'esquarterar i es va a poc a poc, un a un. Per tant, jo crec que en aquest sentit el Govern se sent feble. El president Illa després diu: «Junts, vostès han de col·laborar.» Però si a la primera reunió que vam venir, de pressupostos, no se'ns va ensenyar ni un número, i se'ns va dir: «És que tenim uns socis preferents.» I aquí s'ha acabat l'actitud dialogant del Partit Socialista. I, després, quan aportem resolucions, com la proposició de llei d'urgències financeres, senzillament s'utilitza un tecnicisme, dient: «Bé, no podem associar pressupost perquè no tenim crèdit.» Doncs es porta un decret de crèdit, d'ampliació de crèdit.

Aquesta moció, amb una segona part, el que pretén exactament és dir: diferents àmbits –educació, tercer sector, salut, habitatge..., diferents àmbits, i n'hi poden haver molts més–, no amb política pressupostària, sinó amb emergència, perquè la proposta el que és és d'emergència, de capítol IV, eh?, de supervivència. Per tant, com a mínim, sotmetem a votació en aquesta cambra si hi ha voluntat política de tirar-ho endavant.

I hi ha una última part que el que demana... I crec que fora bo que aquesta cambra fes la reflexió al Govern de la importància de no prendre decisions unilaterals que afecten profundament diferents sectors. És a dir, hem vist com en els últims temps, en termes fiscals, es prenen decisions unilaterals ràpides de pujada de l'ITP sense analitzar conseqüències, malestar en el sector, ni com afectarà críticament, o de la taxa turística o en l'IRPF. Sí, ho havíem portat des de Junts, la rebaixa a les rendes més baixes, però després es canvien els paràmetres, per acabar també, una vegada més, apujant una mica, a on?, a la classe mitjana, a la immensa classe mitjana d'aquest país, que és la més carregada i que, per tant, veu com la pressió fiscal se li incrementa sense tenir a canvi uns serveis públics de qualitat en aquest sentit. Vostès sempre parlen d'allò, del més ric, del més... No, és la immensa classe mitjana. I sempre s'obliden de l'impacte que té en la fiscalitat el dèficit fiscal d'aquest país: són diners que paguem que no es reporten als ciutadans amb serveis públics.

Per tant, jo crec que en aquesta moció el que intentem, senzillament –en resum, president–, és dir: constatem que hi ha un incompliment, i és negatiu no tenir pressupost. Hi ha emergències financeres que s'han d'atendre. I tercer i últim, no prenguin decisions unilaterals: negociïn amb els sectors abans de prendre decisions fiscals que els afecten directament i que poden tenir conseqüències.

Gràcies, president.

El president

Atès que no hi ha hagut esmenes en aquesta moció, els grups que ho desitgin poden procedir a fixar la seva posició. I, en primera instància, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

President, gràcies. Bona tarda en aquesta darrera moció. Home, nosaltres no podem votar en contra de que és bo que hi hagi pressupostos. Clar, és bo que hi hagi pressupostos; és bo que hi hagi pressupostos sempre, i també hi entraré.

I tampoc podem votar a favor d'una llista genèrica que podria ampliar-se molt més, fins l'infinit, de necessitats que té aquest país, en una moció que la finalitat que té, al meu entendre, és només propagandística, de dir: «Escolta'm, nosaltres això ho tenim molt clar. Volem promocionar això, volem promoure lo altre, podem anar més enllà.» Però també sap greu recordar que moltes de les coses que vostès diuen en aquesta moció, que no tindrà, s'aprovi o no, una translació directa en política pressupostària, amb recursos per a aquests sectors... Home, ho podíem haver fet l'any passat votant a favor d'un pressupost. Perquè, clar, diuen: «Augmentar els recursos de salut mental.» Estava en aquell pressupost i hi van votar en contra.

La concertada. Deuen recordar que fa uns anys el síndic va fer un informe sobre els dèficits que hi havien de la concertada. Sap qui el va resoldre? El Govern republicà. Sap qui va pactar amb la concertada recuperar tot aquest temps? El Govern republicà. I sap per què no es va poder continuar? Entre altres coses, perquè vostès van votar en contra del pressupost de l'any passat, perquè també hi era.

I per això han de posar aquestes propostes. Sap per què no s'ha incrementat –que és una altra de les propostes que fan– la tarifa al sector social? Perquè van votar en contra del pressupost. I està bé fer la llista, eh?, perquè a mi se me n'ocorren tantes, de necessitats, tantíssimes, en tots els àmbits: de salut, educatiu, a la primària... Conseller, també en el seu sector. En tantíssims àmbits hi ha tantes coses necessàries, tantes coses que estaven en aquell pressupost i que vostès hi van votar en contra... Tants pressupostos que es van votar en contra per part del seu partit, que hi figuren aquestes partides i que haurien ajudat, amb el seu impuls, també a fer possible que anessin millor, que sap greu que ara facin aquest plantejament.

Miri, ara deia: «Per què no hi ha pressupost?» Entre altres coses, perquè nosaltres hem dit que s'han de complir els acords d'investidura, i n'hi ha un que és essencial i és determinant, que és el finançament singular, recaptar tots els impostos de Catalunya, descomptar les inversions de l'Estat i quota de solidaritat limitada per l'ordinalitat, és a dir, que, si som els tercers pagant, no podem ser els desens, com som ara, rebent. I això és un canvi substancial. Totes les informacions i totes les reunions i totes les compareixences que hem tingut a la Comissió d'Economia parlant de finançament ho han reconegut. És el nostre objectiu final? No, el nostre objectiu final és la independència, però és un avenç *extraordinari*. I volem que vostès també estiguin al nostre costat –no al costat nostre, al costat de Catalunya– en aquest canvi substancial. I, quan s'avanci en això, estarem en disposició de parlar de pressupostos i d'altres possibles acords.

També l'hi dic: aquests acords necessiten l'impuls de tothom, eh?, perquè com més serem, més realitat el farem. I aquests acords, a dia d'avui, no estan incomplets, perquè els calendaris són vigents, i existeix el compromís de totes les parts, de moment, de que es compleixin.

I una darrera reflexió. Miri, avui el president –l'hi he dit– ha fet una intervenció digna d'ell, que és d'una gran alçada institucional, recordant que fa quaranta-cinc anys que tenim Parlament de Catalunya de nou. En aquests quaranta-cinc anys hem votat molts pressupostos –molts. Excepte dos partits –VOX i Aliança Catalana, perquè són de recent aparició i perquè, a més a més, pel context polític, etcètera, doncs,

la resta de partits no mantenim relacions polítiques amb ells—, tots els partits, no estant al Govern, han votat pressupostos. L'únic partit que no estant al Govern no ha votat un pressupost són vostès, i això jo crec que també mereix una reflexió per part seva. Escolti, tots, eh?, la CUP i el Partit Popular també. Tots han votat pressupostos, excepte un partit. Per tant, jo crec que això mereix una reflexió respecte de quin és —i acabo— el capteniment de la seva organització respecte dels altres. I em sembla que això és important canviar-ho.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Sí, nosaltres creiem que aquesta moció està feta des del voluntarisme, i això està bé, però tenir bona predisposició a ajudar no pot significar moltes vegades ingenuïtat. Senyors de Junts, amb aquesta moció s'estan vostès convertint en la crossa del Partit Socialista. De poc serveix que el seu president vingui aquí el dimecres a criticar la no presentació del pressupost per part del Govern, i després vostès vinguin el dia següent a presentar una proposta per fer pedaços el pressupost del senyor Pere Aragonès de l'any 2022. Sobretot, i bàsicament, perquè aquesta proposta, la que presenten avui, no és suficient per als problemes que té Catalunya a dia d'avui. De veritat pensen vostès que Catalunya necessita només allò que recullen en nou punts? Ja els hi avanço que votarem a favor de la majoria d'aquests punts, però queda curta i no podem fomentar que el Govern governi a cop de pedaços.

El que hem de fer és pressionar perquè el Govern presenti un nou pressupost, perquè facin la seva feina. Tenim a Catalunya un govern que no governa, un govern que no decideix; millor dit, un govern que desgoverna des de la saleta d'espera de la seu d'Esquerra Republicana i, últimament, també des de la sala d'espera de la seu dels Comuns. Tenim un govern que fa política en contra de les famílies i en contra de les empreses, i a favor del no a tot.

En quina situació es troba Catalunya? En una situació de caos i col·lapse administratiu, amb una Generalitat en situació de fallida tècnica, amb una administració que ofega amb la seva burocràcia i crema amb el seu infern fiscal les famílies i les empreses.

Per tant, què necessita Catalunya? Catalunya necessita un nou pressupost, i Catalunya necessita sobretot una esmena a la totalitat de les polítiques i del Govern d'Esquerra Republicana, que precisament és el que no ha fet el Partit Socialista en els últims mesos. Potser és aviat per demanar eleccions, però s'està demostrant que el Govern socialista de Salvador Illa no està a l'alçada de les circumstàncies, a l'alçada d'allò que mereixen els catalans. Y, sobre todo, tenemos que estar a la altura de lo que merecen los catalanes en una situación como la actual.

Ahora, el *leitmotiv* del *president*, de Salvador Illa —ya lo vimos ayer—, es preguntarle a todo el mundo: «¿Estás con Trump o con Europa?» Es lo que más repetió el presidente ayer. A todo el mundo le contestó lo mismo: ya preguntaran por la economía, por la educación o sobre la extinción del pangolín en el mundo, él repetía: «¿Estás con Europa o estás con Trump?» Lo traía preparado, como comodín; daba igual qué pregunta se hiciera.

Solo para poner en contexto: mientras lanzaba al aire esta pregunta constantemente el *president* de la Generalitat, el presidente Pedro Sánchez, el presidente del Gobierno, estaba haciendo una ofrenda floral a un dictador comunista y un genocida vietnamita. (*Alguns aplaudiments.*) De hecho, nos lo preguntó a nosotros también justamente el día en el que el EPP, el Partido Popular de Europa, proponía a nuestra compañera, la eurodiputada Dolors Montserrat, como secretaria general del partido

a nivel europeo. Mejor muestra de europeísmo por nuestra parte es imposible, de los populares catalanes y del conjunto de España.

Y la pregunta es: y Salvador Illa, ¿con quién está? El Partido Socialista, ¿con quién está? ¿Salvador Illa y el Partido Socialista están con Europa o están con China? ¿Salvador Illa y el Partido Socialista están con la estrategia de unidad de Europa o a ir por libre, como hace Pedro Sánchez? ¿Con quién está Salvador Illa? ¿Con el libre comercio o con el comunismo de los Comunes? ¿Están con Zapatero, que ha pasado de presidente del Gobierno en España a lobista de intereses oscuros en Venezuela, China y ahora también en Waterloo? Digan si están con Europa, con la democracia y la libertad, o con las dictaduras que reprimen, encarcelan y asesinan a sus opositores.

Però, en tot cas, més enllà de tot això, senyors de Junts, trobo a faltar a la seva moció una reprovació del Govern i una esmena a la totalitat d'aquestes polítiques d'Esquerra Republicana. Nosaltres estem d'acord amb el punt 9 de la seva moció, i cito literalment: «Negociar mitjançant un diàleg previ amb els sectors afectats qual-sevol modificació fiscal amb l'objectiu de consensuar les mesures abans de la seva aprovació i implementació.» Està bé això. Però, van parlar vostès amb el sector, amb els autònoms i amb les petites empreses quan van crear l'impost del CO₂ als vehicles? Van parlar vostès amb el sector turístic per crear la taxa turística? Van parlar vostès amb les empreses quan van crear l'impost d'actius no productius, l'impost que van crear vostès de bracet amb la CUP? O, millor, se senten vostès orgullosos de que un govern de Junts va apujar l'impost de successions, aquest impost injust i immoral, en plena pandèmia? I ara, què farà el Partit Socialista? Hi votarà a favor? Farà abstenció?

Mirin, amb el Partit Popular, mà estesa i política constructiva, i ho estem demostrant cada dia en aquest Parlament. Però, per fer de claca i de comparsa, que no hi comptin, i per fer cinisme, encara menys.

Gràcies.

El president

Pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Una salutació als nois d'Estudiants pel Canvi. Bé, la situació econòmica de Catalunya és dolenta, però des de fa dècades. La indústria i el camp estan menystinguts per culpa de les seves polítiques: empreses castigades, inversió que es frena, atur elevat i estancat, impostos que asfixien les famílies, els treballadors, els autònoms. I, a vegades, els socialistes –surt l'Illa i algun representant socialista– treuen pit. Diuen: «No, però la macroeconomia va bé.» Sí, clar. Molt bé. En *plan* una pujada de mig punt del PIB o un 0,2 de la taxa de creixement. Però el PIB no és l'economia real. Nosaltres tenim una altra indicació que es diu el RIF, que és la realitat interna de les famílies, i aquesta va malament. Cada vegada costa més arribar a fi de mes, poder pagar la cistella de la compra o pagar el teu habitatge, fins i tot quan tens feina.

I, mentrestant, el Govern d'Illa fent propaganda per dissimular la situació. Per exemple, una mostra: 38.409 euros que el Govern es va gastar en l'acte que va titular «Catalunya lidera», en el qual van deixar anar molts titulars i no van fer res. D'aquí no va sortir res, com ja ens tenen acostumats. Catalunya lidera el malbaratar i l'estirar més el braç que la màniga. (*Aplaudiments.*)

Després, diuen a la moció, al primer punt –molt correcte–, que falten pressupostos. Però, clar, aquest tema no és nou. Vint-i-cinc anys –que és lo que avui alguns celebren–, només nou pressupostos. És molt fort: només nou pressupostos en vint-i-cinc anys. I això també afecta Junts i l'antiga Convergència.

Vostès estan fent en aquest Parlament –vint-i-cinc anys; nosaltres no ho celebrem perquè som municipalistes, ja ho saben, no ens agraden les autonomies, ens agrada el municipalisme– una representació totalment teatral. Simulen discussió i confrontació, quan vostès –PSC, PSOE, Junts, Esquerra i comunistes– són socis. Són socis al Govern de la nació. De la nació espanyola, per si algú es despista. Són el Frente Popular 3.0.

I a Catalunya, plegats, han creat amb la Generalitat de Catalunya, que vostès tant estimen, una estructura administrativa brutal, amb organismes prescindibles, amb duplicitats, amb subvencions a dojo prescindibles, amb diners a manta per imposar ideologia progre i separatista. I, clar, ara venen amb peticions que assenyala la moció com, per exemple, educació. Ara resulta que els concerts no arriben. Hi han persones que fa molt temps que estem dient que no arriben, que l'important és el xec escolar, que vagin els diners als pares i que ells puguin escollir l'educació que volen per als seus fills, amb independència de la titularitat dels col·legis. Els seus concerts, els de Convergència, han enfonsat la iniciativa social, les escoles privades. *(Alguns aplaudiments.)*

Sanitat. Clar, malgasten els impostos; ara falten recursos per a sanitat.

«Vivenda». Un drama. Les seves quaranta-set lleis en deu anys –quaranta-set en deu anys– han fracassat, i necessitem plans de «vivenda» com els de VOX. Més propietaris i menys precaris. O sigui, més construcció, menys traves. Més poder adquisitiu, menys impostos. I habitatge social. Sí. Amb prioritat nacional espanyola i perspectiva de família.

I fiscalitat. També és un tema curiós. Diuen que s'ha de pactar. No, s'ha de proposar –s'ha de proposar. Portin aquí temes. Però, clar, jo crec també –amb el degut respecte pels diputats de Junts– que no tenen una posició uniforme. Uns defensaran l'impost de patrimoni, i els altres no; uns deflactar l'IRPF, l'altre, reduir tipus; un altre fer una escala de l'ITP quan compres la «vivenda», uns altres no, han pujat. Vull dir, clar, si no es fiquen d'acord, si no tenen una opinió fixa com a grup, perquè són un *collage* separatista sense posicionaments, doncs, clar, és molt difícil que vostès puguin proposar res. I per això proposen que sigui la iniciativa privada, que siguin els col·lectius els qui puguin proposar els temes.

Llengua. Tenen barra. Demanar 6 milions d'euros més per imposar el nostre català en contra del nostre espanyol, que és la llengua majoritària dels catalans, és tindre molta barra.

Vostès fan veure que els preocupen els catalans, però la realitat és que vostès només pacten amb el PSOE amnisties, indults i més competències per seguir perjudicant els catalans i trencar Espanya. I els hi recordo una vegada més, perquè jo crec que els hi fa falta: Espanya és i serà l'única pàtria i nació dels catalans.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Voldria començar, abans d'entrar en matèria, si m'ho permet el senyor Castellà, contestant també al portaveu del Partit Popular, el senyor Fernández, si fa el favor d'escoltar-me el senyor Fernández del Partit Popular, que li volia contestar. Miri, jo ja entenc que ha de ser molt complicat, davant de la política aranzelària de Trump i de la política xantatgista de Trump, explicar les seves relacions amb qui són els aliats i la quinta columna de Trump, en aquest cas, a Espanya, que són VOX. Però, clar, no deixa de ser... Vostè parlava de cinisme; jo no sé si diria «cinisme» o un acudit que comenci a treure Xina. Perquè, miri, és que és tan senzill com anar a buscar la pàgina del Partit Popular, i l'únic partit que té un memoràndum d'acord amb el Partit Comunista Xinès a Espanya –ho he anat a mirar ara mateix–

són vostès. El 23 d'abril de 2013, la senyora Cospedal tenia una foto amb el líder del Partit Comunista Xinès signant un acord de col·laboració i un memoràndum. Per tant, escolti, no ho sé... Si ens posem a fer acudits, doncs els podem fer tots. Però, en tot cas, són vostès qui tenen una relació –en aquest cas, no sé si de bon rotllo, de veïnatge o no sé què; ja m'ho explicarà vostè– amb el Partit Comunista Xinès. Per tant, lliçons, les justes.

Senyor Castellà, miri, podem discutir aquesta moció, si vol, ple rere ple. Per tant, jo no sé si estem a la tercera, la quarta, la sisena o la setena plaga d'Egipte. Cada Ple vostè ens ve aquí i ens diu que el món s'acaba si no hi ha pressupostos. Segurament –hi estic d'acord–, és molt millor que tinguem pressupostos.

Miri, jo no tinc l'experiència que té vostè, que és diputat o va ser diputat des de l'any 1999. Jo només des del 2018. Però, bé, alguna en tinc; no arribo a la seva, però alguna en tinc. I vostè sap perfectament –de fet, com que també ha tingut experiència en diferents grups parlamentaris– que, moltes vegades, s'han prorrogat els pressupostos, i no ha passat res. De fet, fins i tot en el primer any de legislatura. I, per tant, jo crec que, més que parlar de pressupostos, el que hem de fer d'una vegada per totes és dir-li a la consellera d'Economia que ens porti el suplement de crèdit, que negociï el suplement de crèdit i que aprovem el suplement de crèdit d'una vegada, perquè sí que el que necessitem són tots els recursos que puguem tenir, fruit, evidentment, d'una millor marxa de l'economia, que moltes vegades no arriba a la ciutadania. Tenim més recursos, que els hem d'introduir, evidentment, posar a disposició dels departaments amb una modificació de crèdit, perquè tenim més ingressos. I això és el que hem de fer. I ho hem de negociar i ho hem de pactar. I, evidentment, el Partit Socialista sap que si vol aprovar aquest suplement de crèdit l'haurà de negociar amb nosaltres.

Després, evidentment, les mesures. Doncs, mirin, n'hi han algunes que hi podem estar d'acord. De fet, els 20 milions d'euros és el que demana, per exemple, en aquest cas, per a salut mental. És el que demana, per exemple, en aquest cas, el pacte nacional per a la salut mental. Nosaltres volem anar més enllà. També creiem que cal atenció psicològica gratuïta sense cita prèvia. Hi ha moltes mesures. Evidentment, les tarifes del sector social han de pujar. N'han posat algunes. Jo –també l'hi dic– tinc la sensació que a correu per complir l'expedient, perquè podrien ser aquestes, podrien ser d'altres; d'altres es queden curtes.

Jo, sincerament, si al pla territorial sectorial d'habitatge, que la memòria econòmica que es va presentar parlava de 12.000 milions d'euros, hi posem només 400 milions... No sé si això és el 2025; no, perquè no fa referència a l'any. Per tant, hi han mesures, evidentment. Per exemple, els centres de recerca: 20,7 milions d'euros. Espero que el que destini en aquest cas la conselleria de Recerca a la recerca l'any 2025 sigui molt més, perquè hem de fer un salt en innovació, recerca i ciència.

Per això li dic que és una espècie de *cherry picking* per poder, una vegada més, com deia, tornar al mateix punt, que és: vostès estan molt indignats perquè no hi han pressupostos quan, de fet, ja l'hi dic, des de l'any 2017 aquest país només ha tingut tres pressupostos: el 2020, el 2022 i el 2023. Per cert, gràcies als vots dels Comuns. Vull dir que, per tant, en aquests anys crec que, en alguns, han governat els governs en els quals estava vostè en algun dels grups parlamentaris pels quals ha passat.

Però, en tot cas... Per tant, crec que hi ha hagut pressupostos, és bo que hi hagi pressupostos. Però, en tot cas, estem en pròrroga pressupostària; el que cal és el suplement de crèdit. I ho sabem tothom, perquè, a més a més, estem a 10 d'abril. És a dir, si ara ens posem a fer pressupostos... El que hauríem d'estar demanant al Govern és que, d'una vegada per totes, presenti uns pressupostos en temps i forma del 2026. Perquè ara vostè sap perfectament –i ara m'hi referiré, que ha estat secretari també d'Universitats– que es necessita temps per executar-ho.

L'altra cosa és sobre el punt 9. Vostès, quan parlen de consensuar, ja sabem què volen dir, que és plegar-se als interessos dels lobbys. També l'hi dic: el 2020 vam

aprovar un pressupost, que vostè també era diputat, on també vam modificar l'IRPF –ho va votar vostè–, vam apujar les rendes més altes, vam modificar successions –va votar-ho vostè– i vam apujar successions. Vam crear un impost a les elèctriques de 200 milions d'euros i a les «telecos» –va votar-ho vostè. I, en tot cas, evidentment, vam rebre i vam parlar amb sectors econòmics. Que ens deien que no ho féssim, però ho vam aprovar. I això ho vam fer amb la llei d'acompanyament, que, bàsicament, ve a ser el mateix que un decret llei.

I sobre consensuar vostè és un mestre. Ja sabem com vostè va consensuar quan va fotre en aquest cas... I ho dic així perquè va ser un autèntic *sablazo* a les taxes universitàries, que van passar de sis-cents euros 2.500 euros, que van enviar milers d'estudiants a casa. I estic segur que això ho va consensuar amb tots els estudiants d'aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular -Defenseu la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Sí; seré breu perquè jo crec que he intentat dialogar amb Junts per sobre les meves possibilitats en tots aquests dies. Dir-vos que ens sembla contradictori que es critiqui que el Govern funcioni a base de... (*Veus de fons.*) Si us plau... Bé, quan puguem, vull dir... No ho sé. Ja? (*Pausa.*) D'acord, gràcies. Que diguin que el Govern funciona a base de decrets llei, però creiem que, al final, estan fent exactament el mateix amb lo que sí que tenen a mà, ara que no formen part del Govern, que són les mocions.

Aquí han posat unes quantitats de diners associades a unes partides, però no s'explica en cap cas... Com a mínim, al nostre grup, no ens han intentat explicar en cap cas la motivació d'aquestes partides, per què aquests temes i no uns altres... Llaavors, ens sembla una forma de pressió de la que nosaltres, en realitat, no tenim gaires ganes de participar, perquè a la CUP tindrem el debat de pressupostos quan aquí arribin els pressupostos, que creiem que és el que pertoca en el funcionament d'un legislatiu.

Fora d'això, si vostès volen negociar amb el PSC, doncs els truquen; si els hi volen fer *pressing*, doncs crec que segurament tenen d'altres vies. Ara bé, nosaltres votarem a favor d'alguns punts, perquè creiem que estan acompanyats de reivindicacions que es justifiquen. En aquest sentit, la salut mental, aquell que té a veure amb l'equiparació de les treballadores, el Consorci per a la Normalització Lingüística són punts als que donarem suport, perquè sabem que sí que és una reivindicació específica.

Però avisar-ho ja, que no anirem jugant amb aquesta forma d'anar fent una certa pressió que després no opera, per uns pressupostos que sí que compartim que s'hauran de presentar, sí que compartim que estaria bé que aquest país pogués funcionar amb uns pressupostos discutits en aquest plenari, però que, ara mateix, aquesta moció ens sembla de caràcter instrumental.

Fora d'això, gaire més a dir en una moció que ens sembla que, al final, ha anat agafant diferents temes, però que no els intenta lligar de cap manera. Entenem que tots els partits facin les funcions que vulguin amb les mocions, però preferiríem que, entre tots, intentéssim dignificar una mica lo que hauria de ser un Parlament legislatiu.

Fora d'això, s'ha citat aquí: 1957, José Luis Arrese, ministre franquista, «*queremos un país de propietarios, no de proletarios*», i no passa re. Està sent cada vegada més demencial la situació en aquest plenari, on es pot mentir i no passa re. Com s'ha mentit sobre un exdiputat d'aquest plenari, com s'ha anat advertint als discursos d'odi al llarg dels dos dies que portem aquí. Es poden dir coses que no són certes i es poden citar ministres que van tenir el seu lloc a base d'assassinar, a través d'un cop d'estat, gran part de la població. Només dir-ho perquè consti. I, algun dia, si

algú revisa les actes d'aquest plenari, que sàpiguen que no tothom volíem que això es normalitzés.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. El debat que ha obert és un debat rellevant, transcendent. L'hem plantejat en diverses ocasions a la Mesa i la Junta de Portaveus, amb relació a allò que vostè en diu «mentida» i quin és l'abast en seu parlamentària, amb relació també a la llibertat d'expressió. Hi haurem d'aprofundir en aquest sentit.

Per fixar la posició del Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Els pressupostos prorrogats del 2023 no poden cobrir les necessitats del 2025. Poden governar a cop de decret i trampejar la situació amb més o menys habilitat, però no poden arrossegar aquesta situació indefinidament. Perquè qui ho paga és el país, som els catalans.

Davant de la impossibilitat d'aprovar els comptes propis, hi ha dues opcions: abaijar-se els pantalons davant l'extrema esquerra o convocar noves eleccions. Vostès han triat la primera opció. Per això en aquesta cambra els hem vist fer discursos complaents amb els Comuns, Esquerra i la CUP, i els hem vist aprovar mocions surrealistes que atempten contra el sentit comú més bàsic, tot esperant la manyaga del senyor Cid, de la senyora Estrada o de la senyora Capella. Però, ai las!, no se n'han sortit.

Els seus socis d'investidura són més ambiciosos del que semblava a primer cop d'ull. No n'han tingut prou amb incrementar assessors, obtenir grup propi –que no es mereixien ni els pertocava– o conservar càrrecs de l'anterior Govern. En volen més.

Fins on estan disposats a cedir i a claudicar per mantenir-se en el poder? Actuaran amb responsabilitat o continuaran prioritzant els interessos partidistes i privats? Ens van prometre prosperitat compartida, i l'únic que hem tingut és paràlisi política. Un virrei sense força, envoltat per un seguici de bufons que ja no fan riure. En això ha acabat convertit el Govern de Catalunya. No és hora de tornar la veu al poble?

El president

Finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Bé; moltes gràcies, president. En primer lloc, volem agrair al Grup de Junts i al diputat Castellà la presentació d'aquesta moció, tot i que, si m'ho permeten, hem tingut certa sensació de *déjà vu*. I m'explico.

Ens parlen vostès d'incompliment pel fet de no tenir un pressupost abans del 31 de desembre de 2024, i aquí, senyor Castellà, cal reconèixer-los una virtut: la memòria selectiva. Una memòria que oblida, per exemple, les pròrroques pressupostàries del 2013, 2016, 2018, 2019 o 2021, totes elles amb Junts al capdavant del Govern, i no va passar re. El sistema preveu mecanismes per continuar funcionant, i vostès ho saben.

És curiós com allò que abans era gestió responsable davant d'una manca d'acords, avui esdevé, segons vostès, un incompliment greu. Quan la pròrroga la signa un mateix, és una decisió valenta. Quan la signa un altre, és una catàstrofe institucional. Potser el problema no és l'absència de pressupost, sinó el canvi de color del Govern.

I és cert, no tenim un nou pressupost, i la consellera ho ha explicat en reiterades ocasions, que ens agradaria tenir-lo. Però la realitat és que avui Catalunya compta amb més ingressos gràcies al bon funcionament de la seva economia, la que més creix d'Europa. I aquests ingressos es poden incorporar.

Per això, mentre el Govern treballa per arribar a un acord per uns bons pressupostos, ja ha aprovat un primer suplement de crèdit de 2.168 milions per garantir els serveis públics durant la pròrroga, i està treballant en un segon.

Tenim la voluntat d'acordar pressupostos, però no acceptarem lliçons sobre la pròrroga dels que l'han utilitzat en reiterades ocasions. Si el que volen és tenir pressupostos i estan disposats a dialogar i a arribar a acords a través de la política útil, ens hi trobaran.

I, sobre la resta de punts de la moció, ens trobem davant d'un veritable catàleg de bones intencions: educació, salut, habitatge, recerca, política lingüística... Tot molt legítim i, en molts casos, compartit, però el problema, diputat Castellà, no és el què, sinó el com.

Moltes de les mesures que ens proposen ja s'estan implementant. Proposen destinar 400 milions al pla sectorial d'habitatge, i el primer suplement ja inclou 20 milions i se n'han transferit 71 d'addicionals per atendre les necessitats d'habitatge i incrementar, doncs, aquest habitatge protegit.

A més, el pla «Catalunya lidera» preveu una aportació anual de 600 milions d'euros per part de l'ICF. Demanen també 5,6 milions per al Consorci per a la Normalització Lingüística. I, de fet, el passat 25 de març, el Govern ja va aprovar 8,8 milions, un increment superior al que vostès plantegen, per garantir, precisament, l'ensenyament del català entre les persones adultes. Aquesta és la proposta clara, amb accions del Govern pel català.

La nostra sorpresa és, doncs, la manca de coherència pressupostària. Reivindiquen polítiques posant de referència, no?, serveis públics nòrdics, però amb una pressió fiscal de paradís fiscal. I això, senyor Castellà, no és seriós. No es pot reclamar més despesa i alhora demanar menys ingressos. El què no pot anar deslligat del com. Sense un com clar, les propostes són paper mullat. I, en el context actual, necessitem decisions valentes, prioritzar, gestionar i recaptar, i no es poden fer propostes de milions sense dir d'on sortiran els recursos.

Nosaltres no fem política econòmica amb una calculadora invisible. Sabem que per fer realitat les polítiques que el país necessita cal realisme i compromís. I per això creiem imprescindible donar suport a la convalidació del decret del suplement, perquè és la resposta concreta i immediata a moltes de les necessitats que vostès mateixos assenyalen en aquesta moció.

El decret no substitueix el pressupost, però sí que representa una acció de govern seriosa, i aquí és on es veu la diferència entre proposar i governar. Nosaltres creiem en la política útil, la que es compromet, la que dialoga i la que pren decisions, no només aquella que fa discursos. I això inclou comprometre's amb el com a través del decret, d'una fiscalitat justa i progressiva, a través del diàleg i del realisme pressupostari també en aquest cas concret del que parlem.

I, si realment vostès volen protegir els serveis públics i fer efectives algunes de les propostes que plantegen, esperem el seu vot favorable al decret llei de suplement de crèdit, perquè Catalunya necessita compromís, decisions i realisme pressupostari.

Per tot això, no podrem votar a favor de la moció. I, en política, debatre és legítim, però construir és imprescindible.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 20... (*Veus de fons.*) Sí, el senyor... (*Pausa.*) No hi ha esmenes. Per tant, vostè no es pot posicionar sobre esmenes que no s'han presentat. I, per tant, s'acaba el debat aquí.

Procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 20, 21, 22, 23 (*remor de veus*) –si us plau, silenci– i 24 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model d'escola catalana (continuació)

302-00082/15

Començarem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model d'escola catalana. Votarem els cinc punts de manera separada.

Comencem, doncs, votant el punt 1.

S'inicia la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 64 vots a favor i 2 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, 13 vots en contra i 42 abstencions.

Votem, tot seguit, el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 62 vots a favor, cap vot en contra i 72 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret d'accés a l'habitatge (continuació)

302-00084/15

Votem, a continuació, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret d'accés a l'habitatge.

Comencem votant el punt número 1.

S'inicia la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 67 vots a favor i cap abstenció.

Votarem de manera conjunta els punts 2 i 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 67 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 28 vots en contra i 42 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 26 vots en contra i 44 abstencions.

Finalment, votarem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model d'acollida migratòria (continuació)

302-00085/15

A continuació, votarem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model d'acollida migratòria. Els recordo que hi ha hagut una esmena *in voce* dels punts 20 i 21, que han estat explicats per la ponent d'aquesta moció i que tots els coordinadors de grups parlamentaris han rebut. Cal que es donin més explicacions sobre aquests dos punts? (*Pausa.*) No? Doncs procedim a votar aquesta moció.

I començarem votant de manera conjunta els punts 1.a, 1.b, 1.c, 1.d, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 15, 16, 17, 18, 19.b, 19.c i 21.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 72 vots a favor, 28 vots en contra i 35 absències.

Votarem també de manera conjunta els punts 2, 11, 19.d i 20.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 72 vots a favor, 26 vots en contra i 37 absències.

També de manera conjunta votarem els punts 14, 19.a, 19.e i 23.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 29 vots a favor, 28 vots en contra i 78 absències.

I, finalment, votarem el punt 22.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 30 vots a favor i 35 absències.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model d'atenció a la dependència (continuació)

302-00087/15

Passem, a continuació, a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model d'atenció a la dependència.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 106 vots a favor, cap vot en contra i 27 absències.

Votem ara els punts 2 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 82 vots a favor, 11 vots en contra i 42 absències.

De manera conjunta, també votarem els punts 3 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 82 vots a favor, 11 vots en contra i 42 absències.

Conjuntament, votarem els punts 4, 6, 11 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem ara el punt 5.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 87 vots a favor, 11 vots en contra i 37 absències.

Votem el punt 5.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 98 vots a favor, cap vot en contra i 37 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 93 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Votem el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votarem ara el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 11 vots en contra i 17 abstencions.

Votem el punt número 13.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 78 vots a favor, cap vot en contra i 57 abstencions.

De manera conjunta, votarem els punts 15.a i 15.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 103 vots en contra, 30 vots a favor i 2 abstencions.

I, finalment, votarem els punts 15.b i 15.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 92 vots en contra, 30 vots a favor i 13 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política econòmica (continuació)

302-00086/15

Finalment, votarem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política econòmica.

Comencem votant el punt número 1.

S'inicia la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 54 vots a favor, cap vot en contra i 81 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 62 vots a favor, 4 vots en contra i 69 abstencions.

De manera conjunta, votarem els punts 3 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 60 vots a favor, 11 vots en contra i 64 abstencions.

Votem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 56 vots a favor, 11 vots en contra i 68 abstencions.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 50 vots a favor, cap vot en contra i 85 abstencions.

Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 55 vots a favor, cap vot en contra i 79 abstencions.

Votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 47 vots a favor, 26 vots en contra i 62 abstencions.

Votem el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 52 vots a favor, 4 vots en contra i 79 abstencions.

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i set minuts.